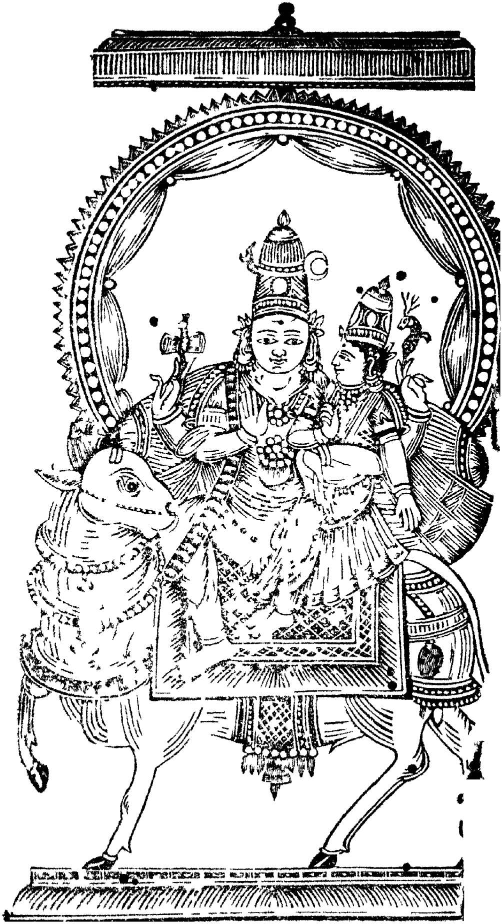

சிவமயம்.

சிறப்புக்கவி.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனம்

திருப்பூவனூர்வாசம்

ஸ்ரீமத். சுப்பிரமணியத்தம்பிரான்சுவாமிகள்

அருளிச்செய்தது.

உலகனைத்தும் புகழ்கொண்ட தண்டலையா தின்றிசை
யொண்பதியாம் வலிதாயத்தி
னுபரியவா ரிடபுராணந்தனைப்பாற் கடலினிடை
யுறழமுதத் தமிழி லாக்கி
நலங்கொளுநல் லன்பரெலாந் தெவிட்டாதின் சுவையுண்ண
நயமொழியி னளித்திட் டானல்
நயவாயி லாநாயனார்மரபி லவதரித்த
நற்கீர்த்தி வளாவே ளாளன்
வலமருவு மிலக்கணவி லக்கிய நூல் பலதேர்ந்த
மாணுக்கர் சூழ வாழ்வோன்
வைதீகசைவசித் தாந்தசாத் திரத்துண்மை
மகிழுலகில் வழங்கு சீலன்
நலஞ்சிறையு மகச்சமய தாபித்துப் புறச்சமயங்
கல்வாரச் செயுமோர் தீரன்
கவின்பூவை யவதானங் கலியாண சுந்தரநற்
கவிராஜ சிங்க மாதோ!

சிவமயம்.

சருக்கவட்டவணை.

௧. நைமிசாரணியச் சருக்கம்.
௨. கமலவல்லியார் பூசித்த சருக்கம்.
௩. விநாயகவிவாகச் சருக்கம்.
௪. பாரத்துவாசர் பூசித்த சருக்கம்.
௫. தேவகுரு காமநாசச் சருக்கம்.
௬. கேசவன் பாவநாசச் சருக்கம்.
௭. அநுமாரபராத மன்னிப்புச் சருக்கம்
௮. சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்கம்.
௯. இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.
௧௦. குசலவர் பூசித்த சருக்கம்.
௧௧. அகத்தியர் தகியொழிந்த சருக்கம்.
௧௨. பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.
௧௩. வாயுதேவன் பூசித்த சருக்கம்.
௧௪. மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.
௧௫. அக்கினி பூசித்த சருக்கம்.
௧௬. சூரிய சந்திரர் பூசித்த சருக்கம்.
௧௭. விண்டு பூசித்த சருக்கம்.
௧௮. இயமன் பூசித்த சருக்கம்.
௧௯. திருவிழாச் சருக்கம்.
௨௦. தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.
௨௧. க்ஷேத்திரமாலைச் சருக்கம்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் தமது பதினாறாயிரம திருக்கூட்டத்தாருடன் திருவலிதாய
[illegible] த் தேவாரத்திருப்பதிகம் [illegible]

சிவமயம்.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருவலிதாயதேவாரம்.

பண் - நட்டபாடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தரோடு பலரும் பொலியம் மலரங்கைப் புனறூவி
யொத்தசொல்லி யுலகத்தவர் தாந் தொழுதேத்தவுயர் சென்னி
மத்தம்வைத்த பெருமான் பிரியா துறைகின்ற வலிதாயஞ்
சித்தம் வைத்த வடியாரவர் மேலடையா மற்றிடர் நோயே. (க)

படையிலங்கு கரமெட்டுடை யான்படிருக்கக் கனலேந்திக், கடையிலங்கு மனையிற் பலிகொண்டுணுங் கள்வனுறைகோயில், மடையிலங்கு பொழிலினனிழல் வாய்மது வீசும் வலிதாய, மடைய நின்றவடி யார்க் கடையாவினை யல்லற்றுயர் தானே. (உ)

ஐயனொய்ய னணியன் பிணியில்லவ ரென்றுந் தொழுதேத்தச, செய்யன் வெய்யபடை யேந்தவல்லான் றிருமாதோடுறை கோயில், வையம் வந்து பணியப்பிணி தீர்த்துயர்கின்ற வலிதாயம், உய்யும் வண்ண நினைமின் னினைந்தால் வினை தீரு நலமாமே. (௩)

ஒற்றையேற துடையானடமாடி யோர் பூதப்படை சூழப்
புற்றினாக மரையார்த் துழல்கின்ற வெம்பெம்மானமட வாளோ
டுற்றகோயி லுலகத் தொளிமல்கிட வுள்கும் வலிதாயம்
பற்றிவாழு மதுவே சரணாவது பாடுமடியார்க்கே. (௪)

புந்தியொன்றி நினைவார் வினையாயின தீரப்பொருளாய
அந்தியன்ன தொரு பேரொளியானமர் கோயிலய லெங்கும்
மந்திவந்து கடுவன்னொடுங் கூடி வணங்கும் வலிதாயம்
சிந்தியாதவவர் தம்மடும் வெந்துயர் தீர்த லெளிதன்றே. (௫)

ஊனியன்ற தலையிற் பலிகொண் டுலகத்துள்ளவரேத்தக்
கானியன்றகரி யின்னுரி போர்த்துழல்கள் வன்சடை தன்மேல்
வானியன்ற பிறைவைத்த வெம்மாதி மகிழும் வலிதாயம்
தேனியன்ற நறுமாமலர் கொண்டு நின்றேத்தத தெளிவீரே.

கண்ணிறைந்த விழியின்னழலால் வருகாமன்னுயிர் வீட்டிய், பெண்ணிறைந்த வொருபான் மகிழ் வெய்திய் பெம்மானுறை கோயில, மண்ணிறைந்த புகழ் கொணடடியார்கள் வணங்கும் வலிதாயத், துண்ணிறைந்த பெருமான் கழலேத்த நம் முண்மைக் கதியாமே. (எ)

கடலினஞ்ச மமுதுண்டிமையோர் தொழுதேத்த நடமாடி
அடலிலங்கை யரையன் வலிசெற்றருளம் மானமா கோயில்
மடலிலங்குகமுகின் பலவின் மதுவிமழும் வலிதாயம்
உடலிலங்கு முயிருள்ளளவுந தொழவுள்ளத்துயர் போமே. (அ)

பெரியமேரு வரையே சிலையாமலைவுற்று ரெயின் மூன்றும்
எரியவெய்த வொரு வன்னிருவர்க்கறி வொண்ணு வடிவாகும்
எரியதாகி யுறவோங்கி யவன் வலிதாயந தொழுதேத்த
உரியராகவுடையார் பெரியாரெனவுள் குமமுல கோரே. (க)

ஆசியார மொழியார மண்சாககியரலலாதவர் கூடி
ஏசியீரமிலராய மொழிசெய்தவா சொலலைபொருளென்னேல்
வாசிதீரவடியாாக்கருள் செய்துவளர்ந்தான் வலிதாயம்
பேசுமாாவ முடையாரடியாரெனப் பேணும் பெரியோரே. (கO)

வண்டுவைகும் மணமல்கிய சோலைவளரும் வலிதாயத்
தண்டவாணனடியுள் குதலாலருண்மாலைத் தமிழாகக்
கண்டல்வைகு கடற்காழியுண் ஞானசம்பந்தன் றமிழ்பத்தும்
கொண்டுவைகியிசை பாடவல்லார் குளிர்வானத்துயர்வாரே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதியாக

திருவண்ணுமலையி லெழுந்தருளியிருந்த

அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்புகழ்.

திருவலிதாயம்.

மருமல்லி யார்குழலின் மடமாதர்
மருளுள் ளிநாயடிய னலையாமல்,
இருநல்லவாகுமுன தடிபேண
இனவல்லமானமன தருளாயோ;
கருநெல்லிமேனியரி மருகோனே
கனவள்ளியாரகணவ முருகேசா
திருவல்லிதாயமதி லுண்றவோனே
திகழவல்லமாதவர்கள் பெருமாளே.

பாடியெனவழங்கும் இத்தலத்திற்கு, வலிதாயம், முலலைவனம், இந்திரபுரி, பிரமபுரி, பங்கயபுரம், தருமபுரம், அஷ்டாகூஷரப்பதி, மீனிநகர், வன்னீச்சுரம், ஆதித்தபுரம், சிபதிநகரம், பஞ்சாக்கரப்பதி, முத்திநகர் எனத் திருநாமங்கள் உண்டு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாடியென வழங்கும்

திருவலிதாயபுராணம்.

காப்பு.

வரசித்தி விநாயகர்.

அரசித்தி சாமுகமனைத்தினிலு மேசெல்ல வடியவருக்கப்
பரசித்தி வாய்நதொளிர வயிர்நனி பரிந்தேத்திய பாடியாட
வரசித்தி மிக்கருறும பஃறளிசூழ் வலிதாயத் தமர்ந்தஞான
வரசித்தி விநாயகனை யெந்நாளு மேபணிந்து வந்திப்போமால்.

வலிதாயநாதர்.

பொலிதாயபூங்கொன்றை நன்னீழலமர்ந்தருளிப்புகழ்மலிந்த, பலிதாய மேனிதிகழ்மெய்யன்பர் பணியேற்றுப் பண்டை நாளின், மலிதாய வினையகற்றி யினைந்தவையெலாமருளிமன்னி வாழும், வலிதாயநாதனிரு செங்கமலப் பொற்பாதம் வாழ்த்து வோமால.

தாயம்மை.

வேயனைய யுறழ்குலவுநற்றாவினிருபாங்கரினும்விளங்கநின்று, பாயமமை யுறவடிபருகு மலைமகள்வெண் ணலர்மகள்பண் பகர்ந்திறைஞ்ச, வாயமமை மலர்ந்தருளாதருளையிரு கட்கணிப் பால் வழங்கிக்காக்குந், தாயம்மையினைப்பரவியும்மைவினையிம் மையினிற்சாடிவாழ்வாம்.

சுப்பிரமணியர்.

தெள்ளியசெந் தமிழ்க்கழகாய் விளங்குறுநற் றிருப்புகழைத் தினமும்பாடி, யுள்ளுருகு மன்பர்மன முவகையுறவுயர் செல்வமோங்கச்செய்து, வள்ளிதெய்வயானையிரு மருங்கினிலு மேயிலக வந்து காட்சி, புள்ளிமயின் மேலருளுநம்முருக னிரு சரணைப்போற்றுவோமால்.

சமயகுரவர்.

சிவபெருமான்றிருவடியே தமக்குரிய செல்வமெனச் சிந்தித்தறி, நல்லூறுசெந்தமிழ் மொழியிலிசை மலியத் திருமுறைகணவின்றருளிய, வல்வினையறுபுனை சமயமேச குரவர்நர்களை பல வழிகிறசெய்த, தவமுனிவராயவிளங்கு நால்வர் பொற் சரணைச் சாற்றுவேமால்.

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

செந்தாமரைப்பூம்பொகுட்டில் அரசுவீற்றிருந்து நான்முக சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவனிடத்திற் சன்மார்க்கமாகிய சைவசமயாசாரநெறியினரான சில முனிவர்கள் பூர்வகாலத்திற்சென்று வணங்கித் தாங்கள் தவஞ்செய்தற்குத்தக்க இடந்தெரிவிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டனர். நான்முகக்கடவுள் ஒரு தருப்பையினை நேமியாக (சக்கரமாக) விடுத்து உருட்டிவிட, அதனைப்பின்னே தொடர்ந்து சிறந்த முனிவர்கள் சென்று அந்த நேமிதங்கிய நைமிசவனத்தில் இருந்துகொண்டு அனந்த கல்யாணசுந்தரகுண சம்பன்னரான சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் வைதிக சிகாமணியாகிய வியாசரது மாணாக்கர் சூதமாமுனிவர் நாவினுக் கருங்கலமாகிய நமசிவாய மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டே வரக்கண்டு, பரமசந்தோஷத்தோ டெதிர்கொண்டு சென்றழைத்துவந்து, ஓராசனத்தினமே லெழுந்தருளச்செய்து அர்க்யபாத்தியம் ஆசமனீய முதலியதந்து சமீபத்திலிருந்து விண்ணப்பஞ் செய்வாராயினார். சிவபக்த சிரோமணியே! தேவர்கள் எப்போதும் அமுதத்தினையே விரும்புகிறார்கள். அதுபோல நாங்கள் எப்போதுஞ் சிவசரித்திரத்திலேயே ஆவலுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். ஆதலின், தேவரீர் முன்னொருகாலத்தில் தேவாதி தேவனாகிய சிவபெருமானது தலமான்மியங்களைத் திருவாய்

மலர்ந்தருளியபோது இரத்தினவனத்திற்குச் * சமீபத்தில், அன்பர்க்கு அகண்ட செல்வத்தினை யளித்தருளும் 'திருவலிதாய' மென்னுமோர் தலமுண்டெனச் சொல்லியிருந்தீர். அத்தலத்து மான்மியத்தினை யிப்போது விரும்புகின்றோமென்றனர். சூதமாமுனிவர் கேட்டு அஞ்சலித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சோர முனிவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவாராயினர். தவநெறியிற்சிறந்த பெரியோர்களே! அமுதபானம் நரைதிரைமூப்பைப் போக்குவதேயன்றி முத்தியைத் தருவதன்று. சிவதலமான்மியமோ, நரைதிரை மூப்பைத் தருவதாகிய தேகபந்தத்தை யொழித்து முத்தியைத் தரும் அதிசயத்தை யுடையது ஆகையால், இப்போது ஆதியந்தமில்லாத சிவபெருமான் அமர்ந்தருளும் அந்த திருவலிதாய மான்மியத்தினைச் சொல்ல நேர்ந்தது புண்ணியமே புண்ணியம். காசி, காளத்தி, கருவூர், காஞ்சி, பேரூர், ஆரூர், புகலூர், தில்லை, வன்னிக்குன்றம், மணிக்குன்றம், சயபுரம் முதலிய தலங்களினுஞ் சிறந்து விளங்குவது. இதனருகில் வசித்தோர், வந்தோர், பிறந்தோர், இறந்தோர், வலம்வந்தோர் யாருமுத்தியடைவர். நாயேனை யடிமையாகக்கொண்ட திருவலிதாயநாதனது சரணாரவிந்தங்களைச் சோமவாரமாதி விசேட தினங்களிற் பூரணபக்தியுடன் தொழுது வணங்குகின்றவர்கள் சகலசம்பத்துடனே யுலகில் பலநாள் வாழ்ந்து பின்னர் நவரத்தினஜோதி விமானத்தின்மேலேறிக்கொண்டு அரம்பையர் வெண்சாமரைப்போடவும், அமரர்கள் போற்றவும், பல்வாத்தியங்கள் மெல்ல முழங்கவும், தேவேந்திராதி தேவர்கள் இவ்வளவு வைபவம் நமக்கில்லையே யென்று பொறாமை யடையவும்,

* வடதிருமுல்லைவாயிலுக்குக் கிருதயுகத்தில் இரத்தினவனம் என்றும் திரேதாயுகத்தில் வில்வவனம் என்றும், துவாபரயுகத்தில் சண்பகவனம் என்றும் கலியுகத்தில் மாலதி (முல்லை வனம் என்றும் பெயர்.)

மகிழ்ந்துசென்று சிவலோகத்தையடைந்து சிவானந்த போகத்தை யனுபவிப்பார்கள். இத்தலத்திற் செய்யும் தருமமொன்று கோடியாக வளரும். இத்தலத்தினுக்குப் பாடி, முதநிநகா, முல்லைவனம, பஞ்சாக்கர பதி, தருமபுரம், அஷ்டாக்ஷரபதி, பங்கயபுரி, இந்திர புரி, அதித்தநகர், சிசிநகா எனப் பலபெயருண்டு. இத்தலத்தின மகிமை முழுவதினையும் எனனொரு நாவாற சொல்லுந்தரமன்று. ஆயினுஞ சமபுசப்த வாசசியார்த்தராய் விளங்குஞ சிவபெருமானாகிய வலிதாயநாதன் திருவடிகளை என்மனதிற சிநதிததுக் கூடியவரையில் சொல்லுகினறேன ; ஒருமனதாய்க் கேளுஙகளென்று போதசாகரமாகிய சூதமாமுனிவா சொல்லத் தொடங்கினார்.

நைமிசாரணியச சருக்க முற்றிற்று.

கமலவல்லியர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவயோகிகளே! சதுர்முகக் கடவுளாகிய பிரம தேவன புததிரிகளாகிய கமலை, வல்லி யெனனு மிருவர்கள் சர்வலோக வாதாராபூதனுகிய பரிபூரண சச்சிதாநந்த சிவபெருமானைத தஙகட்குக கணவனுகக் கொள்ளக் கருதித் தங்கள் தநதையினை யடைநது நமஸ்காரஞ்செய்து எங்கள் பிதாவே! நாங்கள் மனதில் கொண்டிருக்கும சங்காப்பமானது எஙகட்குப் பலிக்க வேண்டுமாயில நாஙகள் செய்யவேண்டிய காரியமென்ன கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென விரைநதுகேட்க நான்முகன் தனது புத்திரிகளை நோககிக் குழநதைகாள்! நீங்கள் கொண்டவெணணம மிக வருமையானது யாரும் வியக்கத்தக்கது. அது இலேசில் முடியக்கூடியதன்று. ஆயினும எவர்கட்கும் எத்தகைய சித்தியும் வெகு சீக்கிரத்தில் அடைய விருமபினுல் சிவலிங்க பூஜையே தக்கது. அத்தகைய பூசை உள்ளங்கை

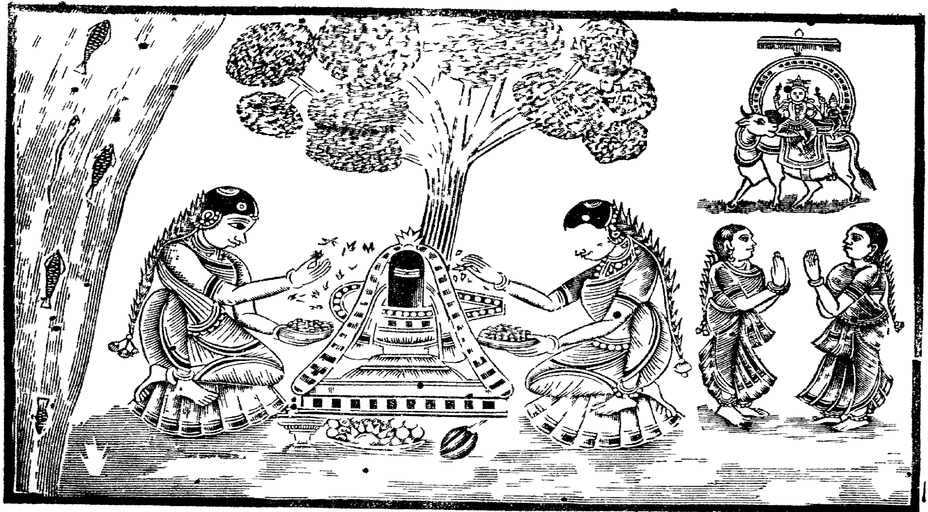

திருவலிதாயத்தில் பிரமபுத்திரிகளாகி

நெல்லிக்கனிபோ லுதவும் என்றனர். இதனைக்கேட்ட கமலையும், வல்லியும் தன்றந்தையிடத்து விடைபெற்று, அதி விரைவாகத் தென்றேய நாடி மிகவலங்காரமும் அழகும் வாய்ந்த உன்னதமான விருட்சங்களாலடர்ந்த ஒரு வனத்தினை யடைந்து தவஞ்செய்து வருகையில் சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து காட்சி கொடுத்துப் பெண்மணிகாள்! உங்கள் கோரிக்கை யென்னவென்ன இருவர்களெழுந்து வணங்கி ஐயனே அடியேம் தேவரீரை விவாகஞ் செய்துகொள்ளக்கருதி இவ்விரதம் பூண்டுள்ளோம் அடிமைகளை ஆளுதியெனலும், சிவபெருமான் கலகலெனநகைத்துப் பாவைமீர்! நாம் நமது தேகத்தினைப் பார்வதியாருக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டமையின், நீர் வேறொருவரை மணஞ்செய்யீர். ஆயினும் நீங்கள் விரும்பி யியற்றிய தவத்திற்குப் பலன்கொடுக்கவேண்டி யிருத்தலின் சொல்லுகின்றோம் கேட்பீராக. நம்முடைய ஆநந்தவடிவமாய்ப் பிரணவசொரூபியாய் நம்மைக்காட்டிலுஞ் சிறிதும் வேறுகாது விளங்கும் விநாயகமூர்த்தி சில காலங்களுள் இத்தலத்தினை யடைவன். அவனை விவாகஞ்செய்து கொள்வீராக அதுகாறும் இவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பீராக, இன்னும் வேண்டியவற்றைக் கேட்பீராகவென, மாதர் அஞ்சலித்து அண்ணலே! எங்கட்கு அந்தியா யுள்ள பாசமனைத்து மொழியவேண்டும் இத்தலம் எத்தலத்திற்கு மாதி தலமாக வேண்டுமென, அங்ஙனமே வரமளித்து அவர்கட்கு அவர்கள் தவமியற்றிய பாடல விருட்சத்தின் கீழ் சுயம்பு மூர்த்தியாகச் சிவலிங்கமாயினார். அவ்வரிவையர்கள் அப்போது இருவரும் பாலிநதியில் ஸ்நானம் செய்து விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டு, பாடல விருட்சத்தின் கீழ் பூசைசெய்வதாகச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு புட்பசுத்தி முதல் பூதசுத்திவரையுஞ் செய்து மானத பூசைபுரிந்து மணமலரும் வாசனைத்

திரவியமுங் கலந்த தெண்ணீரால் பாத்தியம், ஆசமனம் அருக்கியங்களைப் பரிசுத்தமாக்கிச் சத்தியாதி ஈறாக விளங்க வாய்த்திருக்கும் ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற சதாசிவ மூர்த்தியாய் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரஞ்சோதியானவரும் திருவலிதாயத்தில் திருவிளக்காக விளங்குகின்றவரும் அடிநடுமுடி யில்லாமல் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்ற அகண்ட பரிபூரண நிமல நித்தியானந்தச் செல்வருமாகிய வலிதாய நாதரை, அஞ்ஞான விருளைப் பிளந்து எறிய வல்ல மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணால் கண்டு தெளிந்து துதிசெய்து பாதங்களில் பாத்தியமும், திருமுகத்தில் ஆசமனமும் திருமுடியில் அருக்கியமுங் கொடுத்து மதுபருக்கம் அளித்துச் சிவாகம விதிப்படி மறுபடியும் ஆசமனங் கொடுத்து நெய்யும் பாலுங் கலந்து சமைக்கப்பட்ட திருவமுதளித்துத் திரு எண்ணெய்க்காப்பும் திருநெல்லிக்காப்பும் திருமஞ்சட்காப்புமிட்டுப் பஞ்சகவ்வியத்தாலும் பஞ்சாமிர்தத்தாலும் பலகுடங்களில் நிறைந்திருக்கும் பாலாலும், தயிராலும், நெய்யாலும், இளநீராலும் அபிஷேகஞ்செய்தும், கருப்பின் இரசத்தால் அபிஷேகஞ்செய்தும், பல கனிவகைகளால் அபிஷேகஞ்செய்தும், சந்தனாபிஷேகஞ்செய்தும், பரிசுத்த தீர்த்தத்தால் உருத்திர மந்திரத்தைச் சொல்லி விதிப்படி பூரணாபிஷேகஞ் செய்தும் மெல்லிய நூலாடை யெடுத்துத் திருமேனியை மெத்தென ஒற்றித் தேவர்களும் விரும்பத்தக்க செம்பட்டாடையும் வெண்பூணூலும் சாத்தியும் பூஷணவர்க்கங்களையும் பூமாலைகளையும் அணிந்தும், தூபதீபங்காட்டி அறுசுவையமைந்திருக்கும் நால்வகைப் பண்டிகளைத் திருவமுது செய்வித்துச் சீத ஏலங்கொண்டு திருக்கைகளையும் செம்பவளத் திருவாயையும் பூசி, மந்திரஞ்சொல்லித் தாம்பூலமும், தக்கோலமும் அளித்துத் தீபதூபங்களையெல்லாம் முறையாகக்காட்டி, மனமகிழ்ந்து, திருஷ்

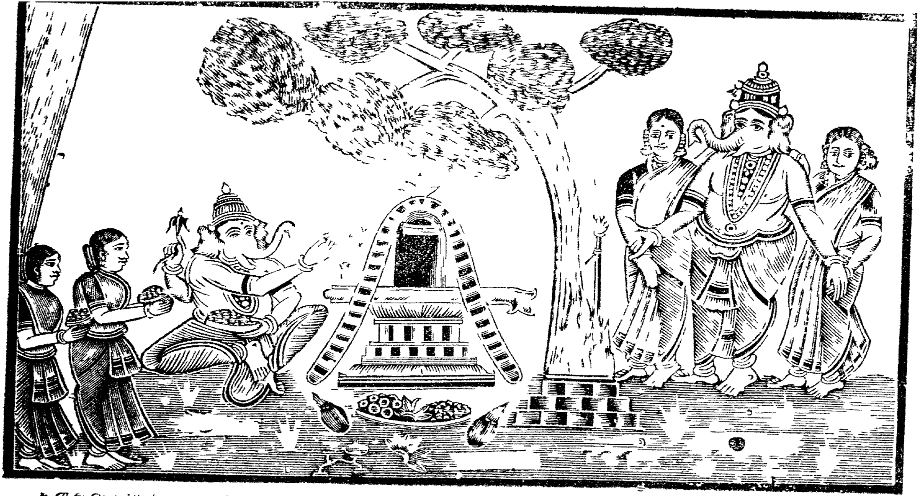

திருவையாற்றில் பாதாள வருக்ஷத்தின்கீழ் சுயம்புலிங்கமூர்த்தியை வினாயகர் பூஜித்துக் கமலை வல்லி யிருவர்களை விவாகம் செய்தது.

டிப் பரிகாரமின்ன ஆலாக்கி சுழற்றிப் பலமுறை பிர தட்சணம் பண்ணி வணங்கி வாழ்த்தி னைதினிடமாக மாறுதிருக்கும் பஞ்சாட்சர மகா மந்திரத்தினைக் கணித்து இவைபோலவனவெல்லாஞ் செய்து சிரத்தையு டன் பூஜையைப் பூர்த்திசெய்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்விருவரும் காமியமாகத் தவஞ் செய்தமையினா லித் தலத்திற்குக் காமியவன மெனவும், முல்லைமலர் கொண்டு அருச்சித்தமையின் முல்லைவன மெனவும் வாய்த்தது.

சபலவல்லியார் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விநாயகர் விவாக சருக்கம்.

சிவஞான செல்வர்களே! முன்னொரு காலத் தில், தேவர்களொருங்கு கூடி, தவம் புரிந்து பல வரங்க ளைப் பெற்றுத் தன்னிகரின்றி வாழ்ந்த கயமுகாசுரன் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாது மனவருத்தமடை ந்து சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில் விண்ணப்பிக்க, அவர் கருணைகூர்ந்து அவ்விடுக்கணைத் தீர்த்து நீக்கி யருளுவதாகக் கூறி யவர்களை யனுப்பியபின், தேவர் பெருமான் தன் பத்தினியாகிய பார்வதியுடன் கைலாயி லொருபாங்கர், ஓவியமயமாகச் சித்திரித்திருந்த மண்ட பத்தில் எழுந்தருளி வேடிக்கையாய்ப் பார்த்துவருகையில் ஒரு பக்கத்தில் எழுதிக்காட்டிய மகாமந்திரங்களாகிய இரு பிரணவமந்திரங்களைக் கண்டு பார்வதியார் இவையெ ன்னவென்று கேட்க, சுவாமி, பெண்ணே! இவ்விரண்டு மனுக்களே வேதாகமங்களுற்பத்தியாகிறதற்குக் கா ரணமாயுள்ளன. அது சத்திப்பிரணவம் இது சிவப் பிரணவ மெனக்கூறி இருவருமுறையே இருமந்திரங் களை நோக்கிச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில், அவ்விரண்டு பிரணவங்களு மொன்றுட னொன்றாய் அவ்விரண்டி னின்றும் சத்தி சத்தர்கள் உருவெலாந்திரண்டு வேழ

மாமுகமும் விளங்கு மைங்கரமும் மென்புரி நூலும் வியனுறு கிணகிணியரையுமாக விநாயகர் அவதரித்தனர். அம்மையப்ப ரிருவரு மவ்விநாயகரை யழைத்து மடிமீதிருத்தி முத்தமிட்டுக் குழந்தாய்! நீ தேவர்கள் சமரட்சார்த்தமாகச் சென்று கயமுகனைக் கொன்று விண்டுவின் சாபத்தினை யொழித்து உனையே விரும்பித் தென்றிசையில் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிற பெண்களிருவரையு மணந்து வரக்கடவா யென்று இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதகணங்களையும் அனேகமான வாயுதங்களையு முதவியனுப்பினார். விநாயகர் அசலனென்னும் பூதன்மீதேறி களித்துக் கொண்டு கயமுகாசுரன் அரசுசெய்திருக்கும் மதங்க நகரத்திற் கருகில் வந்தனர். அசுரன் தெரிந்து வடவானலத்தைப் போற் கோபித்து சர்வாயுதபாணியாய்த் தேரிலேறி இராக்கத வெள்ளஞ் சூழ்ந்துவர இரணபேரி செயபேரி முதலிய வாத்தியங்கள் முண்டமு மதிரமுழங்கச் சென்று கணபதிக்கெதிரில் நெருங்கினன். அப்போது பூதப்படைகளும் அவுணவெள்ளங்களும் கோபாவேசராய் வெயிலும் இருளும் போந்ததைப் போலச் சீறிப் பாணங்கள் ஆயுதவகைகள் பருவதங்கள் முதலானவைகளை யொன்றனோடொன்றாக வொருவர்மே லொருவர் பிரயோகித்துச் சண்டைதொடுத்த அவுணர்களிற் பலர் மாளக் கண்டு மீறினோர்கள் ஓடித் திகைத்து பிறகு திருவாகமில்லாமற் பல திசையினு மோடி யொளித்தார்கள். அத்தருணத்தில் பூதப்படைகள் ஜெயவுற்சாகத்துடன் பயமுற்று மேவிட்டு வருவதைக் கயமுகன் கண்டு காளத்தைப்போற் சீறித் தேரை நடாத்திப் பூதப் படைகளின் மீது சரமாரி பொழிந்து சல்லடைக் கண்களாகத் தொளைத்து அதனுற்செய்யப் பூதப்படைகள் பின்வாங்க, அப்போது விநாயகரவரக் கயமுகன் அக்கினிபோற் சீறித் தனது வில்லைவளைத்து அண்டங்களதிரக் குணதொனி செய்து அளவற்ற கொடிய பா

ணங்களைப் பிரயோகிக்க அவைகளெரிந்து புகைந்து
வருவதை விநாயகர் கண்டு தமது திருக்கரத்தில் விளங்
கும் எழு வாயுதத்தினாற் பொடிசெய்து, அவன் கரத்
திற்பற்றிய வில்லையுங் கண்டித்தார்; பாதகன் வெகுண்டு
மற்றொரு சிலையை யெடுத்து வளைப்பதற்கு முன்
னங் கணபதி அதனையுந் துண்டிக்க, அவன் வலியதண்
டமொன்றை எடுத்துச் சுழற்றி வீச, அதையுமுறித்து
அவன் மார்பு பிளக்க மோதினார். அதனாற் கயமுகன்
கோபமுற்று நிற்பதைக்கண்ட இராக்கத சேனைகளும்
படைத்தலைவரும் திரண்டு திவ்வியபாணங்கள், தண்
டம், பிண்டி, பாலம், எழு, முதலிய வாயுதங்களைச்
சோனை மாரியைப்போலச் சொரிந்து, சிங்கநாதங்கள்
செய்தார்கள். அப்போது கணபதி தமது திருக்கரத்
திலிருந்த பாசத்தை வீசிப் படைகளையும் இரதகஜதுர
கபதாதிகளையுங் கட்டி உடனே கணிச்சியைச் செலுத்
திச் சின்னபின்னப்படக் கண்டித்தார். அதைக் கய
முகன் கண்டு நடுங்கி வருந்திக் கோபமுற்றுப் பாசுபத
முதலிய தேவபடைகளை ஒன்றினபின் ஒன்றாகப்
பிரயோகிக்க அவை நெருங்கி ஐயனுடைய பாதகம
லங்களில் பணிந்திருப்பதை யறிந்து, கோபமும், மா
னமும் மனத்தினை வாட்ட ஒன்றுந் தோன்றாது கலங்
கி யிருந்தான். அத்தருணத்தில் ஐங்கரக் கடவுள்
அவன் ஆயுதங்களாற் கொல்லப்படாத வரத்தைப்
பெற்றிருப்பதைத் தெரிந்து, தமது கோட்டினொன்றை
முறித்துச் செலுத்தினார். அது விரைந்துவந்து கய
முகனை யிருகூறாகப் பிளந்து தள்ளி வானெழுந்து
கங்கையில் முழ்கிவந்து சிவகுமாரன் கரத்தில் நின்றது.
கயமுகன் சிவபிரானிடத்திற் பெற்ற வரத்தினால் அங்
குப் பருத்தவடிவினையும், அக்கினியைப் போலச் சிவந்
த கண்ணையும்பெற்ற பெருச்சாளியாகச் சீறிப்பாய்ந்து
வரும்போது, அசலன் தோளிலிருந்த கணபதி அதன்
முதுகி லாரோகணித்து, எந்நாளும் நம்மைச் சுமந்து

திரிவாயென்று நடந்தினார். இந்திரன் முதலியோர் ஐயனாருடைய பாதக் குறித்து மலரைப் பொழிந்து தோத்திரித்து வாழ்த்தி, எங்களை யாட்கொண்ட தெய்வமே! நாங்கள் சுயமுகாசுரனுக்குச் செய்த பணிவிடைகளை தேவரீருக்கு நடத்தவிருப்பேம். அவைகளை அங்கீகரித்துக் காக்கவேண்டுமென்று விண்ணப் பஞ்செய்ய அவர் மகிழ்ந்தனர். அக்காலத்தில் தேவர்கள் மும்முறைக் குட்டிக்கொண்டு செவிகளைப் பற்றிப் பாதங்களைச் சேர்த்துத் தாழ்ந்தெழுந்து போற்றி செய்து இறைவனே! இவ்வாறு உலகத்தவர்கள் நடந்து கொண்டால், அவர்கள் இஷ்ட சித்திகளையும் பூர்த்தி செய்துவைப்பாய் எனக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

பின்னர், பிரமன் முதலியோருடன் ஒரு பாலவனத்தின் வழி வருகையில் ஒருமரத்தின் பொந்தில் குருட்டுப் பாம்பாய்க் கிடந்த விஷ்ணுமூர்த்தி யானவர் தெரிந்து கண்பார்வைபெற்று அமலமூர்த்தியினைச் சேவித்து வணங்க அப்பெருமான் நாரணனை நோக்கி ஐய! நீ இவ்விடத்தில் வந்ததற்கு காரணமென்னை யென, திருமால் வணங்கி, முக்காரணப்பொருளே! ஒருநாள் தேவரீருடைய தந்தையும் தாயாரும் ஒரு திருவிளையாட்டாகப் பகடைசாலே யாடுகையில் என்னைச் சாட்சியாக வைத்தனர். அவ்விளையாட்டில் "எமது பெருமான் தோற்றும் பார்வதி செயித்தும், நான் மேல் வருவதை யுணராமல் சிவபெருமான் செயித்தாரெனக் கேட்ட வுமையாள் கோபங்கொண்டு என்னைக் குருட்டுப் பாம்பாகப் போகக் கடவையென்று சபித்தனர். பரமேஸ்வரன் என்மீது கிருபைகூர்ந்து தேவரீர் இவ்வழியாக வருகிற வரையிலிவ்விடத்தி லிருக்கவும் தேவரீர் இப்பாலவனம் வந்தவுடன் என் சாபம் விமோசனமாகு மெனவும் கட்டளையிட்டிருந்தனர். அங்ஙனமே இன்று சாப நீங்கித் தரிசிக்கப் பெற்றேனென்று கூறி

விடைபெற்றேகினர். அதன்பின் விநாயகர் தென்றிசை நோக்கிவந்து கொண்டிருக்கையில் பற்பல மலர் பத்துத் திசையிலும் பரிமளம் வீசத் மிகுந்த முல்லை வனத்தினை யடைந்து அவ்விடத்தினையே பாடி விடாகக் கொண்டு தமது சேனையையும் ஆயுதங்களையும் அவ்விடம் வைத்துப் பாரிடங்களின் பசிதவிர்த்து அவ்வனத்தில் பாடலி விருட்சத்தின் கீழ் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் பிரமன் புத்திரிகளைக் கண்டு தரிசனந்தந்து அவர்களை ஞானவுருவாகிய பாவையீர்! நீர் நம்மை நோக்கி இவ்விடம் தவம் புரிந்தமையின் இத்தலம் முத்திதரவல்லதாவதாக; நாமின்றைக்கு இப்பாடலி விருட்சத்தின் கீழெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசிப்போம் வம்மென்றழைத்துக்கொண்டு அப்படியே அன்று பூசைசெய்ய வாரம்பித்தனர். அம்பாநாயகர் இருபாகத்திலுமிருந்து சிவபூசைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெடுத்துக் கொடுக்க விநாயகர் கனிரசம் நெய் பால் தேன் முதலிய கொண்டு அபிஷேகித்து மல்லிகை, முல்லை, சண்பகம், அரவிந்தம், கூவிளம், குவளை, புன்னை, பாரிசாதம், கொன்றை, பாடலம், நெய்தல், மகிழம், நந்தியாவட்டம், அறுகு, தும்பை, குடமல்லி, விருட்சி, பன்னீர், முதலிய மலர்களைக்கொண் டருச்சித்து அறுசுவையுடன் கூடிய நிவேதனம் படைத்துப் பலவாறு தோத்தரித்து, விடைபெற்று பிரமன் புத்திரிகளைக் கணேசமூர்த்தி அத்தலத்திலேயே விவாகஞ் செய்துகொண்டு சிலநாள் தங்கி அம்பாநாயகருடன் கைலையை யடைந்தனர்.

விநாயகர் விவாகச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பரத்துவாசர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவானந்தச் செல்வர்களே! சகல கலைகளினும் வல்லவராகிய உதத்தியர் என்னுமோர் முனிவரும், அவரது மனைவாழ்க்கைக்குரிய கற்பினிற் சிறந்த மமதையென்பவளும் இல்லறவாழ்க்கை நெறிதவறாமல் நடந்துவருகையில், புத்திரப்பேறின்றிப் பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமானை நோக்கித் தவங்கிடக்க, மமதையென்பவள் கருப்பம் வாய்ந்தனள். அதிரூப சவுந்தரியவதியான அம்மமதையின் பரியகூந்தலினையும், பவளவாயினையும், மதுரமான சொல்லினையும், தேமற்படாத தனங்களினையும், தளிர்போன்றகைகளினையும், விசாலமான அல்குலினையும், உதத்திய முனிவரின் தம்பியாகிய வியாழ முனிவர் கண்டு அவள் தனித்திருக்கும் சமயத்தில் அவளைச் சமீபித்து இங்கித சரச சல்லாபமோக வார்த்தைகளை நயமாகப் பேசித் தன்னை யணையும்படி இரக்கத்துடன் வேண்டிக்கொண்டனர். அவள், தனது மைத்துனனை நோக்கிக் கொழுந்தனே! நீ இங்ஙன நினைத்தல் தகாத காரியம் இதனால் நான் கற்பிழந்தவளாகிவிடுதலேயன்றி, உன்றனுக்கும் உன்றமையனுக்கும் பகை விளையும். தமையனுக்குப் புத்திரப்பேறில்லாத காலத்தில் தம்பியைக்கொண்டு புத்திரனை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாமெனல் இந்தயுக தருமமாயினும், நானிப்போது உன் தமையனுக்கே கருப்பம் வாய்ந்திருக்கின்றேன். ஆதலின் அடாதகாரியத்திற் பிரவேசிப்பது அழகன்று. பாவத்தினையும் பழியினையும் பழிப்பினையுந் தேடிக்கொள்ளுதல் நயமரபிற்கு நலமாமோ என்றனள். வியாழபகவான் தனது மதனியார் வார்த்தைகளைச் சிறிதுங் கவனியாது மேல்விழுந்து, வலாத்காரமாகப் புணர்ந்தனர். அப்போது மமதையின் கருப்பத்திலிருந்த சிவானந்த சிவானுக் கிரகத்தா லுற்பத்தியா யிருப்ப

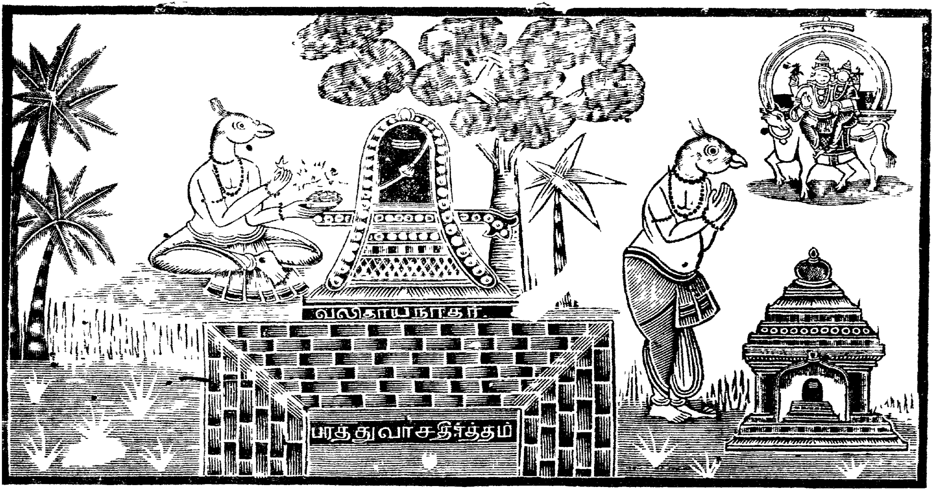

பரததுவாசர் சிவபெருமானைப் பூசுதது ரிஷபாரூடரைத தரிசததது, சுவாமிபெயர் வலிதாயநாதரென வும் தான் எடுத்ததீர்த்தம பரத்துவாச தீர்ததமெனவும, இது வலிதாயத தலமெனவும வழங்க வரமபெற்றது

தால், இவ்வுண்மை தெரிந்துகொண்டு, வியாழ முனியின் வீரியத்தை யுள்ளே பிரவேசிக்கவொட்டாது தடுத்து வெளிப்படுத்தி விட்டது. வியாழமுனிவரிது தெரிந்து கருப்பத்தி லிருக்கும் குழந்தை குருடாகப் போகக்கடவது என்று சபித்தனர். வெளிப்பட்ட வீரியம் தேவ குருவாகிய வியாழபகவானுடைய தாகையின் அது வீணாகாதபடி தேவர்கள் ஒரு பரத்துவாச பட்சியினை* யுண்ணும்படி செய்தனர். அப்பறவையினின்றும் பரத்துவாச முனிவர் † பிறந்தனர். மமதை வயிற்றினின்றுங் குருடாகப் பிறந்த தீர்க்கதமுனிவர் சிலநாளைக்குப்பின்னர், தனது சிறிய தந்தையாராகிய வியாழமுனிவரை நோக்கித் தந்தையே! நீ சிறிதும் விவேகமின்றி யென்றாயைப் புணர்ந்ததல்லாமல் என்னையும் அந்தகனாகப்போம்படி சபித்தாய். ஆகையால், உன் மனைவி யுன் மாணாக்க ‡ னொருவனால் புத்திரனைப்பெற்றுக்கொள்ளக்கடவள் என்றனர். பின்பு பிரகஸ்பதியாகிய, வியாழபகவானுக்குப் பிறந்த பரத்துவாசர் பறவையினிடமாக வுதித்த தனது ஜென்மத்திற்குக்காரணமான வினையினை நினைந்து நினைந்து துக்கித்துத் தலயாத்திரை செய்யக்கருதிப் புண்ணிய பூமியாகிய பரத கண்டத்திலுள்ள சிவதலங்களை யெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டே தென்றேயநோக்கி வருகையில், அரும்புகளையும், மலர்களையுமுடைய சோலைகளாலும், சண்பகவிருட்சங்களாலும், வரிசைவரிசையான தென்

---

* பரத்துவாசம்=கரிக்குருவி. இது வலியனென்றும், கருங்குருமானென்றும் வழங்குகிறது.

† சதாசிவமூர்த்தியினது திருமுகங்களிலுண்டான பஞ்சபிர்மவிருடிகளி லொருவராகிய பரத்துவாசர் இவரன்று.

‡ இச்சரித்திரம் திருவான்மியூர்ப் புராணத்துச் சந்திரன்காமநாசப்படலத்திற் காண்க.

னைமரங்களாலும், வாழைகளாலும், சூழப்பட்ட தாம ரை மிகுந்திருக்கும் சுனைகள் நிறைந்து வொரு வனத் தினைக்கண்டு அங்கில் வேதரூபமாகிய கொன்றை விருட் சத்தி னடியினை சுயம்புவாக வெழுந்தருளி யிருக்கு மொரு சிவலிங்கப்பெருமானைக் தரிசித்தவுடன் தனது மனதிலிருந்த சஞ்சலமெலா நீங்கி, ஆனந்த மேலிடக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அவ்விடத்திலோர் தீர்த்த முண்டாக்கி வெகுகாலம் அப்பெருமானைப் பூரண பத்தியுடன் பூசித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஓர்நாள், சர்வ சகத்காரணர் பிரபுவாகிய சிவபெருமான் தரும தேவதையான இடபவாகனத்தின்மேல் மாங்குயில் போல மதுரவசனங்களை வாணிக்கும் உமைமகள் சமே தராய் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், திருநந்திதேவர், முனிவர்கள் சூழக் காட்சிகொடுத்தருளினர். அரிய யற்குமரிய திருவடிகளைப் பரத்துவாசமுனிவர் தரி சித்து அடியற்ற மரம் போற் கீழ்விழுந்து எழுந்து வலம்வந்து கூத்தாடி இருகரங்களையு மஞ்சலித்து, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய "சங்கரா! சதாசிவா! சம போ! சுந்தரா! கங்காதரா! கங்காளா! கண்ணுத லோய! கயிலையாளி! கறைமிடற்றோய்! காயாநாய காலகாலா போற்றி போற்றி யென்றிரந்தவுடன், அடி யார்க்கருள் சுரக்கு மண்ணல், "குழந்தாய்! நின் பூசை யை யேற்றுக் களிப்புற்றனம். உன் மனதிலுண்டா யிருக்கும் கவலையை யொழிக. உன் பிறப்பைப் பற்றி யினியாரு முனை யிகழார்கள். நீ முனிவர்கட்குள் நாயகமாக விளங்குக. அரசர் குருவாகத் துரோணா சாரிய னென்னு மோர் மைந்தனைப் பெற்றுச் சுகமாக இருக்கக்கடவை" என வாசிமொழிகள் தந்தருளினர். பரத்துவாசர் சுவாமியை நோக்கி "பெருமானே! அடியேனுடைய பூசையினை யுரிமையாக ஏற்றுக்கொ ண்ட தேவரீருக்குப் வலிதாயநாதன்" என்றும் இவ்

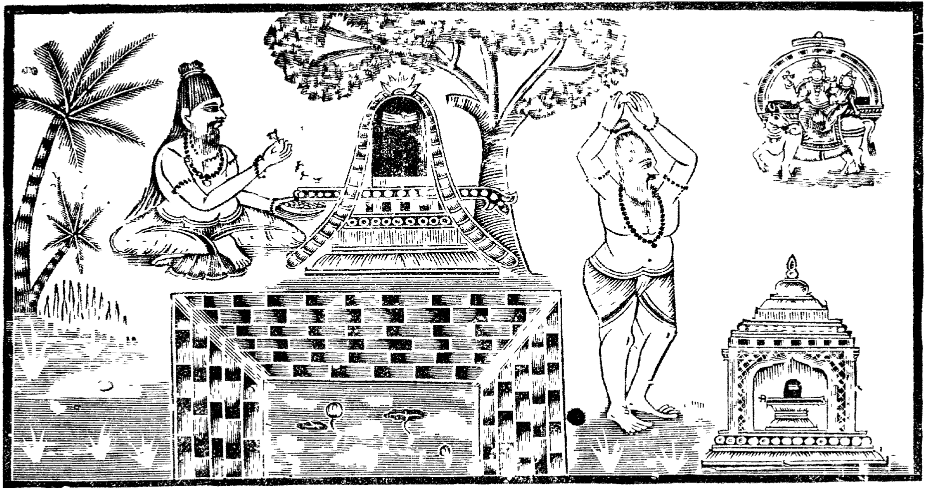

திருவலிதாயத்தில தேவகுருவாகிய பிரகஸபதி, வலிதாயநாதரைப் பூசித்து, தன பாபததைப்போக்கி ரிஷபாரூடரைத் தெரிசித்தது.

விட்டகன்றதுப் பரிகாயக்கலம் * என்றும், என்னு
லெடுக்கத் திருந்தத்திறத்துப் பாகத்துவாச கீர்த்தம் என
றும் ஒழுக்கவேண்டும் இக்கலத்திற்கு ஏற்றது சிரிசிப
பாராட்டத்தக்கப் பாவிகளைப் பயிறுபவர் ஆவார் பாவங்
களை வெளிக்கச் சகல வளை வரிபகையாயும் உவா
க்குருக்க விரிக்க நாரியம்மை எனப் பிராந்த
திருக்கன "புவனமே யாருக்கிவை அருள் கா
த்துப்பாய் கண்டுஞ்சிய சிவபெருமான் பெருங்கருணை
குடிகொண்ட நல் பெருமட்டுப்பட்டுப் புகநாத
தானமாயிருப். பரசத்முனி பருவ வழிகாய்ப்பட்டது
தவநெறிப் பூசித்தக்க தன்னை காய்யாப் பெற்றான்.

பரசுராமாயாசார்த்தி சருக்ரமரியது.

தேவகுரு காமநாசச் சருக்கம்.

சைவாசாரத் தலைவிபாகளாய்த் தேவர்களெல்லாம்
ஆசிரியத் தலைமைபூண்டு விளங்கும் பிரகஸ்பதியாகிய
வியாழபகவான், தனது தமையன் உசத்திய முனிவ
ரது மனைவியாகிய மமதையைச் சேர்ந்து ரதநுவாச
ளைப் பொருவதற்குக் காரணமாகவிருந்த தன்னது கரு
மத்தின் பெண்ணீர் பெண்ணழி மனக்கலக்க மிகவடை
ந்து ஆயாசப்பட்டுப் பிகார மெய் நட்டோன்
றுது சிந்தாகுலத்தை யடையாப் பிருகஸ்பதியல், அச்சம்
யம் அங்குச் சிவபெருமான் திருவுருக் கொண்டாற்
போல முழுநீறு பூசிய பாக்கணைகட்ட முனிவர் சமீ
பிக்க, உடனே வியாழமுனிவர் எழுந்து அடிதொழுது

---

* பலி = பூசை = சாயம் = உரிமம். பலிநாயகா = பூஜை
யை யுரிமையாகக் கொண்டவர் பலிநாயர் என்றது—தமிழில்
வலிநாயர் என்றாயிற்று. வலியமன—நாயம், வலிநாய மென்னி
னும் பொருந்தும். வலியமன = பாதந்யாசா.

கைகூப்பி நின்றிட, ஆவிர்ப்பவித்து “[illegible]குருவே நின் முகக் கமலம் வாட்டமுற்றிருப்பதேனோ?” என்றனர். தாரைத் தலைவனும் பிரகஸ்பதி நடந்த விருத்தாந்தங்களையெல்லாம் விவரித்து, “அப்பா உலகில் என்னிஷ்டதேவதையைக் கொன்றுவிட்டது என்க்கு நீயே துணை செய்யவேண்டும்” என்றும் கூறக் கேட்டு, பரத்வாஜமென்னும் பாரகாண்டேய முனிவன் சொல்லுவாராயினர். “முனிவரனே! நீ என்னகாரியஞ்செய்தனை? ஒரு பெண்ணின் கற்பினைக் கெடுக்கும் பாவமோ கொடிது! கொடிது! காமத்தினை யடக்கி யாளுபவனே முனியெனப்படுவான். காமத்தால் இந்திரன் ஆயிரங் கண்ணுற்றான். காமத்தால் குபேரன் கண்ணிழந்தான். சாபத்தால் [illegible] பல பிறவி யடைந்தனர். ஞானிகள் காமத்தால் விவேகங் கெடுத் கண்டார். உனக்குக் காமத்தாலுண்டாகிய பாவத்தினை யொழிக்க [illegible] கேட்பாயாக. இப்பாவம் [illegible] விளங்கும் சிவபெருமான் அருள் கிடைப்பதொன்றேயொரு போதமாகும். அத்திருவருள் [illegible] பூசைசெய்தலே [illegible] அப்பூஜை சிவலிங்கபூசையேயாம். அப்பூஜை செய்தற்குரிய இடம் சிவதலங்களேயாம். அத்தலங்களில் [illegible] திருவலிதாயமே மிகச்சிறப்புடைத்து. அத்தலத்துப் பெருமானைப் பூசைசெய்து தேவர்களும் முனிவர்களும் பற்பலவாறு பெரும் பேறுபெற்றுப் பேரின்ப பதவியடைந்தனர். [illegible] ஸ்தலத்தினைக் [illegible] இந்த ஸ்தலத்தினைக் காட்டிலும் வேறுதலமுண்டோ? இல்லை! இல்லை! அத்தலம் தொண்டைநாட்டில் [illegible]வனத்திற்கும் * வேலவனத்திற்கும் மத்தியிலுள்ளது. அங்

* வேலவனமென்பது திருவேற்காட்டினை.

குச்சென்று பூசிக்கக்கடவை" எனக்கூறி விடைபெற்றேகினார்.

தேவகுருவானவர் சிவாக்கினையிற் சிறந்த மார்க்கண்டேய க்ஷேத்திரமாயுள்ள நாரதர்க்கும் பனிரண்குய் திருவிசயமங்கைக்கு, காழி, திருப்பாடலா முதலிய தேசமெல்லாம் சென்று சேவித்து நீராடிப் புண்டரம் பூசி முதலிய வைதிக ருத்திராக்ஷமாலிகைகளைத் தரித்து, பஞ்சாக்ஷரம் பூசி ஒருங்கும் திருவெண்காட்டில் பெருமானை ஆராதித்து லிங்கப் பெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்து அர்ச்சனை செய்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து கொண்டிருக்கையில் திருவருள் கூர்ந்து, உமைபாகராகிய உமையம்மையுடன் சம்புசபந் தாயுமான சிவபெருமான் எதிரில் தோன்றிக் காட்சி கொடுத்தருளினார். திருப்பாதம் பணிந்தியாச சென்றவர் திருவடியைத் தேவகுரு தரிசித்து அவிழ்ப்படு மெழுகு போன்று நெக்குருகித் தொழுது சொல்லுவாராயினர்.

"மலையரசியார் மைந்தவா! உன் பாதமே கதி பரமசிவனே பரஞ்சுடரே - பரம்பொருளே - பரஞ்சோதியே - பசுபதியே சரணம், சரணம், எம்பெருமானே சகல லோகங்களுக்கும் நீ தந்தை பார்வதி தாய். அன்பர்கள் தாய் தந்தையர்களிடத்தில், தங்கள் குற்றங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதற்கு, நாணப்படுவார்களோ? இல்லை. ஆதலின், அம்மையப்பராகிய உங்களிடத்தில் என் குறைகளை முறையிட்டுக் கொள்வதில் நான் ஏன் வெட்கப்படவேண்டும்? பெருமானே! நான் அறியாது செய்த காமத்தால் உலகம் பழித்து என்னை வெறுத்துவிட்டதுபடி என்மேல் கருணை வைத்துக் காத்தருள்வது உன்பாரம் தந்தையே! தாயே! சரணம், சரணம், என்றனர். சர்வலோக ஆதார பூதனாகிய பெருமான் புன்னகை செய்து,

அன்ப உன்பாவம் உன்னை விட்டொழிந்தது. இனித் தேவர்களெல்லாம் உன்னைத் தங்கள் குருவெனக் கொண்டாடுவதிற் றடையில்லை. சுகமாக வாழக்கடவை யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளிச் சிவலிங்கத்துண் மறைந்தருளினார்.

தேவகுரு சாபமோசனச் சருக்க முற்றிற்று.

கேசவன் பாவநாசச் சருக்கம்.

சிவானுபூதிமான்களே! தாமரை யாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் நான்முகக் கடவுளின் புத்திரனாகிய தக்கன் தனக்குண்டாயிருந்த அதிகார செருக்கினால், அகில லோகநாயகனாகிய சிவபெருமானை விலக்கித் திருமால் முதலிய தேவர்கள் சூழ வொரு வேள்வி செய்யத் தொடங்கினன். அதனை யறிந்த நாரதமுனிவர் வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து விமலனிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அறுமுகப் பெருமானைப் பயந்த உமாதேவியார் தனது தந்தையாகிய தக்கனடத்தும் வேள்வியைப் பார்க்கும் பொருட்டுத் தன்னுடைய நாயகனிடத்தில் விடைபெற்று வேள்விச்சாலையை யடைந்தனள். தக்கனே யுருவாயமைந்த தக்கன் அம்மையாரைச் சினத்தொடு கோபித்துப்பற்பல விகடமாகப் பராசக்தியாகிய பார்வதியை நிந்தனை செய்தனன். தேவி பொறுமையற்றவராகி "ஏ, தக்கனே அக்கினி சோம சூரியர் விழியாகிச் சர்வதேவர்களாலும் புகழப்படும் பெருமானை நீ பழித்தமையினால், உன் வேள்வியானது அழிந்தொழியக்கடவது, உன் தலையறுபட்டுப் போகக்கடவது" என்று சபித்து, அக்கினியை வளர்த்திருந்த யாகத்தில் மூழ்கினள். தன்னைப் புத்திரியாகப் பெறவேண்டிச் சிவபரஞ்சோதியை நோக்

தட்சன் யாகத்தில் தனக்கு நேர்ந்த அபராதத்தைப்போக்க, கேசவன் திருவலிதாய நாதரைட்

கித் தவங்கிடக்கும் இமயவரசன் மகளாக அவதரித்த
ருளினார். பின்பு, ததீசியாதி சைவமுனி புங்கவர்கள்
தக்கனைநோக்கி, "ஏ! பிரம புத்திரனே! மறையனை
த்து மகாதேவனைக் காதபதியென்றும், மேதாதியென
றும், அதவர்ராஜனென்றும், எருதூர்தியென்றும் பல
நாமங்கள் பாராட்டி புகழ்ந்திருத்தலை நீ யறிந்தா
யில்லையோ? எனை அன்னியமான ஏனை தெய்வங்க
ளோடு சமானமாக ஒரு வார்த்தையாவது மகாதேவ
ரைப் பேசுவானேல், அந்தத் தாமதி சண்டாளனுவ
னன்றி, உலகப் பிரசித்தியமான சண்டாளனென்றழைக்
கப்படுவன் சண்டாளனாகான என்றும் புராணவச
னம் கேட்டதில்லையோ? பரமேஷ்டி பிதாவாகிய ஏ
ருத்திரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்களோடு நமஸ
காரங்களாலும், அவ்வ தோத்திரங்களாலும், ஆரா
தனங்களாலும் கோபிக்கச் செய்யோமென்று கருதி
யினையும் தோத்திலையோ? யங்கோ எருதூர்தி சிவ
னேயென் றறியாதவனா தலையிட்டாயே, ஆகையால்
இனியேனும் அகம்பிலாகமுங் கொழு பெயர்ந்னரவட
வனுக் கவியளிப்பாயாக" என்று பல புத்தி கூறியுங்
கேளாதவனாய் மேலு மேலும் மிகப்புதத்தனான். இவற்றை
யெல்லாம் நந்தி யெம்பெருமான் வாயிலாகக் கைலாச
பதி யறிந்துகொண்டு வீரபத்திரக் கடவுளைத் தனது
பாலநேத்திரத்தினின்று முண்டாக்கி, "ஏ வீரனே!
நம்மை நிந்தித்துத் தக்கன் வேள்வி புரிகின்றனன். நீ
அவ்விடஞ் சென்று நமக்கு அவியைக்கொள். கொடுத்
தால் வந்துவிடக் கடவாய் மறுத்தானேல், யாகத்தை
யழித்து, அவனுயிரையு மறுத்து, அவனுற்ற தேவா
களைத் தண்டஞ்செய்து வருவாய்" என்று அருளா
பித்தனர். உடனே வீரபத்திரர் தன் றந்தையாரிடத்
தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு வேள்விச்சாலையை யடை
ந்து தக்கனை நோக்கி, "ஏ தக்கனே! சர்வைஸ்வரிய
சம்பன்னரான சிவபெருமானுக்குரிய அவிப்பாகத்

தைக்கொடு" என்றனர். அதற்குச் சிறுமதியாகிய தக்கன் சிவனருவது தெரியாமல், வடவாமுகாக்கினி போற் சீறிச் சினந்து, "அச்சடலைப் பாடித்து அவிர்ப்பா கங் கொடேன்" என்றனன். அங்கிருந்த தேவர்களு மவன் மொழிந்திருந்தனர். உடனே வீரபத்திரமூர்த்தி ஆக்கிரமித்து வேள்விச்சாலையிற் பிரவேசித்துப் பிரயனாலே காணாது மகிழ்ப்பாடு பாடினார். அவன் மனைவி சரஸ்வதியின் மூக்கை யறுத்தனர், சூரியன் வடிவங் கொண்டு ஓடவாரம்பித்த இந்திரனை வாளால் தகர்த்தனர், பகனைக் கொன்றனர், சந்திரனைப் பாதத்தாற் றேய்த்தனர், சூரியனது எண்ணூறு பற்களையு முதிர்த்தனர். அக்கினியின் கரங்களைத் துண்டித்தனர். இலக்குமியின் இளமுலைகளை யரிந்தனர், தக்கன் சிரங்கொய்தனர், இவற்றை யெல்லாங்கண்ட நாரணன் அதிகோபங்கொண்டு கர்ஜித்து, கருட வாகனமேறி, எதிரில் வந்து தனது சக்ராயுதத்தினைச் சுழற்றிப் பிரயோகஞ் செய்தனன். வீரபத்திரஸ்வாமி ஞானங் காணாதிருப்பது, புசங்கத்தினைத் தனது இடது கரத் தாலாயுதத்தால் வீசி யெறிந்தனர். அக்கினி யொரு பூதம் வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. பின்னர் திருமாலைப் பிடித்து அவர் பாதங்களைக் கட்டி, பின்னர் விலங் கிட்டு, அவ் வேள்வியில் விருந்துண்டிருந்த தேவர்களைச் சேதித்துப் பிளந்து, அவனாலே யெழுப்பிய, வேள்விச் சாலையை யுடைத்தும் வெம்மை வருமாறு செய்தனர். அச்சமயத்தில், கருணா சமுத்திரமாகிய நன்னுதற் கடவுள் இடபவாகன ரூடராய் தேவியுடன் எழுந் தருளினர். சுவாமியைக் கண்ட விஷ்ணு முதலிய நாண மடைந்து, பயந்து நடுநடுங்கிப் போற்றுகின்றனர். "அப்ரமேய, அநாமய, நிர்க்குண, நிஷ்கள, நிரஞ்சன, பிரணவசொரூப, ஸ்வரூபரகித, கைலாச சிகரவாச, உமார்த்தகிருதசேகர, மிருகவலத, பஸ்மதூளித விக்ரக, பஞ்சாநந, சந்திரசேகர, வியாக்ர சர்மாம்பரதர, பஞ்ச

கிருத்ய சம்பந்நா. ஆண்டருளும், அடிமையை ஆண்டருளும்! அறியாது செய்த பிழையை மன்னித்தருளும்" என்று பலமுறைத் தோத்திரஞ்செய்தனன். பரம்பதியாகிய பரமேசுவரன் மனமிரங்கிக் கருணை கூர்ந்து சொல்லாராயினர். "மாமிற சித்துமாடு மயங்கும் ஏழைப்பயலே! நீ நம்மைச் சிறிதும் தெரிந்துகொள்ளாது, மறைந்து சாமவேதகானப் போல் நீயுத் தத்தை ஒளிச்சலையிற் சாத்திரத்தாயாயின் ஒளிச்சலிலிருந்த தேவாகனின் ஏகசங்கமோ (பிணைக்கோர்) நாக்கைப் பெற்றனை. இதனால், இன்று முதல் நீ எல்லாராலும் 'தேசவன்' என்று அழைக்கப்படுவாய். அன்றியும், நம்மை நிந்திக்கத் துவக்கின சிரேகத்தை விரும்பியதால் உனக்கு நேர்ந்த பாவத்தினை யொழிக்க தேசவனென்னும் பெயருடன் பூமியிலே சென்று நாம் நெய்ய விரும்பத்தக்க திருவலிதாய க்ஷேத்திரத்தினை யடைந்து நமது அருட்குறியைப் பூசிக்கக்கடவாய்" என்று, கருணைசெய்து விமானத்தினரக்கொண்டு மறைந்தார். தேவர்கள் பிறைப்பித்தாய் பிரமன் தேவி (பிடிசேரானடைப்பு) தக்கனை ... எழுப்பி, இப்படிலேத்தச்செய்து, பாரதி தேவியாரை மணந்து கைலாயத்திற் கெழுந்தருளினார்.

பின்னர், தேசசேவனமாகி கருணை வல்லதுவாகிய சிவபெருமான் திரு அருணகிரிபடி தேசவ னொடிய மதிலாற் சூழப்பட்ட திருவலிதாயத் தலத்தினை யடைந்து, அவ்விடத்தில் நிர்த்தமண்டபம் அதில் நீராடி, விபூதி உத்திராட்சதாரியாய் பூசைக்கு வேண்டும் உபகரணங்களாகிய தீபமாலம், ஆத்திராபரணம், சந்தனம், குங்குமம், தூபம், திருப்பள்ளித்தாமம் நைவேத்தியம், கனிகள், தேன், திருவமுது சேகரித்துச் சிவாகமப்படி ஆவாகனம், ஸ்தாபனம், சந்நிதானம் சந்நிரோதனம் அவகுண்டனம், தேனுமுத்திரை, பாத்தியம், ஆசமனீயம், ஆர்க்கியம் புட்பதானம், தூபம்,

தீபம், நைவேத்தியம், பானீயம், ஆராத்திரிகை, சப சர்ப்பணையாஞ் சோடசோபசாரஞ்செய்து, உரைதடு மாற என்பு நெக்குருக உடலெலா மெய்மயிர்ப் பொடிப்ப ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அஞ்சலிகத்து, மோட்ச விதாயகமான பஞ்சாக்கரஞ் செபித்து, வணங்கிக்கொண்டு திரும்பி, அத்தலத்திலிருக்கு அஷ்டாக்ஷரப்பதி எனப் பெயரைத்தாச் சிறிது தூரத்திற் குணதிசையிலொரு பன்னசாலை யேற்படுத்தி, அதிற்றங்கி, நாடோறுங் காலையிலு மாலையிலுஞ்சென்று திருவலிதாயநாதனை வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு நாள், "கேசவனே, நீ செய்தபாவ முனைவிட்டு விலகியது" என்ற அசரீரி கேட்டமாத்திரத்தில, கங்கு கரைகாணாத ஆனந்தங் கொண்டவராய் அடியற்றபனை போல் வீழ்ந்து வீழ்ந்து எழுந்து தோத்தரித்து விடை பெற்றுச் சென்றனர். இத்தலத்தில் கேசவன் தன் பாவமொழிப்பதனைத் தெரிந்து தக்கணமாகத் திருந்த பிரமனுமிந்திரனுமித்தலத்தினையடைந்து பூசித்துச்சென்றனர்.

திருவலிதாயத்திற்குச் சமீபத்தி லகப்பேரென்றங் கிளர்ந்த* கோயிலுக்குச் சனிவாரந்தோறுஞ் சென்று கேசவா, ஆதிகேசவா, ஆதிகேசவப் பெருமாளே, நாராயணா, ஆதிநாராயணா, ஆதிநாராயணப் பெருமாளே, தேவா, வாசுதேவா, வாசுதேவப் பெருமாளே யென்று வந்தனை வழிபாடு செய்யப்பெற்றவர்கள் பசியாற பிடி-

* இக்காலம் மேசாவணூரில் (கோயம்பேடு) நூதனமாகப் பிரதிட்டித்துள்ள தாமோதரப் பெருமாளிருக்கு மிடமேயாம், அவ்விடத்தில முன்னிருந்த கேசவப்பெருமாள் ஆலயம் பல்லாண்டுகட்கு முன்னரே சீரணித்துவிட்டது. தாமோதரன் கோயில் எனக் கர்ணபரம்பரையாய் வழங்கி வந்தபேரைக் கொண்டே நூதனமாக ஏற்படுத்திய கோயிலுக்கும் அப்பெயர் வழங்கி வருகின்றது.

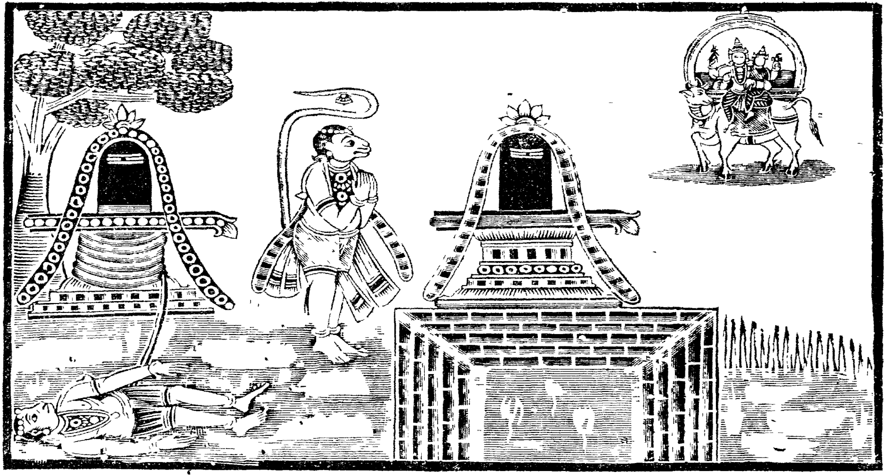

அநுமார் திருவுலகத்தாயிதனை பூசித்து, தானெய்த அபராதத்தைப் போக்கிக் கொண்டு தன் பெயரால் ஒரு தீர்த்தமெடுத்து, இப்பரமலிங்கத்தை வணங்கினவர்கள் உலகத்திலுள்ள எல்லா இலிங்கங்களையும் வணங்கினபலன அடையவும் வரம்பெற்றது.

க்கப்படாமல், எந்நாளும் அறுசுவையோடுங் கூடிய பிரசாதங் கிடைக்கப்பெற்று வாழ்ந்து, பின் வைகுந்தப் பதவியினைப் பெறுவார்கள். இவ்விடத்தில் துவாபரயுகமுடிவில் தாமோதரனாரும் சிலகாலந் தங்கி வாழ்ந்து வலிதாயநாதனை தரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்து சென்றனர். இந்திரன் பூசித்தமையின் வலிதாயத்திற்கு இந்திரபுரி யெனவும் பெயருண்டு.

கோவன் பாவநாசச் சருக்க முற்றிற்று.

அனுமா ரபராத மன்னிப்புச் சருக்கம்.

ஸ்ரீகாருண்ணிய முனிவர்களே! பூர்வத்தில் இலங்கைக் கதிபனான இராவணன் சந்நியாசிவேடம் பூண்டு, தண்டகாருண்ணியத்தில் இராகவத் தோன்றலாகும் இராமன் பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை யபகரித்துக்கொண்டு இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். வீராதிவீரனாகிய இராமன் பெண்டிழந்து தன் றம்பி இலட்சுமணனுடன் ஏங்கிக் காநகத்திற் சென்று, மறையுரு வமைந்த மாவடியில் வீற்றிருந்த வநபர நாதனைப்பணிந்து பாசுபத மந்திரம் பெற்று, கிஷ்கிந்தையைச் சேர்ந்து சுக்கிரீவன் சேனையுடன் போய், சேதுபந்தனஞ்செய்து கடலைக்கடந்து, இராவணாதி யசுரர்களைக் கொன்று, சீதையைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டு திருப்பிக் கந்தமாதனத்தில் வந்தவுடன், இராவணனாற் பிரமகத்தியானது இராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டு இமைப்போது நீங்காமல் உடன்வரவும், தனது மார்பினைத்தட்டும், முகத்தினைச் சுளித்துக்கொண்டு சண்டைக்குவரும், ஆரவாரஞ்செய்யும், உதட்டினைமடிக்கும், கூரிய பற்களை நெறநெறவெனக் கடிக்கும், கீழே விழும், மேலேயெழும்பும், என்னை யெதிர்ப்பவனாரடா

வென்றும், வாடா இந்த மானிடனை யின்றே கொன்று தின்றேப்ப மிடுவேனென்றும், அட்டகாசஞ் செய்யும், கோபிக்கும், என்னைப் பகைத்து உய்யவல்லவரடா வென்றும். இதனைக்கண்ட இராமர் முகம்வாடி, "தம்பீ, தம்பீ, இலட்சுமணா! இஃதென்னை? இராவணனும் உபத்திரவம் பண்ணுகின்றனனோ" என்றனர். "அண்ணா அஞ்சவேண்டாம். அரக்கனன்றே யழிந்தனன்" என்றனன் இலட்சுமணன். இராமர் நடுங்கி, "ஜானகீ, ஜானகி! இதுவென்னை! பத்துத்தலையன் பத்ரச் செய்கின்றனனே" என்றனர். "சுவாமீ! பாவி முன்னமேயே படுகளத்தில் பட்டொழிந்தனனே" என்றனள் சீதை. இராமபிரான் றுக்கந் தோன்றுதவராகித் திகைதிகைத்து நின்றுபட்டு வாய்வறண்டு நடுநடுங்கி நாலு பக்கங்களிலுந் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயம், அவ்விடத்தில் திருநீறணிந்திருக்கும் உருத்திராக்கத் திருமேனியுடையராய, சிவகதாரவிந்தரான சீலராகிய சில முனிக்குழாங்கள் வந்து இராமரைக்கண்டு, "ஏ இராகவ அஞ்சற்க; நீ கொன்ற இராவணனும் இராக்கதனே யாயினும் அவன் பிரமகுலத்தில் வந்த புலத்தியன் பெயரனாதலின் பிரமகத்தியாக வந்து பிடிக்கின்றனன். அதனையொழிக்க வோருபாயம் கேட்பாயாக. திருக்கைலாயத்தினின்றும் ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானைத் தருவித்து, இவ்விடந் தாபித்துப் பூசிப்பையேல், அது இன்னே நின்னை விட்டு விலகும்" என்றனர். இராமர் கேட்டு மனமகிழ்ந்து, இக்காரியம் முடித்துவைப்பான புஜபலபராக்கிரமசாலியாகிய அனுமானொருவனே யென வெண்ணிக் கூறுவாராயினர்.

"அனுமன் சீதாசோகவிநாச! இப்போதெனக்குண்டாயிருக்கும் ஆபத்தினின்று நீங்க, திருப்பாற் கடலினழகு மாறிப் பின்னிட வெண்சோதி விரிக்குந் திருக்கைலாயத்திற்குச் சென்று அருட்குறி யொன்றினை

புடனே கொண்டுவரக் கடவாய் என்று இராமர்சொல் லியவுடன் வாயுவின் ஔரசபுத்திரனாகிய அநுமார் வெள்ளிப்பங்கிரிக்குச் சென்றனர். அவ்வநுமார் வருதற்குச் சிலகால தாமதமாயிற்று, இராமர் யாகவர் கட்டளையின்படி எழுந்து நீராடி, நித்தியானுஷ்டானம் முடித்து, கங்கையை கரத்திற் சேர்த்து, விபூதி ருத்திராட்சம் புனைந்து, திருநாமங்கள் தரித்து, சுபவாரம் அனுகூல நட்சத்திரம் பொருந்தினமும் கூடிய காலத்தில், தனது மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியார் தமது கரங்களாற் பிடித்துக் குவித்துவைத்த *வாலுக லிங்கத்தைச் சோடச உபசாரத்துடன் பூசித்து, பிரதட்சண நமஸ்காரம் பலமுறையிற் செய்து, பலவரம் பெற்று, தன் முன்னேற்றம் பிரயத்தனத்தினைப் பிலத்தில் வீழ்த்தி அவ்வியலையாகத்து புதன்மேல் வைரவக் கடவுளைக் காவித்து, மனம்பூரிப்புச் சிவசந்நிதானத்துடன் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

இது நிற்க, திருக்கைலாயத்திற்குச் சென்ற அஞ்சனாதேவி மைந்தனாகிய அநுமார், வெண்ணிலாக் கிரணம் பொழியும் திருக்கைலாய மலையை நந்தியெம்பெருமானைப் பணிந்து அனுமதியடைந்து, சிவலிங்கமொன்றினைப் பெற்று, சந்தோஷமாய் வந்து சேர்ந்தவுடன் முன்னமேயே இராமரால் சிவலிங்கம் தாபித்துப் பூசித்திருக்கக் கண்டு வியப்புற்று இரகுநந்தனனை நோக்கி ஐயா! என்ன காரியஞ் செய்தீர்! அடியேன் செய்த குற்றமியாது? பெருங்குணசாலியாகிய உம்மையே சிந்தித்துக் கொண்டேன்! மனமுவகையால் விரைந்து துணையென உம்மைச் சரணமடைந்தேன். நானோ தேவரீர் திருத்தொண்டு ஒன்றினையே கைபிடிக்கவே; என்னை இங்ஙனம் செய்தலழகாமோ" என்று தேம்பியழுதனன். சக்ரவர்த்தி திருமகனார் அநுமார் முகநோக்கி"

* வாலுகம் = மணல்.

மாருதிமைந்த பெரியோர் குறித்த சுபமுகூர்த்தம் தவ
றாதபடி செய்யவேண்டி நேரிட்டது, வேறொன்றும்
நினைத்திலேன் நான்றாபித்த இராமலிங்கத்தின் முன்
னர் நீ கொணர்ந்த சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிட்டை
செய்து பூசைசெய், இல்லையேல், என்னால் பிரதிட்
டித்த இலிங்கத்தினைப் பெயர்த்து நின்கையுற்ற பெரு
மானை அவ்விடத்திற் றாபிப்பாயாக" என்றனர்.

வாயுவின் மைந்தனான அனுமார் கேட்டவுடன்
ஆனந்தங்கொண்டு கிளம்பி, இராமலிங்கத்தினைத் தன்
னிரு கரங்களாலும் பிடித்தசைத்து மசையாததைக்
கண்டு தற்போக்குற்றுத் தன் வாலால் பலவலயஞ் சுற்
றித் தன் புயவலிகொண்டு ஆகாயத்தி லெழும்பிய
வுடன், தன் பெரியதொரு வாலற்றுத் திடீரெனக்
கீழேவிழுந்து மூர்ச்சித்துப் போயினன். கண்ட இரா
மர், இலக்குமணர், சீதை முதலியோர் அனுமாரது
அகன்ற மார்பின்மேல் விழுந்து வாய்விட்டழுதயர்ந்த
னர். பின்னொருவாறு தெளிந்து, அனுமாரை இராமர்
தனது மலைபோன்ற தோளின்மீது சாய்த்துக்கொண்டு,
"மாருதிசிங்கமே! என்செய்வேன்! என்செய்வேன்!
பம்பைநதி தீரத்திலெனைச் சேர்ந்து என்னையாவை
மாற்றினை! சுக்கிரீவனுக்கும் எனக்குஞ் சிநேகஞ் செய்து
வைத்தனை! கடலைக்கடந்தனை! மைநாகப்பருவதத்தை
வீசியெறிந்தனை! அம்பலைப்ரகசி அலறவுரக்கினை! இலங்
காதேவியை இடமெனுமுன் னூறினை? அசோக வனத்
தினை ஆக்கிரமித்த ழித்தனை! எண்பதினாயிர மரக்கரை
மண்படச் சாடினை! சம்புமாலியைச் சாயப்பெறவாட்
டினை! அட்சகுமாரனை அழிவுறவறைந்தனை! இலங்கை
முழுதும் வெந்தழல் மூட்டினை! இளமுலைச் சீதையை
யென்பால் இன்பொடுசேர்த்தனை! ஆ! என்பொருட்டு
இவ்வளவு பேருபகாரஞ் செய்த உனக்குப் பிரதியுப
காரம் நானென்ன் செய்தனன்! ஒன்றுங்காணேன் குழ
ந்தாய்! நின் கண்ணைத்திறந்து என் முகத்தினைப்பார்:

அந்தோ உன்னை எவ்வனம் பிரிந்துய்வேன் என் கண்ணிற் கருமணியே" என்றனர்.

இத்தகைய வழுக்கமொழிகள் அநில குமாரனாகிய அனுமன் செவியி னுழைந்தவுடன் சிறிது கோபந் தீர்ந்து எழுந்து, இராமலிங்கத்துக்கு வடதிசையில் அனுமலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்துத் தான், யாவரெல்லையாந் தன்மை பெறாத சிவபெருமான் மாட்டுச்செய்த அபசாரத்தை யெண்ணி யெண்ணி நெஞ்சந் துணுக்குற்று வருந்தியிருக்கையில், மகதியாழேந்திய ஞான சிரோமணியாகிய நாரதமுனிவர் அவணடைந்து நடந்த யாவற்றையும் விசாரித்துக் கருணைகூர்ந்து கூறுவாராயினர். "சஞ்சீவிராய நீ அம்பிகை பாகனுக்கியற்றிய அபராதமொழிய வேண்டுமாயின், கேட்பாயாக! எந்தப் புருடனாவன் சர்வ சொரூபியாய சிவனையறிந்து இலிங்கத்தில் பூசிக்கின்றானோ, அவன் செய்த பாவமனைத்தும் மன்னிக்கப்படும், திருமாலானவர் தனக்குப் பிருகுமாமுனிவர் சாபத்தால் கிடைத்த பத்துப் பிறப்பும் உலோகோபகாரமாம்படி செய்து கொண்டது சிவலிங்கப் பூசையாலன்றோ? உனது நாயகனை முகுந்தனுக்குண்டான பிரமகத்தி யொழிந்ததும் சிவபூசையா லென்பது நீ காட்சியி லோர்ந்ததனையே ஆதலின் நீயுமங்ஙன மன்பொடு இன்னே செய்யக் கடவை. அச்சிவலிங்கப்பூசை உத்தமதலங்களிலியற்றின், அது பலன் கரதலாமலகம்போற் கிடைக்கும் இது திண்ணம், முக்காலமும் திண்ணம் அறிவாயாக' எனக்கூற, அருந்தவத்திற் கிடைக்கும் அஞ்சனைதேவித் திருமகன், நாரதரை வணங்கிச் சிவ பூசைக்குரிய அவ்வுத்தமத்தலம் எதுவெனக்கேட்க, மகதிமுனி அகமகிழ்ந்து, "சர்வபக்தர்க்கு சத்ரு அரணம் செய்பவராகிய சிவபெருமானுக்குப் பிரியமான தலங்கள் இந்நிலவுலகத்தின் கண் அனந்தமுண்டு. அந்தத்தலங்கட்குள், மணமலர்ச்சோலை சூழ்ந்த திருவலிதாய க்ஷேத்திரத்

சுககர்வன அனுமனைதமெதடிகமகாணடு திருவலிதாய தலததுககுவநது தானும சிவதமதொண்டு செய

வானரச்சிரேட்டனே தலைவன் அதுயாதெனில்,—அடியேன் பூசையைக் கொண்டருளிய இந்தப் பரமலிங்கத்தைப் பணிந்து வணங்கப் பெற்றவர்கள் கடல் சூழ்ந்த உலகத்திலே உள்ள இலிங்கங்களெல்லாவற்றையும் வணங்கிய பலன் அடையும்படி கிருபை புரிந்தருள வேண்டும். நாமெடுத்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் எத்தகைய இழிகுலத்திற் பிறந்தவரேயாயினும், எத்தகைய பாவஞ் செய்தவரேயாயினும் அவர்கள் செய்த குற்றங்களை மன்னித்தருள வேண்டும் என்று வேண்டுதல் செய்ய, வேண்டுவோர் வேண்டியதையே விரைந்து கொடுக்கும் கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான் அவ்வனுமனுக்கு வரமனைத்துங் கொடுத்தருளி உலகமாதாவாகிய அம்மையுடன் சோதிலிங்கத்திலே மறைந்தருளினார்.

- அனுமாரபராத மன்னிப்புச் சருக்க முற்றிற்று.

சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்கம்.

சிவபூசா துரந்தரர்களே! அனுமனையா வலிதாயத்தினை நாடிச் சென்று அநேகநாளானமையினால், இராமசசந்திரர் தனது சமீபத்தி லிருந்து கொண்டிருக்கும் சுக்கிரீவனை நோக்கி, கிடைத்தற்கரிய நமது அனுமன் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து வெகுநாளாகிவிட்டது. அவன் நமது பக்கத்தி லில்லாதிருத்தல் சந்திரனில்லா வானம் போலிருக்கிறது. யோசித்துமுடிக்கவேண்டிய காரியங்கள் அநேகந் தடைப்பட்டிருக்கின்றன. நாமயோத்திக்குச் செல்லவேண்டிய நாள் நெருங்கிவிட்டது, காலந் தாமதிருப்போமானால் பரதன் கதியேதாய்விடுமோ? முன்னதாக அனுப்பி நமது வரவைத் தெரிவிக்க அனுமனுமில்லை ஆகையால், நீயுடனே யதிவேகமாகச் சென்று வலிதாயத்தினையடைந்து அனுமனை யிட்டுக்

கொண்டுவரக் கடவாயென்றனர். சுக்கிரீவ மகாராஜன், சீதாரமணன் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு ஆகாய மார்க்கமாகப் பாய்ந்து அதிசீக்கிரத்தில் வலிதாயத்தினை யடைந்து சிவாலயத்துட்புகுந்து பார்க்கையில் ஆஞ்சநேயர் தன்னை மறந்து உருத்திராட்சங் கரங் கொண்டு பாதிரி மரத்தடியில் சிவலிங்கப்பெருமான் சந்நிதிக்கருகில் கண்மூடிச் சிவமகா பஞ்சாட்சர ஜெபஞ் செய்துக்கொண் டிருப்பதனைக் கண்டு, அவர் ஜெபத்திற்கு இடையூறு செய்யாது வெளிவந்து பார்க்கையில் அனேக முனிவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கூடிக் கொண்டு சிலர் சிவபூஜையும், சிலர் வேதபாராயணமும், சிலர் ஆகமவாராய்ச்சியும், சிலர் புராணபடனமும், சிலர் சாஸ்திர விசாரணையும், சிலர் யோகமுஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் செயலைக்கண்டு களிகூர்ந்து வியப்புற்று ஆ! ஆ! நான் செய்த தவமே தவம். இத்தகைய திவ்விய தலத்தினையும், இத்தகைய புண்ணிய மூர்த்திகளையுந் தரிசிக்கப்பெற்றேனே. இக்காட்சியினைக் கண்டபின் எவனித்தலத்தினை விட்டுப்பிரிவன். என்னைப் போன்ற சாமானியனே பிரிய மனமெழாதிருப்பனேல் நவவியாகரண பண்டிதராகிய நமது அஞ்சனை மைந்தராகிய அனுமாரோ இத்தலத்தினைவிட்டு நீங்குவார் இவரை நானெங்ஙனமழைப்பது, ஆயினுமாகுக, வந்தது வரட்டும். இத்தலத்துப் புண்ணிய மூர்த்திகட்குச் சிலநாளைக்காயினுந் தொண்டுசெய்து வாழக்கடவேன் எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு வலிதாயத்துள்ள சிவனடியார்கட்குச் சிவபூசையின் பொருட்டு வேண்டிய திரவியங்களைத் தினந்தோறுங் கொணர்ந்து கொடுத்து அப்பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதம்பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனன்.

சுக்கிரீவன் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

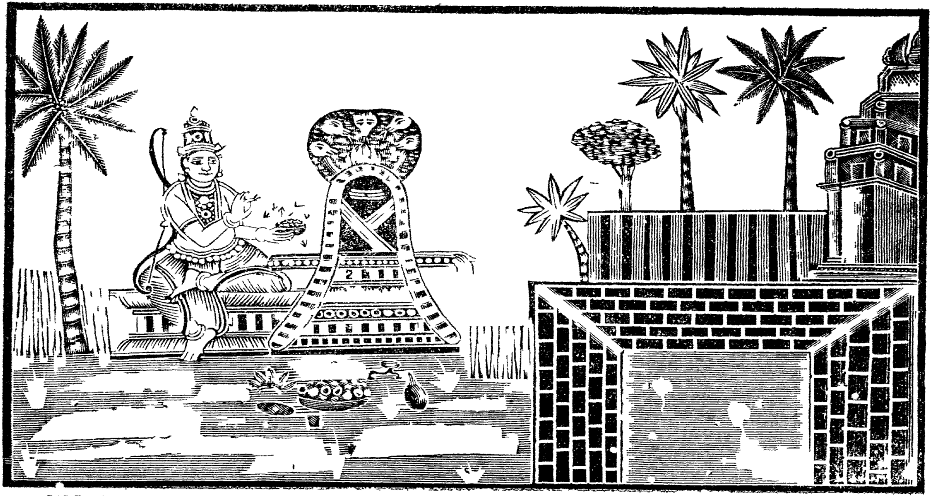

இராமா சநதயாதனை தலை தவிட்டு அம்யாததுசகுச மசலலுமபோது திருவலதாயநாதரைப பூசிதது அனு மனையும் அழைத்துச்சென்றது.

இராமர் தரிசித்த சருக்கம்.

சிவாக்கிரயோகிகளே! வான்மைந்தன் மைந்தனாகிய அனுமான்பூசைவளர காதலி பண்ணுளன் காதலித்த திருவலிதாயத்தில் மிக்க காதல்கொண்டு, அத்தலத்தில் சிவபுராணஞ் சொல்லுகின்றவர்களையும், அவற்றை வியந்து கொண்டாடுகிறவர்களையும், சிவனடியார்களை யெதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவந்து அன்புடன் அமுதூட்டுகின்றவர்களையும், சிவபெருமானைப் பூசிக்குஞ் செயலையே மேற்கொண்டிருக்கிறவர்களையும், சிவநாம முழக்கத்தினையுங் கண்டு சிவபெருமானுடைய பத்தரது பாதத்தூளிதத்தைக் கவசமாகத் தன்னுடலிற் றாங்கி அத்தலத்தினை விட்டுப் பிரிய மனமெழாது பல நாள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கௌசலை மைந்தனாகிய இராமர் கந்தமாதனத்தை விட்டு அயோத்திக்குச் செல்லும்போது, பிறவித்துன்பங்களைப் போக்கிப் பேரின்பவீடு கொடுத்தருளுஞ் சிவபெருமான் ஆட்சியில் விளங்குந் திருவலிதாயத்தினை யடைந்து, காமதகனனைக் கண்ணுதலைக் கண்ணாரத் தரிசித்து அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபனே சரணம், அவாங்மனோ கோசரனே சரணம். இலயபோக அதிகாரஸ்தனே சரணம் ஈசானாதிரூபத் வாசசியாத்தனே சரணம் உமா மகேஸ்வராதிமங்கள விக்ரகனே சரணம், ஊர்த்த தாண்டவ மூர்த்தியே சரணம், எல்லாம் வல்ல பரமசிவனே சரணம், எம்பெருமானே சரணம், அப்பனே சரணம் சரணம், ஐயனே சரணம் சரணம், அண்ணலே சரணம் சரணம், அரசே சரணம் சரணம் எனப்பல திருநாமங்களை யெடுத்துச் சொல்லி, அருச்சனை புரிந்து பேரின்பம் வளரத் தொழுது பலதரம் பஞ்சாங்க அஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து, வந்தனை வழிபாடு புரிந்து சில நாள் அவ்விடம் வாசஞ்செய்து, வேதத்தில் விளையாடும் விமலனது சிவானுக்கிரகம் பெற்று, அனுமனுக்குப் பல

முகமன் கூறித் தன்னுடனழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குச் சென்றனர்.

இராமர் தரிசித்த சருக்க முற்றிற்று.

குசலவர் பூசித்த சருக்கம்.

சிவமுனீந்திரர்களே! சரயுநதியினாற் சூழப்பட்ட கோசல தேசத்திலே அயோத்தியென்னும் நகரமானது திருமகளுக்குத் திருமுக மண்டலம்போலவும், அத்திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போலவும், அத்திருமுகத்திற்கு இன்றியமையாத கண்போலவும், அவளது மங்கலசூத்திரம்போலவும், மார்பிலசைகின்ற முத்துமாலை போலவும், இதயஸ்தானம் போலவும், திருமகள் வாசம் பண்ணுகின்ற பொற்றாமரை மலர்போலவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும். அத்தகைய நகரத்திலே ஸ்ரீசானகி ரமணனை ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் தான் இராவண சம்மாரத்தின் பொருட்டுத் தென்தேசத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் தான் தரிசித்த சில ஸ்தலங்களின் மகிமைகளை யெல்லாம் தனது குடும்பத்தினர்கட்குச் சொல்லிச் சந்தோஷங் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் வலிதாயத்தின் மகிமையினைக் கேட்ட அவ்விராமபுத்திரர்களாகிய குசலவர் அத்தலத்தினைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று மாவல் கொண்டு தந்தைபால் விடை பெற்றுக்கொண்டு வலிதாயத்தினையடைந்து பரத்துவாச தீர்த்தம் படிந்து, விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டு, சிவலிங்கப்பெருமானை

குசலவா திருவலிதாயத்தின் பெருமையினை, ஸ்ரீராமரால் கேள்விப்பட்டுத திருவலிதாயத்திற்கு வந்து சிவபெருமானைப் பூசித்து அனேக வரங்களைப் பெற்றது.

அகஸ்தியர் திருவலிதாயநாதரைத் தர்சித்து வில்வலன், வாதாவி, யிவர்கள் நேர்ந்த பிரயசத்தி அணு
காமல் வரம்பெற்றுத் தன்பெயரால் தீர்த்தமெடுத்தது.

அனேகவாண்டுகள் பூசித்து அனேகமான வரங்களை யேற்று அயோத்திக்குச் சென்றனர் அதுமுதல் இத் தலத்துப் பெருமானுக்குக் குசலிங்கேஸ்வர னெனப் பெயருண்டாயிற்று.

குசலவர்பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

கத்திய ரத்தி யொழிந்த சருக்கம்.

சிவஞானத் தபோதனர்களே! கடலேழையு மொரு உழுந்தளவாகவி யாசமனித்த முனிவேந்தனும் அகத்திய முனிவர், ஓர் காலத்தில் இமயமலையினின் றுந் தென்றேய நோக்கிவந்து கொண்டிருக்கையில், மாயையின் மகளாம அசமுகியின் புத்திரர்களாகிய வில் வலன வாதாபி யென்னும கண்டகர்களிருவருங்கண்டு இம்முனிவரைக்கொல்லவேண்டு மெனவெண்ணி, இளை யோனாகிய வாதாபி யெனபவன் அஜவுருத்தாங்கி ஓர் காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தனன். மூத்தோனாகிய வில்வலன நெற்றியிற திருநீறும, காதினிற் குழையும் கண்டத்திற கண்மணியும், கரத்திற றண்டு கமண்டல மும, அரையிற் கல்லாடையுமதாங்கி முனிபோலுருக் கொண்டு குறுமுனிமுன வந்து, மூன்றுமுறை பிரதட் சணஞ்செய்து அஞ்சலித்துச சொல்லுவானாயினன். "ஏ முனியரசே! தேவரீர் இவ்விட மெழுந்தருள அடி யே னென்ன புண்ணியஞ்செய்தனன். மேலும அடி யேனைக் கிருதார்த்த னாக்கும பொருட்டு ஏழையின் சிறுகுடிசைக் கெழுந்தருளிப் போஜனஞ் செய்து போதல் வேண்டும" என்று அவரது திருப்பாதங்களில் தண்டாகாரமாகப் பணிந்து நின்றனன். தன்னிகரில்லா விந்தியமலையின் செருக்கையடக்கிய கும்பமுனி அவன்

வஞ்சகத்தை யறியாது சம்மதித்து அவன் பின் சென்றனர். உடனே வஞ்சகவேடம்பூண்ட தகாமுகத்தன் தனையனும் வில்வலனை நீராடிச் சமையற்சாலையிற் புகுந்து சுத்தஞ்செய்து கோலமிட்டுச் சுத்தமான வரிசியா லன்னஞ் சமைத்துப் பல பதார்த்தங்களுடன் றகருருவங் கொண்ட தன் றம்பியான வாதாவியை யறுத்துப் பக்குவமாகக் கறியாக்கித், தன் வேண்டுகோளுக்கியைந்த முனிசிரேட்டரை யோராதனத்தி லெழுந்தருளச் செய்து உபசாரத்துடனாசன பீடந்தந்து, அறுசுவை யாகவமைத்த வன்னபானாதிகளுடன் அவ்வசுர மாமிசக் கறியினையும் படைக்க, ஐம்புலனைவித்த அகத்தியராகிய சிவராசயோகா அன்புடனேயுண்டு பசிதீர்ந்து எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

அதன்பின், சூராமுகன் மருகனும் தண்ணளியற்ற வில்வலன் தென்றிசை நிறுவிய தென்றல் உலவும் பொதியமா சைலத்துப் பெருந்தகை யண்ணலாம் அகத்தியருயிரை வாங்கக் கருதி, தம்பீ! வாதாபீ! வா விரைவுட னென்றனன். கொலைத் தொழிலேயே தவமெனப்பூண் டவம்பெருக்கும் படுபாவியாகிய வாதாவி "அண்ணா! வந்தேன் இதோ வந்தேன்" என்று, உலோபா முத்திரையின் கொழுநராம் அகத்தியருதரத்தினின்று ஆட்டுருவங்கொண்டு வெளிவர உத்தேசித்த மாத்திரத்தில், மூன்றுபோதும் முழுதுணர் முனிவர் தெற்றெனத் தெரிந்து சிவசிவவென்று விண்பட்டுருவும் விந்தியமலையைத் தரைப்படப் படுத்தியதன் றிருக்கரத்தால் வயிற்றினைத் தடவுதலும், வாதாவியவன் கோதாவி விட்டுச் சீரணமாயினன். தம்பி மடிந்த சங்கதியைத் *தெரிந்து துருவாசமுனித் தோன்றலாகிய வில்வலன் தண்டொன்றேந்தி முனிவர்தலையில் மோத வந்தனன். சிருஷ்டியாதி தொழில்களையு மியற்றவல்ல அகத்திய முனிபுங்கவர் தன்னெதிருற்றவொரு தருப்

பையினை யெடுத்துச் சிவாஸ்திரமாகப்பாவித்துப் பிரயோகஞ்செய்து வில்வலனைத் * தடிந்தனர்.

சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம வாதாபியும, வில்வலனு நீண்ட கரிய மேகமபோலு முருவங்கொண்டு, மிகக் கோபமுடையவராய் ஆரவாரத்துடன் அகத்தியர்முன் றோன்றினா, அதுகண்டு முனிவா, துருவாச முனி மக்களிவாகள். இவாகளைக் கொன்றமையால் பிரமகத்தி சுமமைசசூழ்கின்ற தெனறறிந்து இதை யொழித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, அவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்தவுடனே, தன் முன் வந்த சாயைகள் இமமென மறைநதுவிட்டன,

பின்னர், அவ்விடத்தினின்று மெழுந்து சென்று சமீபத்திற் றவஞ் செய்துகொண்டிருந்த பரத்துவாச முனிவரைக் கண்டு அவருடன் அளவளாவித் திருவலிதாயநாதா மகிமைகளைத் தெரிநது தரிசித்து வணங்கிக் கண்ணீா சொரிநது ஆனந்தக்கூத்தாடிப்பாடி அழுது தொழுது நிற்க, சருவான மாக்களையு மீன்ற இளமுலைக்கனனி கௌரிபாகனாகிய வலிதாயநாதர் காட்சிகொடுத்து, 'அன்ப! உன்னைப் பிடித்த பிரமகத்தியினி யுன்னை யணுகாது. சுகமாகப்பொதிய மலைக்குப் போகக்கடவை' என்றனா, அகத்தியா மீண்டும் வணங்கி, "பெரும! வில்வனைக் கொனறவிடத்தில் தான் பிரதிட்டித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அகத்தீஸ்வரர்' என்று வழங்கவேண்டும. நானெடுத்த தீர்த்தத்தில் மங்களவாரம ஸ்நானஞ்செய்து அகத்தீஸ்வரரை வணங்குகின்றவாகள் பிணிகளையெல்லாம' ஒழித்துச்

* வில்வலன் இறந்தவிடம்-வில்வலன் வாக்கம், இது-வில்லிவாக்கம் என வழங்குகிறது. இவ்விடத்திலேயே அகத்தியர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்தது. வில்வலனையும வாதாவியையும் கொன்றவிடம் 'கொண்ணூர் என வழங்குகிறது. இவ்வூரில் வலிதாய நாதனைப் பூசித்த கேசவட்பெருமாளென்று வழங்குகிறதாமோ ரரப்பெருமா ளாலயமுண்டு.

சிவஞானச் செல்வமளித்து ஆதரித்தருளவேண்டும்'' என்றனர், பெருங்கருணை வள்ளலாகிய பரமசிவம் அவ் வரங்களைக் கொடுத்து, பரசிவையுடன் சிவலிங்கத்திற் கரந்தருளினா.

அகத்திய ரத்தியொழிந்த சருக்க முற்றிற்று

பிரமன் முத்தியடைந்த சருக்கம்.

சிவபக்த சிரோமணிகளே! சத்திய லோகத்திலே வாணிசம்மேதனாய் நவரத்தின மயமான ஓர் சிங்காதனத்தின் மீது நான்முககடவுளெழுந்தருளி யிருந்து ஒருநாள் தனக்குளதானே சிந்திப்பா ராயினா. "நான் ஆண்டுகொண்டிருக்கும இந்தச சத்தியலோகம உண்டாகி யழிநததற்குக் கணக்குமுண்டோ? அவ்வப்போது அவ்வுலகததினை யாண்ட பிரமாகளுக்குத் தாம கணக்கேது? அவாகளில் நானுமொருவன்றனே? என்றைக்காயினு நானும இறந்துபோக வேண்டியது நிசசயமென் றேறபடுகின்றது. ஐயோ! இத்தகைய அனித்ய தேகததை நிலையென நமபி விஷயா நந்தத்தில் மூழ்கி வீணாகக் கெட்டேன்! மோசம் போய் விட்டேன! முக்கியமாகத் தேடிக்கொள்வதில் ஆசைப் பட்டேனில்லை. எத்தனையோ காலம விருதாவாகக் கழிந்துவிட்டது! அநதக காலங்களா னடைந்தபய னென்றுங் காணேன். சீ, சீ! இதென்னவாழ்வு இனியேனும் சாக்கிரதையாக விராவிட்டால் மோசமாக முடியும் அநதோ மாயையின் சாலமோ சாலம்! மாயையின் சாலமோ சாலம்!! மாயையின் சொரூபத்தைச் சிறிதேனுஞ் சிந்தித்து நோக்காது அம்மாயையிலே மயங்கி யுழன்றேன்! அம்மமம! மாயாபோகம் எவ்வளவு ஆனந்தத்தை விளைத்துவந்தது! இவைகளையெல்லாம் உண்மையென்றல்லவோ நம்பியிருந்தேன் மாயை

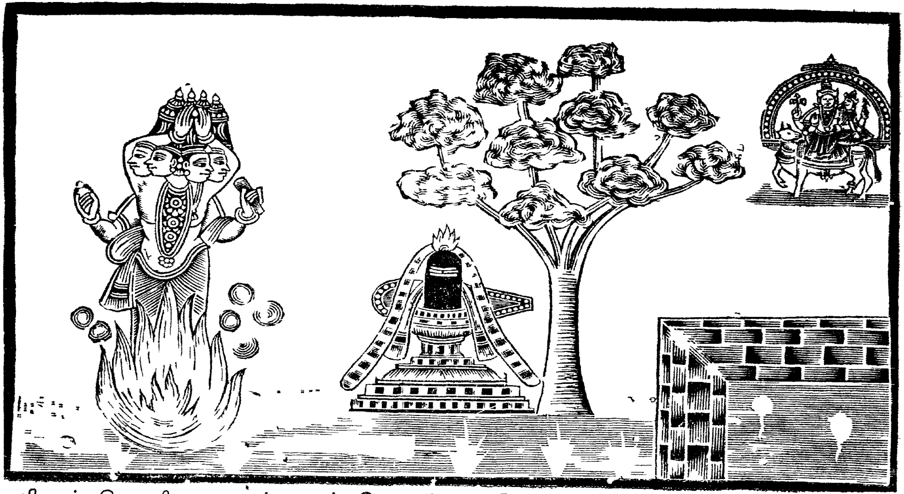

பிரமன் திருவலிதாயமடைந்து தன் பெயரால் ஓர் தீர்த்தமுண்டாக்கி, பஞ்சாக்கினி மத்தியினின் தவஞ்செய்து பிறவாத வரமும் பெற்றது.

யெனக்கு அஞ்ஞானியமென்றறிந்தநா, அம்மாயையை நீங்கியிருக்கமுடியவில்லையே. அல்லது மாயையாகவே நானிருக்கின்றேனோ வெனில், மாயை யொன்றுண்டென்று அதன் காரியங்களினால் வேறாக விளங்குகின்றேனே ஆ, ஆ! இந்த மாயை செய்வது இந்திரசாலமேயாம்! இதினின்று மீண்டாலல்லவோ உய்தியுண்டாம். இம்மாயையினைக் கடப்பதெவ்வணம்? மாயை கொடிது! கொடிது! மாயை யொழிந்தாலல்லது பிறவியொழியாதே. மாயையாலன்றோ தேகம் இடிகரையே போலிடிந்து விழுந்து கரைந்து போகின்றது! அங்ஙனம் போவதற்கு முந்தியே யன்றோ நித்தியமான வொன்றைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்! இம்மாயையினை நானே யொழித்துக் கொள்வதற்குச் சிறிதுங் கூடாதே! பிறரைக்கொண் டொழித்துக்கொள்ளலாமெனில், யாவரும் மாயா சக்திகளாகவே காணப்படுகிறார்கள். அவர்களை நாடுவது குருடனைக் குருடனைத் தேடுவது போல் முடியும். மாயா சக்திநனுயிருக்கிற வொருவனை யடுத்தலா லிது நீங்காது, நீங்காது! அங்ஙனமிருப்பவன் யாவன்? ஓ! ஓ! அவன் பிறப்பிறப்பில்லாதவனாக வன்றோ விருக்கவேண்டும் அவ்வண்ணம் விளங்குபவன் யாவன்? அவனே சாவமுக்ய ஹவிர்திரவியங்களுக்கும் போகதாவாகி தகராகாசமத்தியகதனாகவினிது பிரகாசிக்கும் பரசிவப்பிரபு ஒருவரேயாம். இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம். அப்பரமன திருவடியினையே சரணமென்றடைந்துய்வதுதான மேலான நலம். அந்தோ! இதுகாறு நினையாது கெட்டேன்! கெட்டேன்!" என்று திடீரெனச் சிங்காதனத்தினின்றுங் கீழே குதித்துச் சத்தியலோகத்தைத் தணந்து, ஊழிதோறுங் கயிலாயகிரி யடைந்து, அவ்விடத்தில், பிருங்கி முதலிய பதினெண் கணங்களும் பண்பொடு சூழக் கண்ணுதற்பெருமான் கருணையோடிலங்கும் ககனந்தொட்ட கனக வாலயமும், அவ்வால

யத்தின் றிருவாயலிலே யிணி தமருந் தண்டுழாயலங் கலாதிப் பலவகை மணமருவித் தார் எண்டிசை மணக்கு மெழிலுடை வேத்திர நற்படையினையை நலம பெறத் தாங்கிய சிலாதமுனி நயந்தளித்ததோா மைவாஞ் சிவம பெறவநத திருநநதி தேவும் இருக்கக்கண்டு பிரமன், அநநநதியெமபெருமான் றிருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றுத் திருக்கோயிலுள்ளே சென்றான். அவ் விடத்தில், நாரணன் முதலிய தேவாகள் நலம பெறத் துதிக்கவும, கணநாதாகள் கவரி விரட்டவும, கிம்புருஷ காநதருவ ராதிகள் கீதங்கள் பாடவும், அட்ட வித்தி யேசுரா, அட்டமங்கலந் தாங்கவும, முனிவ ரனேகர் அர அர சிவ சிவ வென்றடி போற்றவும, அரமபை யூதியா ஆடிப்பாடவும சிவயோகிகள் சிவானநத மேவ வும், திருவருண் மழை பொழியவும் பசிளங் கொடி யாகிய பாாவதி தேவியாருடன் எழுநதருளி யிருக்கும் செம்பளவபோற் சிவநது விளஙகும சடாமுடியை யுடைய சநதிரசேகரனைத தன்னிரு நான்கு கண்களுங் களிப்பக்கண்டு, அஷ்டாங்க பஞசாங்கமாகப் பணிநது வந்தனை வழிபாடியற்றி, "ஈரிரு முனிவா இனபோடு தேற இருநம பெருஞானம இசைவுடன சொனன வித் தகமுதல்வ! வினையேன பரிபவமிங்கு கூறுவன கேண்மோ" வெனக கைகூப்பி அதி விநயத்துடன் சொல்லுவானாயினன் வாணிகேள்வன்.

"தவள நீறணிந்த தண்ணளியுடையோய்! துன் பத்திற்கேதுவாகிய வெனது சிருட்டித் தொழிலில் அடியேனுக்கு அணுவளவாயினு மாசையில்லை. விட் டுணு வாதியோனையோாகள் வியன்பதவியிலும விருப்ப மில்லை. தத்துவநிலை யுணாநது சதானந்த முத்தியடை வதற்கே முழு ஆவலுடையவனா யிருக்கினறேன்" என்று கதறிப் பதறி யழுதனன். அவன் பக்குவத் தினைப் பார்த்துக் கைலாயபதி, "கேளாய் பிரமனே! நீ கொண்ட வெண்ண மிக வுத்தமமானதே. அம்

முத்தி நிலைக்குத் தவநிலையே சாதனமாம்; அத்தவநிலை சிவதலங்களிற் செய்யின் சீக்கிரம் பலனுண்டாம்; போகபோக்கியங்களைக் கொடுக்குந்தானத்தாலும் தருமத்தாலும் கிடைப்பதன்று ஆதலின், கடல் சூழ்ந்தவுலகத்திற் சத்தபுரங்களி லொன்றான காஞ்சிமா புரத்திற்கு வடகிழக்கில், விருத்த க்ஷீரநதி தீரத்திலுள்ள வலிதாயத்தை யடைந்து, தவமுஞற்றி வருவாயாயின் உனதிஷ்டஞ் சித்தியாகும்" எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

பின், நாரணனுந்திவந்தோனாகிய நளின மலர் வாசியாம் பிதாமகன் பெம்மானிடத்தில் விடைபெற்றுக் குடிலையின் வடிவினை நிகரெனக்காட்டுங் கொன்றைமாமலர் மணம் எங்கணும் வீசும் விண்தொடுமதில் சூழ் வலிதாயமடைந்து, அவணுறும் ஆலயத்திற்கு மேற்றிசையின்கண் தன்பெயரால் ஓர் தீர்த்த முண்டாக்கி; நீராடித் தேனறுளிக்கும் நிழலில் வீற்றிருந்தருளும் வலிதாய நாதரை அன்பு மிகுந்த அருச்சனை செய்து, அருந்தவஞ் செய்யச் சங்கற்பித்துப் பவரோகநிர்மூல வருமருந்தாகிய திருநீறு பூசி உருத்திராட்ச மாலைதரித்து, சந்திரசேகரப் பெருமானுக்குரிய சதவுருத்திர மந்திரத்தைச் செபித்துக் கனிபட்சணம், சருகுபட்சணம், சலபட்சணம், வாயுபட்சணஞ் செய்பவனாகி மோட்ச விதாயமாகிய பஞ்சாட்சரத்தினைக் கணித்து இதயார விந்தத்தினடுவிலே அம்மையப்பனை யமர்ந்தருள வைத்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று அகோரமான அருந்தவமுஞற்றுவானாயினான்.

இவ்வாறு நெடுங்காலங் கமலவேந்தன் கடுந்தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில், திரிநேத்ர தாரியாகிய சிவபெருமான் இலிங்கத்தினின்று மாவிர்ப்பவித்துக் காட்சிகொடுத்தருளினர். நான்முகன்றானிரு கண்களுநலம்பெறத் தரிசித்து, அருட்பெருங்கடலே,

அமுதசாகரமே அடியேனை யாண்டருளும், அனாதி மலமுத்தனே! ஆணவத்தா லழிந்தேன, மாயாரகிதனே! மையால் மயங்கினேன், காமனை யெரித்தோய் காமத்தாற் கலங்கினேன, சிவனே! சிவனே! இனி யுன் பாதமே கதி, இனி யெக்காலத்தும் பிறவாத வரமும், இந்தத்தீர்த்தம பிரம தீர்த்தமெனவும், இத்தலம் பிரமபுரி யெனவும் வழங்கி வரவும் கிருபை செய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அருட்பெரும் வள்ளலா மரவினரு சுண்டோன, அவ்வரங்களுடன் அயனாக்குச சிவகணங்களுக்குத் தலைவனுகு முயாபதவியையுங் கொடுத்தருளிச சோதி லிங்கத்தற் கரந்தருளினா.

பிரமன முத்தியடைந்த சருக்க முற்றிற்று.

வாயுதேவன் பூசித்த சருக்கம்.

சைவதபோதனாகளே! முனனொரு காலத்தில் ஆதிசேடனும வாயுவும தங்கள் தங்கள பராக்கிரமத்தினை மிகவியந்து பேசிக்கொண்டு அதனுண்மையை வெளிப்படுத்த வெண்ணி வாயுபகவான நெடுநேர மாலோசித்து ஆதிசேடனுடைய அகங்காரத்தினை யடக்கியாளும வலியினைப்பெறுவதற்கு உனனி வலிதாயத் தலத்தினையடைந்து கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பெருமானைப பூசித்துக் கயிலை நாயகன கருணைபெற்று அதிக வலியடைந்து வடாதுதிசைசென்று ஆதிசேடனைக்காண இருவரும மேருமலைக்குச் சமீபத்தில் சேர்ந்தனா. ஆதிசேடன் தனது ஆயிரம படங்களால் மேருவின் ஆயிரமுடிகளையும மூடிக்கொள்ள வாயுவு அவ்வாதிசேடன முடிகளைக்கிளப்பும பொருட்டு மோதியடிக்கவாரம்பித்தனன். ஊழிகாலத்துக் காற்றினைப்போலச் சண்டப் பிரசண்டமாய் வீசுகையில் இம

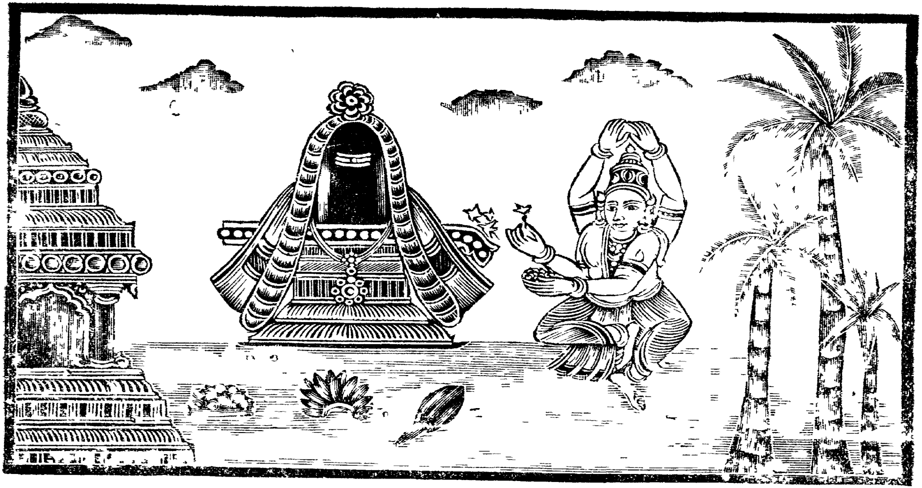

வாயுதேவன் திருவலிதாயநாதரைப் பூசித்துப் பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டது.

யம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஓமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதன முதலிய மலைகள் அசைந்தன, கங்கை, யமுனை சரச்சுவதி, நருமதை, காவேரி, குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி துங்கபத்திரி, கிட்டினி முதலியநதிகள கொப்புளித்தன, உவாநீர, நன்னீர, தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் முதலிய கடல்கள் கொதித்தன, ஐராவதம, புண்டரீகம, வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம, புட்பதந்தம, சாருவபூமம், சுப்பிரதீபம முதலியயானைகள் வீறிட்டன. இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், குபேரன், ஈசானன் முதலியோா பயந்தனா. சூரியன, சந்திரன் வழிதடுமாறினா. நடசத்திரங்கள் உதிாந்தன. முனிவாகள் பயந்தனா. அண்டபகிரண்டங்களின் அடுக்குகள் குலைந்தன. பூமியிலொரு காரியமு நிகழ்வதற கேதுவில்லாமற போயிறறு. இத்தகைய விபரீத விளைவினையறிந்த தேவாகள வாயுவினையடுத்துத தாஞ்செய்வினைக் குறைகருமபடி தங்களாலியன்ற வரையில் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு மிசையாதாகிறக, ஆதிசேடனை யடுத்து ஐய! உலகஙகளெலலாம இன்னஞ் சிறிது நேரத்தில அழிந்து விடும்போலிருக்கின்றது. உங்களிருவா சண்டையில உயிாகள அனேகமாயிரமடிகின்றனவே இது தருமமாகுமோ, வாயுவோ எங்கள் வேண்டுகோளுக்குச் சிறிது மிசையாமல் முரட்டுத்தன்மை வாய்ந்திருக்கின்றான். நீ யாகிலுந் தயை செய்து உலகோபகாரமாக உன் ஆயிரம் படங்களிலொன்றை யாகிலும சிறிது எடுக்கக்கடவா யென்று வேண்ட, ஆதிசேட மனமிரங்கி யொரு படத்தினைச் சிறிது தளாத்தினன், உடனே அப்படத்தின கீழேயிருந்த மேருமுடியி லொன்றினைப் பெயர்த்து வாயுபகவான் வீசி யெறிந்தனன். இதனால் வாயு தான் செயித்து விட்டதாக விறுமாப்பண்டைந்து செல்லுகையில் நாரதமுனிவர்கண்டு வாயுவே நீ என்ன காரியஞ்

செய்தனை, நீ யுலகத்திற்கு அனேகமான விடையூறு விளைத்தனை. பல முனிவர்கள் தங்கள் தவங்களை விட்டனர். அனேக வுயிர்கள் மாண்டன, இவற்றால் பெரும்பாவத்தினை யேற்றுக்கொண்டாய் இங்ஙனம் செய்தல தகுதியாமோ வென்றனா. வாயு திகிலடைந்து ஐய! இத்தகைய விபரீதம விளையுமென் றெண்ணாது செய்துவிட்டனன். இனியான் என்செய்வது, என் பாவத்தினைப போக்கடிக்கத தேவரீரே பரிகாரம் சொல்லவேண்டுமெனறு இரங்கிக் கேட்டுக்கொண்டனன். நாரதா வாயுவை நோக்கி, மாருதமே! சாவமங்களகரனை நமது சிவபெருமான மிக விரும்பத் தக்க வலிதாய தலத்தினை யடைநது பூசிப்பையேல் சுத்தனுவாயென்று கூறியேகினா். உடனே வாயு வலிதாயததிற்குச சென்று பரத்துவாச தீாத்தத்திற் படிநது விபூதியுருத்திராடசமணிநது பஞசாட்சரத்தியானத்துடன் வலிதாய நாதனைப்பூசித்து வருகையில் சுவாமி வெளிவந்து வாயுவே! நினது பாவமனைத்தும் நீங்கியது இனி நீ சுகமாக வாழக்கடவாயென்று வரமருளி மறைந்தனர். வாயுவும ஆனந்தங் கொண்டு சில நாள் அத்தலத்திலேயே வசித்திருநது தனது உலகம் போய்ச் சேர்நதனன்.

வாயுதேவன் பூசித்த சருகக முற்றிற்று.

மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

தவளநீறணிந்த தண்ணளியுடையோரே! சகல தேவாதி தேவனுகிய சிவபெருமானை நிநதித்துத் தக்கனடத்திய வேள்வியினைச் சார்ந்த தேவர்கள் துன்பமனுபவிக்கும் பொருட்டுச் சூரபத்மன் பிறந்து நூற்றெட்டு யுகமாகத் தேவர்களை வருத்துகையில் அத்

மன்மதன், இந்திரன் இவர்கள் திருவலிதாயமடைந்து, வலிதாயநாதரைப் பூசித்துத் தாங்கள் செய்த
..த்தைப் போக்கிக் ..ண்டது.

துன்பத்தினைச் சகியாதவர்களாகித் தேவர்களிற் சிலர் பிரமாவினை யடைந்து மலரடி பணிந்து எங்கள் துன் பத்தினை நீக்கி யருளவேண்டுமெனப் பலபலவாகத் தோத்தரித்து நின்றவருள் இந்திரன் மொழிகுவான. நான்முகக்கடவுளே! அதிவீர பராக்கிரம சாலியாகிய சூரனால் எங்கள் வலியாவுஞ சிந்தினம் அனேகமான வேலைகள் செய்து இளைத்தனம. சூரனுககுச சமையற் செய்பவன் அககினி, சலங் கொணாபவன வருணன், வீடு சுத்தஞ்செய்பவன் வாயு, தீபமேறறுபவன சநதி ரன், பஞ்சாஙகஞ சொல்பவன் தேவகுரு, அவுணர் ஆஙகாஙகுச செல்லுநதோறும் பினனா சென்று நாக் கானது வறண்டு உளந்தடுமாறிப் பினனுற் செல்லும் சேவகனன், சமுத்திரததினின்று மீனகளைப் பிடித் துச் சுமநது கொண்டு வருபவா மற்றைய தேவாகள் இத்தகைய விழிவான தொழில்களைச் செய்து பிழைக் கின்றோம நாஙகளுஞ ஜீவிக்குமபடி கிருபைசெய்தருள வேண்டுமெனக் கண்ணீா சொரிய நினறனா. இரணிய கருப்பன் இந்திரனை நோககி ஐய! என் செய்வது பூர் வத்தில நமது ஆண்டவனுகிய சிவபெருமானை விரோ தித்த மகாபாவியாகிய தக்கனென்பவனுடன் சினேகித் திருந்ததனுல் இத்தகைய துன்பங்களை யனுபவிக்கும் படி நேரிட்டிருககிறது. நமது சிவபெருமானுடைய திரு வருள் கிடைத்தாலன்றி யித்துன்பநீங்காது. தேவேந் திரனே! நானொரு சூழ்சசி சொல்லுகிறேன். கேட் பாயாக உலகமாதாவாகிய பாாவதியார் மேருசாரலில் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிறா. மகாதேவர் கைலை யின் கண்ணே யோகத்தில் வீற்றிருக்கிறார். மூவர்க்கு முதல்வனுகிய மூர்த்தி உமையாளை மணந்து சிவசுப் பிரமணியக்கடவுளைத் தருவரேல் அவர் சூரனைக் கொன்று தேவர்களிடுக்கணை யொழித்தருளுவர். தேவாதி தேவனுகிய பெருமான் யோகத்தினின்று நீங்கவேதாவது தக்கமுயற்சி செய்யக்கடவாயென்ற

னர், கேட்ட வாசவன் மகிழ்ந்து இதற்கேற்றவன் மன்மதனே யென்று தீர்மானித்து அவனை யழைப்பித்து மாரனே, ஈராறு சற்றேனு மிலலாத சருகுகளையுண்டு இனியயோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் வீரமிகுந்த முனிவர்களுடைய பெருமை பொருந்திய மனதிலுள்ள தவவலிமை கெட அகற்றி அம்முனிவர்கள் அழகிய மாதர்களோடு சேர்ப்பிக்கும் மாட்சிமையுடையவனே! கேட்பாயாக நதியானது இளமையான கன்றுக்குட்டி அலறும்படித் தாய்ப்பசுவை யடித்துக்கொண்டு போகும்போது அதனைத் தடுக்காமல் கரையிலிருந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற யாவர்க்கும் பாவமுண்டாகாது. அவ்வெள்ளத்திற் சென்று அதனைத்தடுத்து மீட்டுக்கொண்டுவரும் சக்தியினை வாய்ந்தும் அங்ஙனஞ் செய்யாது கரையிலே சும்மாவிருப்பார்களாயின் அவர்களையே பாவமடையும். அதுபோல, வெளுத்துத் திரண்டு பரந்து குளிர்ச்சிபொருந்திய முத்துமாலைகளைத் தரித்து இளைத்துக் குவிந்த தனங்களையுடைய மாதர்களையும், திரண்ட தோள்களையுமுடைய புருடர்களையும் ஒன்றாய்ச் சேர்ப்பித்து அவர்களுக்குக் கலவியினை விளைவிக்கும் வலிமை உனனிடத்தி லிருப்பதால் கரும்பு வில்லினையுடைய காமனே! நீ தற்காலம் தேவர்களுக்குண்டான இடுக்கணொழியும்படி, வெள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் விமலனை யோகத்தி னின்று நீக்கி விமலையினை விவாகஞ் செய்து கொளளும்படி செய்யக்கடவாய் அங்ஙனஞ் செய்யாயேல் உன்னையே துன்பமடையு மென்றனன்.

அங்ஙனமே செய்து முடிப்பதாக விரைந்து இந்திரனிடத்து விடைபெற்றுக் கயிலைக்குச் சென்று பஞ்சபாணங்களை வில்லிடையேற்றிக் கண்ணுதற் கடவுளின்மீது பிரயோகித்து விட்டனன். காமவாளியானது சந்திரசடாதரனாகிய சாம்பசிவன் திருமேனியில் தாக்கியபோது தாமரைப்புட்பத்திற்கு முன்னே

மற்றக் குளிர்ச்சி பொருந்திய புட்பங்கள் போலா யின. யாதொரு விகாரத்தினையுஞ் செய்யாது அவ் வம்புகள் அழிந்து விட்டனவேயாயினும் அகாரவாச் சியஞ்கிய அமலனை அதிகக் கருவத்துடனே வெல்லும் படி நெருங்கியதால் அம்மன்மதனைத் தமது நெற்றிக் கண்ணினால் பார்த்தனர், அண்டகோடிகளை யெல் லாம் அரைக்கணத்தி லழிக்கத்தக்க நெற்றிக்கண் ணிற்கு முன்னம் நிற்பவர் யார்? கொழுந்து விட்டு எழுகின்ற அக்கினியின்மேல் விழுந்த, ஈயைப்போல காமவேந்தன் வெந்து சாம்பலாயினன். இதனை யறிந்த இரதியானவள் ஐயகோ! ஐயகோ!! என்றலறிக் கீழே விழுந்தனள், பெருமூச்சுவிட்டனள், ஒடுங்கிச் சோர்ந் தனள். முலைகளை சிவக்கும்படி அடித்துக்கொண்ட னள், வயிறு வீங்கும்படி அழுதனள், கைகளை நெரித் துக்கொண்டாள் கூந்தலும், கரங்களும் கண்ணீரும் பூமியில் தழுவ முகமவாடித் தவித்திட்டு என்றனு ருயிரே! என் கண்மணியே! என் நகோரருந்துணையே! எங்ஙனம் பிழைப்பேன். இந்திரனுக்குக் காமத்தினை மூட்டி ஆயிரங் கண்ணனாகச் செய்தாய், பிரமனுக்குக் காமத்தினை மூட்டி அவன் பெண்ணின்மீது இச்சை வரச் செய்தாய், விண்டு விணுக்குக் காமத்தினை மூட் டிச் சுடுகாட்டில் லலையச்செய்தாய் இத்தகைய நினது செயல் சிவபெருமானிடத்திற் செல்லுமா? தேவர்கள் உன்னையேவிட்டு இப்போது தூரத்தே நிற்கின்றார்களே இப்போது நான் துக்கப்படுகின்றேனே? அவர்கள் மனைவிமார் அழுகின்றார்களா எனப்புலம்புகையில், தேவர்கள் பார்த்து வருந்தித் தங்கள் நாதனாகிய சாம் பவமூர்த்தியின் திருவடிகளை மனத்தினில் தியானித் துத் துதிசெய்தார்கள், சுவாமி யோகநீங்கித் தமது திருவுளத்தில் நந்திதேவரை நினைத்தருளினார், நினைத்த மாத்திரத்தில் நந்தியெம்பெருமான் அறிந்து சென்று அவர் தம்பாதங்களைத் தொழுது நிற்க, நீ பிரமன் முத

அக்கினி தானசெய்த அடாத காரியத்திற்கு திருவலிதாயமடைந்து கடவுளைப் பூசித்துத் தன் குற்றத்தை மன்னித்துக்கொண்டு தனது நகரையடைந்தது.

தினை நீக்கிக்கொண்டு பேறுபெற்றதும், அமலமுனிவராகிய அகத்தியர் அனுக்கிரகம்பெற்றது மாகிய வலிதாயத்தினை அடைக்கலமாக வடைவோமென இருவருஞ் சேர்ந்து தெற்கு நோக்கி வந்தடைந்து பார்த்துவாச தீர்த்தத்திற் படிந்து விபூதி உருத்திராக்கமணிந்து வலிதாயநாதனைப் பூசித்து வருகையில், ஒருநாள் பொன்னகாக்கிறைவனே, பூமகள் பதனே, நீங்களிருவரும் எனபால் செய்த தீமையாலுண்டாகிய பாவமனைத்து மிங்ஙனே விட்டு விலகுமாறு கருணை செய்தோம். இனி நீங்கள் சுகமே உம்முலகத்திற்குப் போகக்கடவீர்களென, அசரீரி ஆகாயத்திலுண்டாகியது கேட்ட இருவர்களும் ஆனந்தித்து அஷ்டாங்கங்கொண்டாடிப் பெருமகிழ்வுடன் தங்களிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்தனர், அக்காலமுதல் யாவையும் மிளைஞனென்னு மொருபெயர் வலிதாயநாதனுக்கு வழங்கலாயிற்று.

மன்மதன் இந்திரன் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

அக்கினி பூசித்த சருக்கம்

சிவவேடபொலிவுடையீர்! அக்கினிதேவனொரு காலத்தில் எங்குஞ் சஞ்சரித்து உலாவி வருகையில் தெற்குத்திசையினை யடைந்து எமலோகத்திற்சென்று அவன் வீட்டிற் பிரவேசிக்க அவ்வியமன் மனைவி சாமளை தனியாயிருப்பதைக் கண்டு நெருங்கி அவள் வாய்ந்த கயல்போன்ற விழியினையும், வில்போன்ற புருவத்தினையும் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியினையும், மேகம்போன்ற கூந்தலினையும், கண்ணாடி போன்ற கபோலத்தினையும், முத்து போன்ற பற்களையும், கோவைப்பழம்போன்ற உதட்டினையும்,

குமிழம்பூபோன்ற மூக்கினையும், வள்ளைப்பூபோன்ற காதினையும், கமுகுபோன்ற கழுத்தினையும், வேய்போன்ற தோளினையும், தங்கக்கலசம்போன்ற தனங்களையும், ஆலிலைபோன்ற வயற்றினையும் நீர்ச்சுழிபோன்ற உந்தியினையும், உண்டோ இல்லையோ வெனச் சந்தேகிக்கும்படியான இடையினையும், ஆலவட்டம்போன்ற அல்குலினையும், வரால் மீனையொத்த கணைக்கால்களையும், ஆண்டையொத்தபரடினையும், செம்பஞ்சியூட்டிய அடியினையும் கண்டுமயங்கி மோகாந்தகாரனாகி மோசித்துத் தெளிந்து சாமளையை நோக்கிச் சொல்லுவானாயினன். பெண்கள் நாயகமே! நான் நினது நாயகனைக் காணவந்தவிடத்தில் நின்னைத்தனியேகண்டு நின்னழகால் அறிவுகலங்கி அவதிப்படுகிறேன். சிறிதுதாமதித்தால் உயிரிழப்பேன், உடனே என்னை ஆலிங்கனஞ்செய்து எனது அவாவினை நீக்கியாட்கொள்ளுவாய், சிறிதும் ஆலோசிப்பதிற் பிரயோசனமில்லை. ஆபத்துக் காலத்தில் ஆட்கொள்ளுவதே அறிவுடையோர்க்கழகு என்மீது சிறிதுங்குற்றமில்லை. இவ்வளவிற்குங்காரணம் உன்னுடைய சௌந்தரியமே ஆகையால் நீ தடைசெய்யப்படாது என்றனன். சாமளை அக்கினிபகவானை நோக்கி ஐய! இஃதென்ன விபரீதம்! உன்னைப்போன்ற தேவர் இங்ஙனமாய் கூறுவது அழகாமா? மற்றையதேவர்கள் கேட்டால் நகையாரா? நான் ஒருவருடைய மனைவியல்லவா? எனது நாயகன் உனக்குச் சிநேகிதனல்லவா! காமத்திற்குக் கண்ணில்லை யென்னும் பழமொழிக்கிணங்க இவ்வாறு முன்பின் ஆலோசியாது பேசுகிறீர் - சற்று நிதானித்துத் தரும மின்னதென்பதை யோசித்துப் பாரும்! நானோ தங்கட்குச் சொல்வது? அக்கினிபகவானே, நமஸ்காரம் போய்வாருமென்றனள். இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட அக்கினி சொல்லுவானாயினன். பெண்

மணியே! என்னிருகண்மணியே! கோபியாதே கிணற்றில் விழுந்துவிட்டவனை உடனே யெடுத்து வெளிவிட்டுக காப்பாற்ற வேண்டுவதேயன்றி, இந்தவழி ஏன் வந்தாய், கிணற்றிலேன் விழுந்தாய், எப்படி விழுந்தாய், கிணறு இங்குள்ள தென்பதைத் தெரியாமற் போச்சுதா? கண்ணில்லையா? என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஒரு புத்திசாலியின் பேச்சைப்போலிருக்கிறது உன்னுடைய சிங்காரமான வார்த்தை சுகிர்தவமிர்த மொழியுமும கயல்விழித் தோகையே! தேவாங்கனைகைப் பிரனசசோலவினேயே, அவர்கள் தன்மையை நீயும் நானுமறியேமா? உனது நாயகனாகிய யமன டிண்டிமை மனைவி சாயையையும், நினது மாமனாகிய சூரியன் அந்தக வருஷணிம சனமகள் ஆனந்தையையும், உங்கள் இராஜனாகிய தேவேந்திரன் கௌதமர் மனைவி அகலிகையையும் உனது மைத்துனனாகிய சந்திரன் தனது குருவின் மனைவியாகிய தாரையையும், உங்கள் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதி அவர் தமையன் உதத்தியர் மனைவியாகிய மமதையையும், விண்டு சலந்தரன் மனைவியாகிய பிருந்தையையும், பிரமர் தனது புத்திரியாகிய பதுமையையும் சேரவில்லையா? இது எவ்வுலகமும் அறியுமே, இதனுலவாகட்கு என்ன அபகீர்த்தி வந்துவிட்டது. மாதரசியே! நீ அழகில் சிறந்திருப்பதுபோல ஔதாரியத்திலும் சிறந்திருக்கவேண்டாமா? எனதெண்ணப்படி சாதகமாகத் தயைசெய்யவேண்டுமென விரண்டு கால்களையும் பிடித்துக்கொண்டான். சாமளையுமசிறிது குஞ்சிரிப்புக் கொண்டு கடைக்கண்ணுற குளிர்ச்சியாய் பார்த்தாள். உடனே அக்கினி யெழுந்து ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ள இருவரும் பள்ளியறையிற் புகுந்து சரசசல்லாப கலவியமளி முதற் கரணமலத்தல பந்தம் கந்த, கதம்ப, கஸ்தூரி, புனுகு, சவ்வாது, பன்னீர், தொந்தம், ஆலிங்கன, தாடன, நகக்குறி, பற்குறி

முதலிய கரிகரலீலைகளுங்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டனர்.

பின்னர் சாயை அக்கினி தேவனைநோக்கி, என்னருமைச் சிநேககனே! உன்விருப்பத்தின்படி காரிய நிறைவேறியது. எனது நாயகனருமையவேளையாயிற்று, சீக்கிரமிவ்விடத்தினைவிட்டு நீங்கிவிடுவாய், மற்றொரு காலத்தில் உனக்கிஷ்டமானபோது வந்திருந்து சுகித்துப்போகலாமென்றனள். அக்கினிபகவான் சாயையைப் பார்த்து, அடியென் கண்மணியே! ஆசை நாயகியே! ஒருநாளும் உனைப்பிரியேன், பிரிந்தாலுயிர் தரியேன், எமன் வந்தாலுமசரி, நமன்வந்தாலுமசரி, எனக்கவசியமில்லையென்றனன், உடனே இயமன் தலை வாயிலில் வந்தனன். சாயை அக்கினியை விழுங்கிவிட்டனள். அதுமுதல் சாயை இரவில் இயமனுடன் கூடியிருப்பள். பகலில் அக்கினியையுமிழ்ந்து அவனுடன் கூடியிருப்பள். இவ்வாறு சிலகாலஞ்செல்ல, உலகத்தில் அக்கினியில்லாமல் பிராமணர்கள் தேவர்கள் முதலியோர் வருந்தித் தியானித்துச் சங்கதிதெரிந்து கொண்டு வாயுபகவானை யழைத்து உனது தோழன் அக்கினிபகவான் எங்கேபோனானென்று கேட்டார்கள், அதற்கவன் அவன் போனவிடம் எனக்குத் தெரியாதென்றான். பின்னர் தேவர்கள் எப்படியாவது நீயவனையழைப்பித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறுதலும், வாயுபகவான் எல்லாத்தேவர்கட்கும் தனவீட்டில் போசனஞ் சொன்னான். இயமனுக்கும் அவன் மனைவிக்கு முன்னே மூன்றிலையிட்டான். அதற்கு இயமன் எங்கள் முன் மூன்றிலை ஏன் போட்டாயென்றனன். வாயுபகவான் இயமனைப் பார்த்துச் சிநேககனே! உனக்கொன்றும், உன்மனைவிக்கொன்றும், உன்மனைவிவயிற்றிலுள்ள அக்கினி பகவானுக் கொன்

ஆலகால விடந்தோன்றிற்று. அவ்விடத்தினைக் கண்டு பயந்து அவர்கள் சிங்கத்தினைக்கண்ட யானைகள் போலக்கலக்கமடைந்து ஓடிப்போய்த் திருக்கைலாயத்தினையடைந்து, செந்தீவண்ணனாகிய சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கி யடைக்கலம்புக, கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமானும் அவர்களை யஞ்ச வேண்டாமென்று தாமே அவ்விடத்தினை யமுதாக்கொண்டு புசித்து, திருமால் முதலிய தேவர்களை நோக்கி நீர் வலிதாயத்தினை யடைந்து நம்மைப் பூசித்து இன்னும் நீர் பாற்கடலைக் கடைவீராயின், அமுதந்தோன்றுமென்று அருளினமே யவர்கள் அப்பாற் கடலையடைந்து முன்போலக் கடைந்தார்கள். அவர்கள் கணேசப் பெருமானை வழிபடுசெய்யாமையால், கடலில் நட்டிருந்த மந்தரமலைவருந்தி வீழ்ந்து, நாகலோகத்திற் போய்ப்படிய அதையறிந்து விநாயகக்கடவுளை வணங்கி யர்ச்சனை செய்ய, மந்திரமானது பழையபடி நிலைத்தினின்றும் பெயர்ந்து மேலே யெழ மகிழ்ந்து வணங்கித் திருபசஞயகருளிய திருமால் முதலியோர் மீண்டும் கடலைக் கடைந்தார்கள். அவ்வாறு கடைகையில் அமுதமெழுந்தது. அதைக்கண்ட வானவர்களும், அசுரர்களும் அவ்வமுதத்தை விரும்பி ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபட்டுக்கொண்டு எமக்குரியது நுமக்குரிய தெனப்போர் செய்யத்துணிகையில், விஷ்ணுமூர்த்தி யோகினி வடிவாகினார். அவ்வசுரர்களோ மண்ணிலும் விண்ணிலும் மற்றுவுலகத்திலுங்காணக் கிடையாத பெண்ணுருவத்தினைக்கண்டு அமுதத்தை விட்டு அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். யோகினியாகிய திருமால் நான் வந்திருக்கிறேன். என்கையில்

* தேவர்கட்கு மங்களமுண்டாக வலிதாயத்தில வந்து பஞ்சாக்கரமோதிப்பூசித்தமையின்கு இந்நகரத்தினுக்கு பஞ்சாக்கர பதியெனவும் பெயருண்டாயிற்று.

அமுதமுமிருக்கிறது. நான் வேண்டுமா? அமுதம் வேண்டுமா சொல்லென்றனர். அப்போது தேவர்கள் அமிர்தமே வேண்டுமென்றனர். தகுவர்கள் நீயே வேண்டுமென்றனர். இமையவர்கள் அமுதம் பெற்ற னர். தைத்தியர்கள் மோகினியை யழைத்துக் கொண்டு ஓரிடத்திற் போயினர். நாரணர் அவர்களை நோக்கி, நிசாசரர்களே! உங்கட்குள் யார் என்னையணை பவரென்றனர். அதைக்கேட்ட அவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் அம்மோகினியைக் கூட வேண்டுமென்னு மாசை யால் தங்கட்குள்ளே போர்செய்து ஒருவரையொரு வர் கொலை செய்துகொண்டு யாவருமடிந்தனர். அவ் வசுரர் கூட்டத்திலிருவர் இது விஷ்ணுவின் மாயை யென்றறிந்து தமதுருவநீங்கித் தேவர்கள் போலுருக் கொண்டு அத்தேவர் கூட்டத்திற் புகுந்து வாழ்ந்தனர். மோகினியாகவந்த மாயவன் தானவரெல்லோ ரழிந்தன ரென்று மீண்டு தேவரையடைந்து அவர்கட்குப் பந்தியி லிருந்து அமுதத்தினைத் தேவர்கட்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கையில் தேவருள் பந்தியிலிருந்த வசுரரிருவர் மந்திரஞ்சொல்லாமலே அமுதத்தை யுண்ணுவதனைச் சூரிய சந்திரரிருவரும் கண்டு இவர்கள் வஞ்சர்வேடங் கொண்டிருக்கு மசுரரென மோகினிக்குக் காட்ட அம்மோகினிதன்கையிலிருந்த சட்டுவத்தால் அவர்கள் தலையறப் புடைத்தனர். அவ்வமுதம் அவர்கள் கண்டத் தில் வருமுன்னரே துண்டித்ததால் யாக்கை நீங்க அழியாத தலையையுடைய அவர்கள் மட்டிலையை நோக்கி, அமுதுண்டமையால் விண்ணில் பிறந்தாரென்றுணர்ந்து அவர்கட்குச் சிவபெருமான் திருவருள் பெறுவித்து அவர்களை ஏழு கிரகங்களுடனே சாயா கிரகங்களாகிய இராகு கேதுக்களாக வமைக்க. அவர்கள் பரம சிவனைப் போற்றித் தவஞ்செய்து கரும்பாம்பு செம் பாம்புகளாக விருக்க வரம்பெற்றுத் தம்மைக் காட்டிக்

கொடுத்த சூரியசந்திர ரிருவரையு மழைத்து வருவா ராயினார்.

பின்னர் சந்திர சூரியர்கள் இருவரும் மோகினிக்குத் தானவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்த தோஷத்தினை நீக்கிக்கொள்வ தெங்ஙனமென வாலோசித்துத் தங்கள் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதி பகவானை யடுத்துக் கேட்க அவர் அவர்களை நோக்கி, ஐயன்மீர்! குறுமுனிவர் விருப்பத்தின்படி ஆகாயகங்கையானது குசை நுனியினின்றும் மிக்க குசலநதியாக விளங்குகின்ற ஆற்றின் தீரத்தில் *மகிமை பற்பல வாய்ந்துள்ள வலிதாயத்தினை யடைந்து எம்பெருமானைப் பூசிப்பீரேல் புண்ணியம் பெறுவீரெனக் கூற, அவ்வார்த்தையினைச் சிரமேற்கொண்டு அத்தேவகுருவினிடம் விடைபெற்று வலிதாயமடைந்து பரத்துவாசதீர்த்தத்திற் படிந்து விபூதி யுருத்திராட்சம் பூண்டு சிவ மந்திர செப பாராயணஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து வருகையில் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியாருடன் இடபவாகனத்தின்மேல் காட்சி கொடுத்தருளக்கண்டு அவ்விருவரும் ஆனந்தக்கடலில் அழுந்தினார்கள். கங்குகரையில்லாமற் பெருகிவரும் அன்புடன் கைகூப்பித் தொழுகின்ற சந்திர சூரியரிருவருக்கும் கைலாசபதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான் அனுக்கிரகஞ்செய்து அன்பர்காள்! உங்கட்கு வேண்டும் வரம்யாது? சொல்லுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவர்கள் கைகளைக்கூப்பிக் கண்ணீர்பெருக்கச் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளைத் தொழுது ஐயனே! மோகினிக்குத் தானவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்ததனால் உண்டாகிய பாவமெங்களை விட்டொழிய வேண்டும். அவர்

* இக்குசலநதி சரித்திரம் பஞ்சேஷ்டிபுராணத்தில் சுசேது பேறுபெற்ற சருக்கத்திற்காண்க.

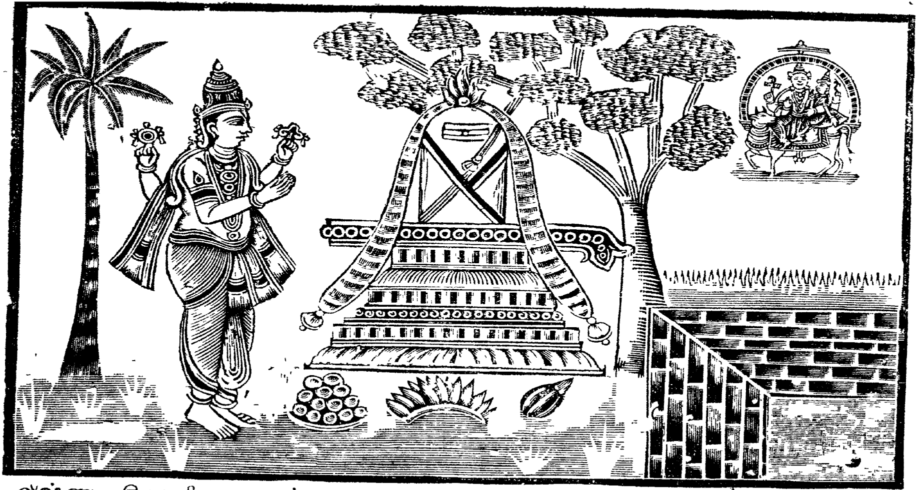

விஷ்ணு திருவலிதாயமடைந்து பரத்துவாச தீர்த்தத்தில நீராடி விபூதி, உருத்திராக்ஷம் பூண்டு பெருமானைப்பூசித்துத் தன் பாபத்தைப் போக்கித் தன் பெயரால் ஓர் தீர்த்தமெடுத்தது.

கள் இராகுகேது என்னும் பாம்புகளாகி எங்களை மறைக்கிறபோதும் விடுகிறபோதும் உலகத்தினர் சமுத்திரத்திலும் நதிகளிலும் தடாகங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து வரவேண்டும். அக்காலத்தில் மந்திரஞ்செபிக்கின் அது பலித்திடவேண்டும். அத்தகைய ஸ்நானமும் மந்திரமும் இவ்விதாயத்தில் பரத்துவார தீர்த்தத்தில் செய்யின் ஒன்று ஆயிரமடங்காகப் பலன் சித்திக்க வேண்டுமென்றனர். அங்ஙனமே அவ்வரங்களைத் தந்து அமலனும் அந்தர்த்தியானமாயினர். சந்திர சூரியரும் தங்களுலகமடைந்தனர். அதுமுதல் இந்நகரம் ஆதித்தபுரமெனவும் சசிபதிநகரெனவு மழைக்கப்பட்டது.

சூரியசந்திரர் பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

விண்டு பூசித்த சருக்கம்.

சிவபாத விருதயர்களே! சலந்தராசுரன் மூன்றுலகங்களையும் தனகாலின்கீழ் அடங்கவைத்து, ஏகசக்கராதிபதியாய் ஆளுங்காலத்தில், இந்திரன் முதலான திக்குப்பாலகர்களையும், தாமரைப்பூவிலிருக்கும் சதுர்முகனையும், துளபமாலை யணிந்த திருமாலையும் அத்திருமாலுக்கு வாகனமாகிய கருடனையும், நாகபாசத்தினுற கட்டிச் சிறையிட்டு வைத்தான். சில நாள் செல்லத் தேவர்கள் எல்லாரும் கூட்டமாய் வந்து வணங்கி, அந்த அசுரனை வேண்டித் திருமாலையும் கருடனையும் சிறையிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு போனார்கள். பின்னர் அசுரன் தனக்குயாரும் சமான மானவ ரின்றி வாழுங்காலத்தில், இடபவாகனனாகிய எமபெருமானுடன் யுத்தஞ்செய்யக் கருதிச் சர்வாயுத பாணியாய்ச்செல்ல, அவன் மனைவியாகிய பிருந்தை அறிந்தோடிவந்து கணவனை மறித்துக்கொண்டு பிராணநாயகா! திருக்

கயிலைக்குப் போகவேண்டாம்; பரமசிவனுட னெதிர்த்தவர்களில் யாவர் பிழைத்தனர். பிராணவானிவருமென்று பலவகைகளாலே தெருட்டவுங் கேளாமல் தூறிகொண்டு ஊழ்வினை தூண்ட இரதாரூடனாகி, சமுத்திரபுறண்டதற்கிணையாகநடக்குஞ் சேனையுங் கலந்து கயிலையைக் கிட்டினன். கண்ணுதற் பெருமானிதுதெரிந்து விருத்த சந்நியாசியாகிக் குண்டிகையுங் குடையுந்தாங்கி, கோலூன்றித் தள்ளாடிக்கொண்டு, சலந்தரனெதிரிலே வந்து, இராக்கதராசனை: நீயார்? எவ்விடமிருப்பது, யாரைத்தேடி இத்தலத்தில் வந்தாய், சொல்லுமென்று கேட்க, அசுரன், என்பெயர் சலந்தரன் பிரமாதி தேவர்களனைவரையும் வெற்றிக்கொண்டு சிவனுடன் யுத்தஞ் செய்யவந்தேனென்று மறுமொழி கொடுக்க, அவனைப்பார்த்து, நகைத்து நாம் இமையிலை யெந்தானத்திலிருந்து, அவர் வல்லபங்களனைத்தினையும் அறிந்திருப்போம், பரமசிவத்துடன் போர் செய்வையாயில், இறந்துபோவாய், இன்னுஞ் சிலகாலம் உயிருடனிருக்க மனமிருந்தால் திரும்பிப்போவது தகுதி யென்று சொன்னார். உடனே சலந்தரன் வடவாமுகாக்கினியைப்போலக் கோபித்துத் தேகமெங்கும் வியர்வை யரும்பப் புருவம் நெற்றியிலேற, மீசைதுடிக்க அக்கினியும் புகையும் பெருகப் பெருமூச்செறிந்து, நீர் என்னைச் சிறியவனாக நினைந்தீர், என் வெற்றிகளையும் வன்மையையும் சொல்லியாவதென்ன, சில நேரம் நில்லுமென்று புயபல பராக்கிரமத்தைப் பாருமென்றுரையாட, அதைச் சிவபிரான் கேட்டு, நல்லகாரியம் உன் சவுரியத்தையும் வலியையும் அறியத்தான் வந்தோமென்று தமது பாதப் பெருவிரலினாலே பூமியில் வட்டமாகக் கீறி, சலந்தரனே! உன்வல்லபத்தினால் இந்தவட்டமான பூமியையெடுத்துச் சிரசிலே தாங்கமாட்டுவையோ? என்று

கேட்க, அவன் நகைத்து, இதோபாருமென்று ஹுங்கா ரித்து அந்தச்சக்கரத்தை ஒருகரத்தினுலேந்தி மற்றக் கரத்தையுந் தாங்கித் தூக்கப்படாமைபோல மாயமி ணைத்து அரிதினெடுத்துச் சிரசில் வைத்தான். இதைக் கண்ட தேவர்கள் இவன் வலியே வலி, சூரனென்பது இவனுக்கே தகுமெனக் கொண்டாடினர்கள். அத் தருணத்தில் அந்தவட்டமான பூமி கோடி சூரியப்பிர காசமான சக்கராயுதமாகிச் சலந்தரனுடலை இருகூறு கப்பிளந்து தள்ளியது. பின்பு அச்சக்கரம் இறையவ னிடத்திற்சேர்ந்தது. சலந்தரன் இறந்தமையை விண்டு தெரிந்துகொண்டு அவ்வசுரன் தேவியாகிய விருந்தையின் சௌந்தரியத்தைக் கண்டு அநேக நாளாக மையல் கொண்டிருந்த அவர் இதுதான் தருணமென்றெண்ணி, கபட சந்நியாசி வேடங் கொண்டு சலந்தரன் அரண்மனையில் வந்தனந்தமா வித் தழைத்திருண்டிருக்கிற நந்தவனத்தின் ஒரு குருக்கத்தியின் நீழலில் தவத்தைச் செய்கின்றவனைப் போலவிருக்க, பிருந்தையானவள் நமது கணவன் செய்தியொன்றுந் தெரியவில்லையே, என்னசெய்வே னென்று வெதும்பி வாடி இளைத்துருகியாய், இந்தக் கொள்ளியில் அகப்பட்ட எறும்புபோல அலைந்தும் ஒன்றுந் தோன்றாமலும் அரண்மனையிலிருந்து பூஞ் சோலையினிடம் வந்தாள். அத்தருணத்தில் கேசவன் க ட்டளைப்படிக்கு வைகுந்தவாயிலைப்போற்றும் துவார பாலகர் இருவர் புலிவடிவங் கொண்டு சீறி அவளெதி ரிற் பாய அவளதைக்கண்டு அபயமென்று நெருக்கி னள். அக்கபட சந்நியாசி பயப்படாதேயென்று கைய மைத்துப் புலிகளையதட்டித் துரத்திவிட்டனர். அப் போது அவ்விருந்தை அவரைப்பார்த்து, என்னிஷ்ட தேவதையைப் போலவும் பிதாவைப்போலவும் இத் தருணத்திற் காட்சிகொடுத்த தபோநிதியே! என்கண

வன் பரமசிவத்தின்பேரிற் சண்டைக்குப் போயினர். இதுபரியந்தம் அவர் வரக்காணேன். செய்தியொன்றுந் தெரியவில்லை, தேவரீருககுச சகலமுந் தோன்றுமாதலால் அவர் இறநததும இருப்பதும், அனுக்கிரகஞ் செய்யவேணடு மெனவிரநதாள். அக்கள்ள சந்நியாசி நல்லகாரியம சற்றிவ்விடத்திரும திருட்டாந்திரமாகக காட்டுவோமெனறு தபமெண்ணப்படிக்கு ஆதியிற்புலியாக வநத துவாரபாலகர் குரங்காக இறகக் குதித்து அவரை நோககி அவரோடிபபிளந்த் கிடந்த சலந்தரனுடலைக் கொணடு வநது சேர்த்தாகள். அப்போது, அவள இருகூறுயிருககிற கொழுநனைக் கணடவுடன பதைபதைதது விழுநது புரணடரற்றி, மரண மூர்சசையாயினள் அக்காலத்தில் முனனம் அவளிடத் தாசைபெறறிருநத சநநியாசி அவளைவாரியெடுதது, மாயிலைனதழுககொண்டு சயித்திய வுபசாரங்களைசசெயது தேறற, அவள் தெளிநதெழுந்து சநநியாசியைச சேவிததது, உமமையொதத மகதது வமுடையவாகள் எங்குமிரார. அடியேன் பிராணனைக் காததாறபோலவே எனகணவன தேகத்தையுமபொருததி உயிருணடாககிப் புருஷ பிசஷை தரவேண்டுமெனறு போறறினள். அசசநநியாசி நல்லதெனறு சலந்தர னுடலைசசோத்து, அதில் தான பிரவேசித்தெழ, அவ்வநத விருநதை கணடமாத்திரததில் ஆனநத வாரியில மூழ்கிக கொழுநனைச சேவிததுத்தழுவி இருவருமாய் மாளிகையைசசோநது, அறுசுவையுணடியைப் புசித்துக் கலவைச சாந்தணிநது, பரிமளமிகுந்த புட்பமாலைகளைச்சூடிப் பஞசணை மெத்தையில் சரசசல்லாபங்களைச் செய்து, இனபமுறறு, இவ்வகையாக அளவற்ற காலம் இடைவிடாமல் களித்திருநதார்கள்.

ஒருதினம், அம்ச தூளிகாசயனத்தில் மெய்மறந்து முகுந்தன் நித்திரை செய்யப்பரமசிவன் கட்டளைப்

படி விஷ்ணு கோலந்தோற்றியது. அதைக்கண்ட பிருந்தை நடுநடுங்கி இவன் மாயனாகுமென்று நிதானித்து நடந்தவிருந்தாந்தங்களை யெல்லாந் தன்னறிவாலறிந்து கொண்டு, புலியாக வந்த உன்னையல் காப்போர் உனக்கு வயிரிகளாக அரக்கர் குலத்துதிக்கக் கடவர் நீயும் பூமியிலரசர்குலத்திற் பிறந்து, என்னை வஞ்சித்தபடியே உன்பத்தினியை அவ்வசுரர் கொண்டு போய்விடக் குரங்கினங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு வனங்கள் முழுது மலைந்து உழன்று உலகோரிகழ்ந்து பழிகூறவாழக் கடவா யென்று கொடிய சாபமீந்து, அக்கினியை வளர்பித்து அதில் விழுந்திறந்தாள். இதைக்கண்ட விஷ்ணு அவளிடம்வைத்த ஆசையினு லேங்கி வாடிவருந்திப் பிருந்தை யிறந்த சுடலைப் புழுதியில் விழுந்து புரண்டு பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தனர், பிரமன் முதலிய தேவரறிந்து திருக்கைலை யடைந்து இறைவன் திருவடிகளைப் பணிந்து விண்டுவிற்கு நேர்ந்த கதியினை விளம்பக்கேட்ட பரமன் புன்சிரிப்புக்கொண்டு உமாதேவியைப்பார்க்க, அம்மையார் திருவையுற்று ஒரு வித்தை யுண்டாக்கித் தந்து, இதனைக் கண்ணன் முன் நாட்டக்கடவீரென்று கொடுக்க, நான்முகன் வணங்கி வாங்கிக்கொண்டுபோய், பிருந்தை யிறந்த மயானத்திற் சாம்பலைப்பூசி மயங்கிக்கிடக்கின்ற கேசவன் னெதிரிலிட்ட, அது துளசியாகமுளைத்து உடனே திவ்வியவடிவுடைய பெண்ணுருப்பெற்றுநிற்க அவளைத்தாமோதரன் கண்டு, பிருந்தையிடத்திலுள்ள மயலையொழித்து அவள்மீது மோகமாகி அவளை மணஞ்செய்துகொண்டு * வைகுண்டமடைந்து வாழ்ந்த விண்டுவானவர் நடந்த வற்றைமனதிலெண்ணுவாராயினர், என்னகாரியம் செய்துவிட்டனர், சாமான்

---

* வைணவர்கள் பிருந்தாவன வேடிக்கை கொண்டாடுவது இச்சரித்திர சம்பந்தத்தாலேயே யுண்டாயது.

ணியமான தேவர்களும் நகைக்கத்தக்க விஷயத்தினை நாடினேன். பிருந்தையின அழகினைக்கண்டு மயங்கி வஞ்சகமாய் அவள் கற்பினை கெடுத்துச் சாபமேற்றனன் என்னைப்போன்றா இத்தகைய இழிவான காரியத்திற பிரவேசித்தல் தகுமா. என்னறிவை யெங்கே சிந்தினேன. அற்பமாகிய சிற்றின்பத்தினுக்கு ஆசைப்பட்டு அலைனுயினேன். அந்தோ! இச்செய்தி எவ்வுலகும் பரவி நிலைபெறறுவிட்டதே. இனி இதைமாறற யாரால் முடியும். ஐயோ! இதன் பொருட்டு ஒரு ஜென்மமும் உலகத்திலெடுக்கும்படி நேரிட்டதே. அச்ஜென்மத்தில என்னென்ன பாடுபடவேண்டுமோ அறியேனே, கற்பினிற் சிறந்த காரிகைமார் சாபமவீண போகாதே, அவைவிநதே தீரவேண்டும் தேவாதிதேவனாகிய மகாதேவனை யன்றி மாயையில மயங்காதவர் யாவர்? ஒருவருமிலலை, இது இங்ஙனமாயினும் கற்பினைக் கெடுத்ததனாலுண்டாகிய மகாபாவத்தினை யெப்படி நீக்கிக் கொளவது? இதறகெங்ஙனம் பரிகாரந தேடுவது என்று வெகுநேரமாலோசித்து, தெளிந்து சிவசிவா! சம்போ! சங்கரா! மகாதேவா! வலிதாய நாதனே! உன்னைவிட வேறுகதியேது? இதோ உன் தலத்திற் கோடிவருகிறேன அவ்வெல்லையினை மிதித்த மாத்திரத்தில எத்தகைய பாவமும் பஞ்சாய்ப்பறக்குமென்பது நானறு போதத்தி லறிந்திருக்கிறேன. இதுசத்தியம் சத்தியமென, உடனே விஷ்ணுவானவர் வைகுண்டத்தினின்று நீங்கி வலிதாயத்தினை யடைந்து பரத்துவாசதீர்த்த நீராடி விபூதி உருத்திராட்சம் பூண்டு, ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக வலிதாய நாதனைப் பூசை செய்து பேரன்புபூண்டு வாழ்ந்திருக்கையில், சந்திரசேகரனாகிய சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாகி விண்டுவே! உன்பாவம் விமோசனமாயிற்று எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, மறைந்தருள, நாரணன் கேட்டானந்தித்துப்,

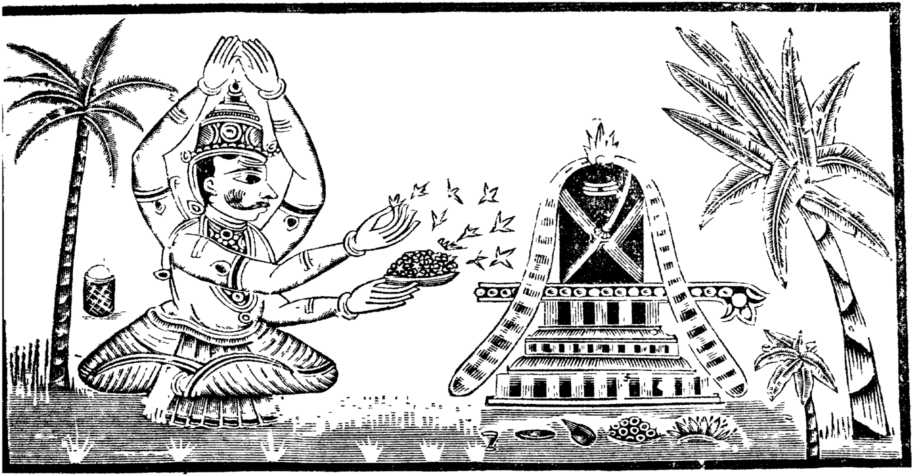

இயமன் திருவலிதாயமடைந்து சிவலிங்கபூசைசெய்து, சிவாபராதத்தைப் போக்கிக்கொண்டு
)க்குவந்து ப[illegible]ன்றவர்களுக்கு ஏமபயமில்[illegible] வரம்பெற்றது.

பாடியாடிப் பலதரம் வீழ்ந்து வணங்கி விடைபெற்று வைகுந்தஞ்சென்று சிவஞானத்துடன் வாழ்ந்தனன். விண்டு இந்நகரில் பங்கயங்கொண்டு பூசித்தமையின் பங்கயபுரமென வொருபெயர் வழங்கியது. (பங்கயம்-தாமரை.)

விண்டு பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

இயமன் பூசித்த சருக்கம்.

சிவபாத விருதயர்களே! துவாபரயுகத்திலே சூரியகுலத்திலே சுவேதனென்று ஒரு அரசனிருந்தனன். அவனுக்கு சுலோசனை யென்னு மனைவி யிருந்தாள், இச்சுவேதன் நெடுங்கால மரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்து பின்பு இராஜாங்கத்தில் வெறுப்படைந்து தனது புத்திரனாகிய வந்நாவி யென்பவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து வைத்துத் தான் தன்மனையுடன் வானப்பிரஸ்த மடைந்து அரிய தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே, சுலோசனை சிவபதமடைந்தனள். அதுகண்டு சுவேதன் மனம் வருந்தி யொருவாறு தேறிக் கவற்சி நீங்கி, பெரியநாயகி யம்மை சமேதராகச் சுவேதாரணியேசுரர் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருவெண்காட்டினையடைந்து முக்குள நீரென்னுந் தடாகத்தினீராடி, சிவலிங்கப் பெருமானுக்குச் சமீபத்திற் றவஞ்செய்து கொண்டிருக்கு நாளிலே, ஒரு நாள் இயமனென்பவன் அரசனுக்குச் சமீபத்திற் குறுகி மேகமானது மின்னலினை வீசியதுபோலக் கயிற்றினை யவன் கழுத்திற்பூட்டினன், சுவேதன் நடுநடுங்கிச் சிவலிங்கப் பெருமானைச் சேர்த்து ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டனன், அப்போது எமன் அரசனை நோக்கி, சுவேதனே! இச்சங்கரனோ? என்னிடத்தினின்று

முன்னை மீட்டவனே! சிங்கத்தினை யோர் யானை தடை செய்யுமோ? எத்தனைகோடி நாரணர்கள், எத்தனை கோடி கோடி பிரமர்கள், எத்தனை கோடி கோடி கோடி இந்திரர்கள் எமன் கையினா லழிவுபட்டனர். இறுதிகாலம் வரின் ஒருசிறு முள்கிழிக்கவு முயிர்நீங்குவர். வச்சிரதேகத்தினை யுடையவராயினும் வாழ்வதில்லை கண்டாய். வெவேந்திய யானைக் கூட்டங்கள் விலக்கினும் விலகேன். மிகுந்த தவத்தினர்கள் தடுத்திடினும் விலகிலேன், காலபிடித்து வணங்கி நெஞ்சுகரையப்பேசினும் இரங்கிலேன். அங்ஙனமாகத் தோலுடுத்த இத்தேவனோ தடைசெய்வன் சொல்லுக. என்று கூறி இடியினைப்போல முழங்கி, பகட்டி உதட்டினைப் பற்களாற்கடித்து, கரங்களைப் பூமியிலறைந்து, சிவந்த கண்களினின்றும் அழல்சிந்த நெருங்கினவுடனே சுவேதனைவிடு நில்லடா நில்லடா! ஏமனே நன்று நன்று உன்பிரதாபமென நகைத்து, அந்தகா! என்னை வெருட்டுவதென்னை? தேரடா நான் சொல்வதனை, திருமாலும் பன்றியாய்த் தேடியும் மெய்யவொண்ணாத திருவடி யெனக்குற்றதுணையாம். முப்புரத்தினை நகைத்தெரித்தவன், மூவருக்கருள் செய்தவன் அன்பர்பவரோக வயித்தியன், மங்கைபாதியன், மாரவேளை யெரித்தவன் அவனுக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? சந்திரசேகரன், கருணாகரன், பக்தவசசலன், நித்தன் அற்புதன், நீலகண்டன், நிராமயன், நின்மலன் அவருக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? பிரமாதி தேவர்களின் மனைவிமார்களின் மங்கல நாண்நிலைபெற ஆலத்தினை மிடற்றிலடக்கிய அமலனுக்கு அன்பனாகிய நானுனக்கு அஞ்சுவனோ? விபூதி யணியாதவர், உருத்திராட்சம் பூணாதவர், பஞ்சாட்சரந் தியானியாதவர், சிவபூசை செய்யாதவர், உனைக் கண்டஞ்சுவர் அவர்களிடத்தில் உன்வல்லபம்பலிக்

கும். நீ என்செய்வாய் அப்பால் நட வென்றனன், மறலிகேட்டுக் கோபங்கொண்டு மன்னனை யெட்டிப் பிடித்தனன் அப்போது சுவேதன்! சய்யோ! சங்கரா! மகாதேவா! சதாசிவா! சச்சிதானந்தா! என்றலறினன். அத்தட்சணமேக ருணா நிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமான் வெளிவந்து கட்கம், கேடகம் வில்லு, வாளி, கணிச்சி, சூலமெடுத்தடர்ந்து உட்குமாறுதுரத்தினன். நமனுங் கீழேவிழுந் தெழுந் தோடினன். சுவேதனகண்டு ஆனந்தங்கொண்டு பரவசமாகிப்பலவாறு சிவபெருமான் நித்திய கல்யாணசுந்தர குணங்களைத் தோத்தரித்துப் பழையபடியே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன.

ஓடிய நமன பிழைத்தேன் எனக்கூறி யோரிடந் தங்கி, என்செய்தேன்! என்செய்தேன! சிவாபராதம் அடைந்தேனே என்புத்தி யெங்கேபோயிற்று, சிவனடியார்கட்குத் தீங்குசெய்ய நினைத்தேனே, விபூதி உருத்திராட்ச பஞ்சாட்சரமகிமையினை நன்கறிந்திருந்தும், செந்மாந்தர வினையால் மயங்கி மதியாது நெருங்கி உதையுண்டு ஓடிவந்தேனே, என்சென்மமு மொரு சென்மமா? எனைக்கொல்லாது விட்டது என்பூர்வ புண்ணியமும, சுவேதனைத் தரிசித்ததினல் வந்த பாக்கியமுமாம். என்பிழைப்புமொருபிழைப்பா? சிவனடியாரிடத்து எனசாமாத்தியம தலையெடுக்குமா? அந்தோ! மார்க்கண்டேய முனிவரிடஞ்சென்று அப்போது நோந்த ஆபத்தினை நினைக்குந்தோறும் இதயந் துடிக்கின்றதே. அதையிவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மறந்து இக்காரியஞ் செய்யத்துணிந்தது என் கன்மவசமென்பேனே? எனக்குண்டாயிருக்கும் இறுமாப்பென்பேனே? இப்பாவத்தினை யெவ்வாறு எவ்விடத்தி லொழிப்பேனெனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், நல்வினையேந்தி நம்பரமனையே பாடும நாரதபகவான் சந்தித்து நமனே! என்னகாரியஞ் செய்தாய், சிறிது காலத்தி

ற்கு முந்தியுனக்குத் திருக்கடையூரினேர்ந்த விபத்தினை மறந்து இங்ஙனஞ் செய்யத்துணிந்தாய் இனியேனுஞ் சிவனடியார்களைக்கண்டு பயந்து வாழக்கடவாய், இப்போது உனக்கு நேர்ந்துள்ள பாவத்தினையொழிக்கவகை தேடுவாய். அதற்கோருபாயம் நானே சொல்லுகிறேன். கவனிப்பாயாக. எத்தகைய பாவச்செயல்களையும் எல்லையினை மிதித்தமாத்திரத்திலே போக்கடிக்கத்தக்க புண்ணியத் தலமாக விளங்குவது வலிதாயம். அதனருமையினை நானெடுத்துச் சொல்லுந் தனமை யுடையேனலலேன், நீ சென்று நேரே கண்டு அவ்விடத்துச சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்துப் புனிதனைக் கடவாயென்று கூறி வழியே சென்றனா. இயமன கேட்டு இருகரங்களையும் சிரமேற்கொண்டு வடக்கு நோக்கி நடந்து அதிசீககிரம வலிதாயத்தினை யடைந்து குசலநதியில் மூழ்கி, விபூதி உருத்திராக்கம பூண்டு பரதுவாசத் தீர்த்தக்கரையில் ஜெபதபங்கள் முடித்து, சிவலிஙக பூசை பற்பல நாள் பணிவுடனே செய்து வருகையில் சிவபெருமானே பிரசனனமாகி, இயமனைப் பார்த்துக் காலனே! உன்னை மன்னித்தோம், சிவாபராதம, உன்னைவிட்டு விலகியது, இனியேனும் சிவனடியாரிடத்தில் நெருங்காது வாழ்வாய், நீ இத்தலத்தில் என்னைப் பூசித்தமையால் இங்குவந்து பணிகின்றவரெவருக்கும எமபயமுண்டாகமாட்டாது என வரங்கொடுத்தருளி அநத லிங்கத்தின இடமாக அந்தாத்தானமாயினா். பாவந்தீரப்பெற்ற இயமன் காலகாலனாகிய சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக்கொண்டே தன்னுலகடைந்து சுகித்திருநதனன. அதுமுதல லிங்கத்திற்குத் தருமபுரமெனப்பெயா வழங்கலாயிற்று. (தருமன் - யமன.)

இயமன பூசித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

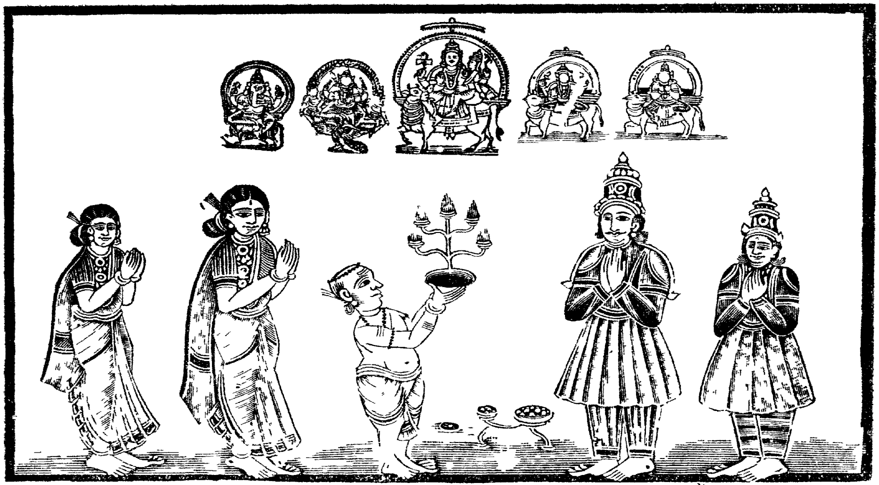

விக்கிரமசோழன் தன் மனைவியாருடன் திருவலிதாயமடைந்து திருவிழாக்கள் முதலிய அநேக புண்ணியங்கள் செய்து புத்திரப்பேறு பெற்றது.

திருவிழாச் சருக்கம்.

சிவபஞ்சாக்கிர நாவினர்களே! காவேரிநதியினைத் தனக்கங்கமாகவுடைய பொன்னிநாட்டினை யரசாட்சி செய்து வந்த விக்கிரமச் சோழனென்னும் அரசனது சபையில் ஓர் நாள் வைதிக சைவ சித்தாந்த செல்வராகிய ஓர் சிவனடியாரெழுந் தருளினார். அரசன் அவ்வடியாரைத் தரிசித்தவுடன் எழுந்துவணங்கி விபூதியேற்று உபசரித்துச் சொல்லுவானாயினன். சுவாமீ! அடியேன் அநந்த கல்யாணகுண பரிபூரணரான சிவபெருமான் றிருவருளால் பொன்னுலகத்திந்திரனைக் காட்டிலுமிகச் செல்வத்தினை யநுபவித்து வருகிறேன். அங்ஙன மிருந்தும், புத்திரப்பேறின்றினமையினாலுண்டாகுஞ் சஞ்சலம் அதிகமாயெனனை வாட்டுகின்றது. அல்லும் பகலும் நித்திரையின்றி யேங்குகின்றேன். தேவரீர் தயைபுரிந்து ஏழையேன் கவலை நீங்கும் வண்ணம் ஒரு சூட்சி சொல்ல வேண்டுமென்று இரந்தனன். சிவனடியார் அரசனைநோக்கி, "ஐயா! இதோ என்பால் புண்ணிய ரூபமான க்ஷேத்திரக்கோவை என்னுமோர் நூலிருக்கின்றது. இன்று சோமவாரமா யிருத்தலின் இதனை யன்புடனே பூசித்துக் கயிறு சாத்திப் பார்ப்பையேல், அதிலெந்தப் புண்ணியத்தலங் காணப்படுகிறதோ, அத்தலத்திற்குச் சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கு முமாநாத சமேத திவ்ய மங்கள விக்கிரகத்தினைப் பூசிப்பையேல் புத்திரப்பேறுண்டாம் என்றனர். அங்ஙனமே அரசன் கயிறு சாத்தலும 'திருவலிதாய க்ஷேத்திரம்' வரக் கண்டு அளவிலா மகிழ்ச்சியடைந்து, அத்தலத்தினை இப்போதே தரிசிக்க வேண்டுமென்று பேராசையுற்றுத் தனதரசினை யமைச்சர்பாலொப்புவித்துத் தனது கற்பினிற்சிறந்த மனைவியுடன் வெளிப்பட்டுத் திருவலிதாயத் தினையடைந்து, தீர்த்தமாடி ஆலயத்துட் சென்று சிவார்ச்சனைபுரிந்து, கண்குளிரத்தரிசித்துக்

துதித்து வணங்கி அப்பாற்போந்து உலகமாதாவாகிய தாயம்மையைப் பூசித்துக் குறையிரந்து நிற்க, அம்மையார் திருவுளமுருகிப் புத்திரசந்தானமுண்டாகும்படி வரந்தந்தருளினார். அவ்வரம பெற்ற வரசன் மனமகிழ்ந்து மீட்டும் வணங்கி விடைபெற்றுப் புறம்போந்து ஓராண்டளவும சிவபுண்ணியங்களைச செய்துகொண்டிருந்து மதில்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், மடவளாகங்கள், மாடவீதிகள் உண்டாக்கிப், பின்னரொருநாள் திருவிழாநடத்தத் தொடங்கினன். அரசன் கட்டளைப்படி ஆதிசைவர்கள் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்களையும பீதாம்பரங்களையும் பெருமானுக்கு அணிந்தனர். எங்கணுந் தோரண நாட்டினர். நகரத்தின மிழைத்த தமபங்களில் வாழை முதலியவை கட்டினர். பூப்பந்தர்கள் சந்நிதிகளிற் றாக்கினர் வீதிகளிற் கோலமிட்டனர். சித்திரை மாதத்திற் பூர்வ பக்கத்தில புனர்பூச நட்சத்திரத்தில் கொடியேற்றிப் பலவிழாவாற்றி, முதனாண்முதல் பத்துத்தினங்கள் வரையில பல்பல வாகனங்களிலேற்றி ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் சண்டேசன அம்மையாருடன் அரனுருக்குத் திருவிழா வாரம்பித்து, காலையில் வீதிவலம வந்தபின்னர், இரவில் மறையவர் வேதபாராயணஞ் சொல்லவும், குங்கிலிய தூபமெங்கும் வீசவும், அடியார்கள் நாமாவளி கூறவும், வெண்குடை நிழற்செய்யக் கவரி ஆலவட்டம் சாந்தாற்றி நெருங்கவும், கொடிகள் தாங்கவும் எள்விழுதற்கிடமின்றிப்பலர் சூழ்ந்தனர். சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரம் யானைசிங்கம போன்ற தீவர்த்திகள் முன்னும் பின்னு மேந்த, பேரிகையாழ் கைப்படகம், பறை, முரசு, குடமுழவு, சின்னம், பூரி, எக்காளம், சங்கம், தாளம, தண்ணுமை முழங்கவும் வெளிவந்தனர், வீதிகடோறுங் கும்ப மமைத்தனர், மேவதியர்கள் அட்ட மங்கலத்துடனே தட்டுகளில் தேங்காய்

திருவலிதாய க்ஷேத்திரத் தீர்த்தங்கள். 1 பரத்துவாச தீர்த்தம். 2 விஷ்ணு தீர்த்தம். 3 பிரம தீர்த்தம். 4 அகஸ்திய தீர்த்த . 5 அனும தீர்த்தம். 6 விருத்த க்ஷீரநதி.

செய்யவும், சில அடியா ராடவும் சில வடியார் பாடவும் மாலயற்கரியோன் வந்தான், அன்பருக்கெளியான் வந்தான், இருக்கினி லிருப்போன் வந்தான், மறையினில் மறைந்தோன் வந்தான், வலிதாய நாதன்வந்தான், தாயம்மைத்தலைவன் வந்தான் என்று தோத்திரிக்கவும் இந்தகையை ஆடம்பரத்துடன் மாடவீதி வலம்வந்து மூலலிங்கமாகிய கோபுரவாயிலை யடைந்தவுடன், ஆதிசைவர் நிவேதனத்துடன் தீபாராதனைகாட்ட, உருத்திரகணிகைகள் தாள விசை மருவிய நடனமுடன் ஆலத்தி சுழற்றி எச்சரிக்கை சோபனம பாடினார். நந்தியெமபெருமான் முன்னைக ஆலயத்துட் பிரவேசித்துப் பெருமான் எழுந்தருளினன். இவ்வகையாப் பத்துத் தினங்களும் பலவாகனம பல விமானம தேர் மீதிற் கொண்டாடித தீர்த்தமாடி, அடுத்தநாள் மவுனபலிதூவி, பிறபூசையுஞ் செய்து இடபக்கொடியையிறக்கினார். அரசன அந்திருவிழாக்களில் அநேக பூதானம, சுவானதானம அன்னதான முதலியசெய்து திருவலிதாய நாதனைத்தரிசித்து விடை பெற்றுக்கொண்டு தனது நகரததினையடைந்து, புத்திரர் பௌத்திராகளை வாய்ந்து, தெய்வங்கட்குந தெய்வமாகிய திருவலிதாய நாதனது கலியாணசுந்தர முதலியகுணங்களையே சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்து சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனன்.

திருவிழாச்சருக்க முற்றிற்று.

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம்.

பாரத்துவாச தீர்த்தம்.

மனமடங்கப்பெற்ற மாதவர்களே! மும்மலங்களையும் போக்கு முத்திச்செல்வங் கொடுத்தருளுந் திருவலிதாயத்தூச் சிவாலயத்தின் தென்றிசையிலுள்ள

பரத்துவாச தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யப்பெற்றோர் புண்ணியத்தை யடைவார்களென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தண்ணீரிலாவிடினும், வேறு சலங்கொண்டு வந்து அவ்விடத்தில் விட்டுப், பின் அத்தீர்த்தத்தை எடுத்து உட்கொள்ளினும், சிரசின்மேற் புரோட்சித்துக்கொள்ளினும் உலவா வரும் பெருமணி பொன்னிதியையும், முப்போகம் விளையு நன்னிலங்களையும், நற்குண நற்செயலுறு நன்மனைவியையும், நல்லறிவுடைய நன்மக்களையும், பௌவமதகற்றும் பல கலைஞானத்தையு முத்தியையும் பெறுவர். அத்தீர்த்தத்தில் விருச்சிக மாதத்திலே சோமவாரத்திலே சூரியோதய மாகும்போது ஸ்நானம் செய்பவர் பின்னொருபோதும் பிறவிக் கடலில் மூழ்கார். அத்தீர்த்தத்தில் அமாவாசையில் தத்தம் பிதுர்க்களுக்குத் தருப்பணமொருவன் செய்வானாயின், அவன் பிதுருக்கள் கண்ணுதலுறையுங் கயிலாயபதமடைந்து நித்தியானந்த பரசுகமெய்யப்பெற்றுய்வரென்றறிவீர்.

அநுமதீர்த்தம்.

பற்றற்று விளங்கும் பரமமுனிகாள்! இகபர சுகங்களைக்கொடுக்கும் வலிதாய நாதனாகிய சிவபெருமான் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளிய ஆலயத்தின் குணதிசையிலுள்ள அநுமதீர்த்தத்தி லிருந்து சற்பாத்திரமாயுள்ள சிவனடியா ரொருவருக்கு ஓர் கவள அன்னமேனும் இடுவானாயின், அவனெக்காலத்தும் வெள்ளியங்கிரியை விட்டு நீங்காது நல்வாழ்வு பெறுவான். மகாபாவிகளாயினும் இழிந்தகுலத்திற் பிறந்தவர்களாயினும் இந்தத்தீர்த்தத்தில் அடைவுடன் ஆடப்பெற்றவர்கள் அவர்கள் குற்றங்களினின்றுங் கரை ஏறுவதன்றி, அறம் பொருளின்பம் வீடெனப் பகரும் புருடார்த்த நான்கினையும் பெறுவர்.

பிரமதீர்த்தம்.

தத்துவஞானத் தபசிகளே! மலிதரு பிறவித்துயர்தனைப்போக்கி மாண்பெறு முத்தி யின்பத்தைக் கொடுக்கும் திருவலிதாயத்தின் குடதிசையில் பிரமதீர்த்த மொன்றுள்ளது. அத்தடாகக்கரையில் உத்திராயண தட்சணாயனங்களிலும் சூரிய சந்திர கிரணங்களிலும், அமாவாசை பருவங்களிலும், வி[illegible]பார்த்திம மாதப்பிரவேசங்களிலும், மாலியபட்சத்தும், மற்றைய புண்ணியகாலங்களிலும் சிராத்தம் செய்யின் அந்தப் புண்ணியத்தினுக் களவேகிடையாது, அன்றியும் இரத்தினங்களோடு, பொன்னேனும், பூஷணமேனும், வஸ்திரமேனும், பொருளேனும் இந்தத் தீர்த்தக்கரையிற் சிவனடியார்களுக்குத் தானஞ்செய்யின், இம்மையிற் பெருஞ் செல்வத்துடன் வாழ்ந்து, பின்னர் மறுமையிற் கிடைக்கருஞ் சிவானந்த சாகரத்தின் மூழ்குவர்.

அகத்திய தீர்த்தம்.

பாசவைராக்கிய பாக்கியவான்களே! மணமது மருவியபூவினா விழுபனி பலாமரச்சோலை பாங்குடன் சூழ்ந்த ஆலயத்தின் வடதிசையில் புகழ் பெற்றோங்கும் அகத்திய தீர்த்த மொன்றுளது, காணீர். இதில் படிந்தவர்கட்கே யல்லாமல், இந்நீரினை அந்நிய தேசங்களுக்கு ஒழுக்கத்துடன் கொண்டுபோய அன்புடன் முழுகுவோர்க்கும் மிகப்புண்ணியமுண்டாகும். இவ்வரிய தீர்த்தத்தின் உதவியால் பூனைக்கும் புல்கொடி மரமாதியவசேதனப்பொருளும் மோட்சமடையுமெனில், இகபர சாதனங்களை நன்குணரும் சேதனராகிய மானுடர்கள் வீடடைவாரென்பது அதிசயமாமோ! கூறுவீர்.

க்ஷீரத்தீர்த்தம்.

முத்திச் செவ்வத்திற்குரிய முனிவர்காள்! திருவலிதாயமாகிய பிரமபுரியை யடுத்த விருத்தக்ஷீர நதியினீரிலே ஏலம இலவங்கம விலாமிச்சு முதலிய வாச திரவியங்களைக் கலந்து நூறு குடங்கொண்டு வலிதாய நாதருககு மகாபிடேகஞ் செய்பவா கல்வியறிவில்லாதவா கலவி யறிவெய்தப் பெறுவா; பொருளில்லாதவா பொருள் கிடைக்கப் பெறுவா; இடமில்லாதவர் இடமணுகப்பெறுவா, விவாகமில்லாதவா விவாகங் கூடப்பெறுவா, புத்திரப்பேறில்லாதவா புத்திரப் பேறெய்தப்பெறுவா. ஆயுளில்லாதவா தீர்காயுளடையப்பெறுவா. இவை முதலாகிய வைஸவரியங்கள் பலவும இனி தடைநதுய்ந்து, பின் திருக்கயிலாயஞ்சோநது சிவசொரூபமுற்றுப் பேரின்ப மெய்தப் பெறுவா.

நஞசமார் நீலகண்டனுக்குகநத நைமிசாரணிய மாதவமுனிவீா! பிரணவாகாரமாகிய பூக்கள் நிறையப் பெற்ற கொன்றை மாத்தி னீழலிலே, தாயமமை சமேதரா யெழுநதருளியிருக்கும வலிதாய நாதரின் சிறபபுப பொருநதிய மானமியத்தினை, நாஞசெய்த முற்றவப் பயனாலின்று ஒதவுங் கேடகவும பெற்றோம் நாஞசெய்த தவமெனனோ தவம்! இம்மான்மியத்தினைத தததம வீடுகளில சோமவார முதலிய புண்ணிய தினங்களில அனபுடனே படிப்பவருமு அதனைக் கேட்போரும இம்மையிலே தாம விருமபிய புத்திர பௌத்திர களத்திராதிகளுடனே சகல வைஸவரியம பெற்று வாழ்ந்து மறுமையிலேசிவபெருமானது திருவடி நீழலில வீற்றிருந்து பிரமபாநந்த சுகம பெறுவர்; இது சத்தியமென்று கூறியருளினர் நற் சூதமாமுனிவர்.

தீர்த்த மகிமைச் சருக்கம் முற்றிற்று.

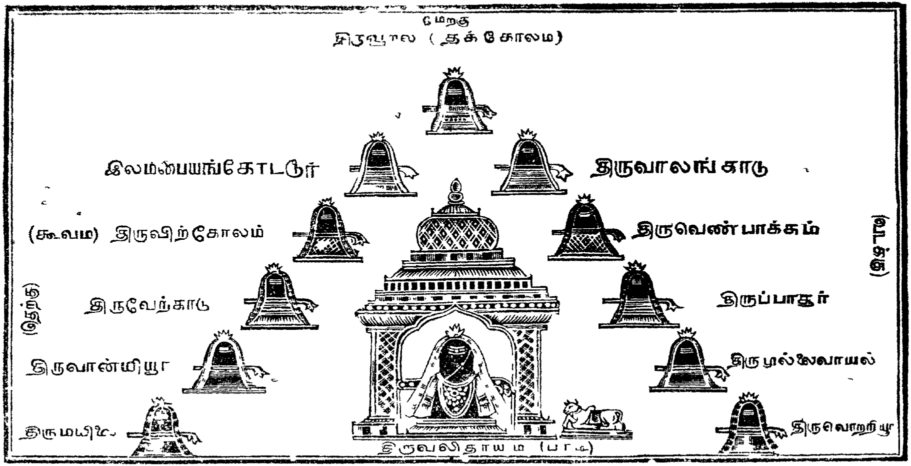

பாடியென வழங்கும் திருவலிதாய க்ஷேத்திரத்திற்கு, திருமயிலை, திருவான்மியூர், திருவேற்காடு, திருவிற்கோலம், திரு இலம்பையங்கோட்டூர், திருவூறல், திருவாலங்காடு, திருவெண்பாக்கம், திருபாசூர், திருமுல்லைவாயல், திருவொற்றியூர், முதலிய மாலையாக வாய்ந்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

க்ஷேத்திரமாலைச் சருக்கம்.

சிவமுனீந்திரர்களே! இது காறும் கூறிவந்த மிக மகிமை வாய்ந்த திருவலிதாயத்தலம் ஒரு அரிய அமைப்பினை வாய்ந்திருக்கின்றது. அதாவது இத்திவ்விய தலத்திற்குத் திருமயிலையும், திருவான்மியூரும், திருவேற்காடும், திருவிற்கோலமும், திருவிலம்பையங்கோட்டூரும், திருவூறலும், திருவாலங்காடும், திருவெண்பாக்கமும், திருப்பாசூரும், திருவடமுல்லை வாயிலும், திருவொற்றியூரும் ஆகிய பதினொரு க்ஷேத்திரங்களும் ஓர் அழகிய மாலையாகச் சமைந்திருக்கின்றன. இவை யாவும் பல வற்புதங்களுடன் கூடிய அனேக மகிமைகளுடன் விளங்குவது. பிரணவ சொரூபியாகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு திருவிவாக மகோற்சவம் நடந்தேறிய திருவலிதாய தலத்தினைத் தரிசித்துக் கொண்டு முறையே திருமயிலை முதல் திருவொற்றியூர் வரையில யாத்திரை செய்து மறுபடியுந் திருவலிதயாத் தினையடைந்து மகாபிஷேக முதலிய சிறைவேற்றி வணங்குவோர்கட்கு, அம்மம்ம! அவர்களடையும் பலன் இவ்வளவென ஆயிர நாவுடைய ஆதிசேடனாலு முடியாதெனனில நான என்னவென்று உங்கட்குச் சொல்லப் போகின்றேன். இத்தலத்திற்கு வந்த தேவர்களும், முனிவர்களும், அரசர்களும் இங்ஙனமே யாத்திரை செய்து அபாரமான திருவருளை நமது கருணைக் கடலாகிய கண்ணுதற் பெருமானிடத்து அடையப் பெற்றார்கள் எனச்சூதமா முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வார்த்தையினைக் கேட்ட நைமிசாரணிய வாசிகள் ஆனந்த மடைந்து முனிவரை வணங்கிப் பல தோத்திரம் புரிந்து அவர் பால் விடை பெற்றுத் தென்திசை நோக்கி நடந்து வலிதாயத் தினையடைந்து தரிசிக்கையில் தங்கட்குச் சூதமுனிவர் சொல்லியிருந்த மகிமை யனைத்துங் கண்டு களிப்

யடைந்து பன்னிரு க்ஷேத்திர யாத்திரைசெய்து முடித்துத் தங்கட்கு வேண்டிய வரங்களை யடைந்து சில காலம் அத்தலத்திலேயே யிருந்து பின்னர் நைமிசாரண்ணிய மடைந்து சிவராஜ யோகத்தவஞ் செய்து செய்து கொண்டிருந்தனர்.

க்ஷேத்திர மாலைச் சருக்க முற்றிற்று.

வாழி.

போற்றிடுநற் கொன்றைமுடி யுடைத்தொளிரும் வலிதாயப் புனிதன் வாழ்க, சாற்றிய நற்கருணையுரு வாகியெழுந் தாயம்மை தான் வாழ்க, வேற்ற திரு நீற்றுமணி யையம்புதமிழ் வுலகமெலா மிலங்கி வாழ்க, தேற்றிடுமவை நீக்கசித்தாந்தசைவம் பேறே சிறந்து வாழ்க.

அறுபான் மும்மை நாயன் மார்களி லொருவராகிய
வாயிலார் நாயனார் பரம்பரையில் வந்த வரும்,
சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவப்பிர
வர்த்தகாசிரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்
கத்துப் பகாவித்துவானும், சென்னை
மெய்கண்ட சந்தான சபையக்
கிராசனாதிபதியுமாகிய சித்தாந்த
சரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள்.

இயற்றிய
திருவலிதாய புராணம்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

வலிதாய நாதர்மீது

எச்சரிக்கை.

இராகம்-ஸஹானா தாளம் ரூபகம்.

அருமாமறை தினமேத்திடும ஐயா அருள துய்யா
திருவாழ்தரும் வலிதா யததுறை தேவே எசசரிக்கை. க.

பண்ணார்மொழி தாயம்மையின பாகா அன்பர் மோகா
தண்ணார் பொழில் வலிதா யததுறை தலைவா எச்சரிக்கை உ.

புவிமீதினி லன்பர்க்கருள் புண்யா மிக சுண்யா
பவநீக்கிடும வலிதாயததுறை பதியே எசசரிகசை. ௩.

நீலஞ்செறி கண்டம் பெற நேயா அறி தூயா
கோலம்நிறை வலிதாயசததுறை கோவே எசசரிக்கை. ௪.

தேவர்குரு காடத்தினை சீரததாய கணணிற் பார்த்தாய்
மூவாபணி வலிதா யததுறை முதலே எசசரிகசை. ரு.

அனுமாரப ராதத்தினை யழித்தாய் பவ மொழித்தாய்
முனிவோர்செறி வலிதா யததுறை மெய்யபா எசசரிக்கை சு

குறுமாமுனி மிகவேந்திடு கோவே பெருந்தேவே
துறவோர்துதி வலிதா யததுறை துரையே எசசரிகசை. எ.

[illegible] ஈண வர்க்குத்தயை செயதாய் கிருபை பெய்தாய்
வேதன்டணி வலிதாயததுறை விததசா எசசரிகசை. அ

ஆனைமுக னாறுமுகன் அத்தா நனி சுததா
சோலைபொழி வலிதாயததுறை சுகமே எச்சரிக்கை. கூ.

விடைமீதுவந் தடியார முனம் வெகுவாய் வரந்தருவாய்
தொடைசூழ்தரு வலிதா யததுறை தூயா எச்சரிக்கை. க0.

எச்சரிக்கை முற்றிற்று.

லாலி.

இராகம்-பைரவி தாளம்-ரூபகம்.

தாயம்மை மோகனுக்கும் போகனுக்கும் லாலி
தன்னிகரில் ஐயனுக்கும் தூய்யனுக்கும் லாலி லாலி. க.

பத்தர்மகிழ் நேயனுக்கும் தூயனுக்கும் லாலி
பண்ணவர்சி னேகனுக்கும் ஏகனுக்கும் லாலி லாலி. உ.

பங்கயநற் பாதனுக்கும் நீதனுக்கும் லாலி
பரந்தமுக் கண்ணனுக்கும் வண்ணனுக்கும் லாலி லாலி. ௩.

அருமறையின் மூலனுக்கும் மேலனுக்கும் லாலி
அன்பர்பவ நாசனுக்கும் நேசனுக்கும லாலி லாலி. ச.

அத்திமுக னைப்பெற்ற அத்தனுக்கும் லாலி
ஐம்முகங்கொள் வித்தனுக்கும சுத்தனுக்கும் லாலி லாலி. ரு.

நெற்றியினற் கண்ணனுக்கும் வண்ணனுக்கும் லாலி
நீலமுண்ட கண்டனுக்கும் சண்டனுக்கும் லாலி லாலி. சு.

தமிழ்மறையில் மோசனுக்கும் வாகனுக்கும் லாலி
தனியானை யுரித்தோர்க்கும சிரித்தோர்க்கும் லாலி லாலி எ.

அசுரர்குல காலனுக்கும் சீலனுக்கும லாலி
ஆறணிந்த குழகனுக்கும் அழகனுக்கும் லாலி லாலி. அ.

அரவணிந்த மெய்யனுக்கும் செய்யனுக்கும் லாலி
அருங்கயிலை வாசனுக்கும் ஈசனுக்கும் லாலி லாலி. கூ

வானவர்கள் நாதனுக்கும் போதனுக்கும் லாலி
வலிதாய ஊரனுக்கும் தீரனுக்கும் லாலி லாலி. க0.

லாலி முற்றிற்று.

மங்களம்.

இராகம்-அசாவேரி தாளம்-ஆதி.

வலிதாய நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்—தமிழ்
மாமறைநல் மூலனுக்குச் சுபமங்களம்
புலியாடை தரித்தவற்கு ஜெயமங்களம்-நாளும்
புண்ணிய சொரூபருக்குச் சுபமங்களம். க.
தாய்ம்மை நாதனுக்கு ஜெயமங்களம்—நம்பால்
தண்ணருள்தந் தாள்பவற்குச் சுபமங்களம்
பாயுமவிடை யூர்பவற்கு ஜெயமங்களம்-பல
பாம்பணி நற்றோளனுக்குச் சுபமங்களம். உ.
தந்திமுகன் தந்தையற்கு ஜெயமங்களம்-மதி
தவழ்கங்கை தரித்தவற்குச் சுபமங்களம்
அத்திவண்ண மேனியற்கு ஜெயமங்களம்-தாவும்
அழகுமா னேந்தினற்குச் சுபமங்களம். ங.
சண்முகனைத் தந்தவற்கு ஜெயமங்களம்-உயர்
சடைமுடியைக் கொண்டவற்குச் சுபமங்களம்
கண்விழியைத் தெரித்தவற்கு ஜெயமங்களம்-யார்க்கும்
கருணைதந் தாள்பவற்குச் சுபமங்களம். ச.
கேசவனைக் காத்தவற்கு ஜெயமங்களம்-அனுமான்
கேடொழித்தாண்டவற்குச் சுபமங்களம்
வாசமலி கொன்றையற்கு ஜெயமங்களம்-சுடர்
மழுவேந்துங்கையினற்கு சுபமங்களம். ரு.
இன்பூமுறு மீசனுக்கு ஜெயமங்களம்-மிக
ஏழைவிசு வாசனுக்குச் சுபமங்களம்
அன்பர்பணி நேசனுக்கு ஜெயமங்களம்-எங்கள்
அழகுவலி தாயனுக்குச் சுபமங்களம். சா.

மங்களம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஓம் பிரணவ சொரூபாய நம:

பாடியென வழங்கும் திருவலிதாய க்ஷேத்திரமான்மியம் :

இது

ஸ்ரீநந்திநாடியிற்கண்டது.

பரவை நீர் மேல்பாகத்தும் பால்நதி வடபாகத்தும்
இறைவனும் கபாலிநாத னிருக்குகள் முதலாப் பூசை
சரசமாப் புரிந்த போத சாரபினும முறைமை தஙகும்
குரவனும் வள்ளுவன்வாழ் குறிஞ்லை தனக்கும் பக்கல் 1

இருதயத் தடைத்துவேத விறைவனைப் பூசித் தேற்றித்
திருனெறி தருமூலுக்குத் தேர்நததோர் வன்னிதிக்கில்
குறுமுனி யசுரர் தம்மைக் குடிபுகவீ டளித்த
மருவிய விலக்கு மேல்பால் வலிதாயமென்னும் பேரே 2

வேறு.

பிரமனின் றவத்திடை பிறந்த தோகைமார்
சிறந்திடு கட வுளைச் சேர்த லுன்னியே
யறம்பல பயின்றிடு மன்னை தன்னொடு
சிறந்த பூசனைசெயுஞ் செய்கை பூண்டனர் 3

மூவரின் முதல்வனு முதுமறைக்கெலாம்
தேவரின் தேவனுந் தெளிந்த வின்பமே
யாவர்க்கு மருள்தரு மாதிநாயகன்
பாவனை புரிந்துமே பணணினுர் தவம் 4

தவமது முயலுநாள் தக்க தேவர்கோ
னவமதா யழித்திட வுமரர் சென்றுழி
சிவமென வினைந்திடாச் செய்கை சான்றமை
கவனமுற் றிருந்தனன் கடவுளங்ஙனே. 5

விடைமிசை பாவையும் வேத வேதனும்
மடமயில் தவம்புரி வனத்தில் தோன்றினன்.
கடவுளின் வரவெதிர் கண்டங் கேத்தியே
படவரவல்குலார் பணிந்து போற்றினா. 6

யாதுகா ரணமவை விரும்பிநீர் தவம்
போதுறப் புரிந்தமை புகலுமெனறனா
மாதரவ் விருவரும் மகிழ்ந்து வேட்டவை
போதுநாயக னெனக்குரிமை வேட்டென 7

கலகல வெனநகை புரிந் தங்கையனும
நலமுறு மடந்தைகேள் நாயகன்னென
குலவுதலழகல கொண்டசிந்தனை
நிலவுறு பிரணவ நிலேக்குமோ சொலாய் 8

என்றுகொண் டிவ்வித மியற்றச் சங்கரன்
நன்றுறு மகிழ்னநீ யாகவேண்டியே
நின்றுயாம் நெடுந்தவ நிலேபுரிந்தனம்
கன்றுறு பசியினை யாவறியாததோ 9

பிரணவ சொரூபமாம் பேத மின்றியே
யரனுரு வைங்கர மூர்த்தமா கியாம்
குறைதவிர்த் தருளுவோம் கோதாய் மற்றவை
யுளையரு ளுதுமென வுரைத்து நின்றனன் 10

மாசிலா வடிவமே வந்து கூடினும்
நேசஞா னநேயலால நேர்ந்தமாய்கையாம்
பாசமே யொழிந்திடப் பரிந்துநீ ரருள்
ஈசனே யென்றன ரிருவ ரானவர் 11

இப்பெரு வரத்தினை யீந்து வள்ளலும்
மொப்பரு மடைந்த கேளுட் குறைபாவுமே
செப்பிடு மருளுது மெனச்செவி மடுத்திட
ப்பனே யிரங்க ராதியாகுதி

பாடலத் தருவடி தன்னிலே தவ
மாடலோ டிருந்து மெய்த்தவ மியற்றினர்
மாடுயர் கடவுளும் மகிழ்வுட னங்ஙனே
யாடல்கொண் டிருந்தன ரரிவை மார்க்கதாய் 13

(பாடலம் என்பது பாதிரி விருக்ஷம்.)

காமியத்தவமதைக் கன்னிமார்களும்
சேமுற்றிழைத்த தானிலமுண்டவ
ளுமிதிற்சுயம்புவாயை யணுகியே
காமியவனமெனக் கருதிக்கூறினன். 14

முல்லைமாமலர்கோடு மொய்குழற்றவ
மெல்லையிலருச்சனை யிட்டகாரணம்
தொல்லைகளகற்றிடத் தோன்றல்தோன்றினர்
முல்லைமாவனமென முனிவர்கூறுவார். 15

கன்னிமாருழ்வலி களைந்தவெல்லையில்
கன்னியவிடமதை நாயகன்மிடர்
தன்னிடையமைத்ததும் தானவப்பகை
யன்னிலைகளைந்ததுமாகுமென்பரால். 16

மான்மகனின்றிடும் மடந்தையர்க்குமே
தேன்பெருஞானவாருதியை யீந்தனன்
வான்பொழிமலரயன் வந்துபோற்றியே
யாண்மையுமுதிர்ந்தனரரசும் பெற்றனர். 17

கற்பெலாந்திரண்டொரு வுருவமாகிய
பொற்கொடிமணம் புணர்ந்திட்ட மேன்மையால்
கற்பகாநாட்டிறை கனமழைபொழிந்துமே
யற்புதம்புரிந்தனன் மமரர்கோவுமே. 18

செப்பியமுனிவரின் செயலறிந்துமே
லொப்பியவற்புத வும்மகிழ்ந்திதை
யப்பனேகூறிய வப்பிலைமாகள்பி
னெப்படிபிரணவத்தை யிழையலாயினர். 19

கயமுக னென்னுமோர் கரியதானவன்
நயமதா யிறைவனை நன்மலரைக் கொடு
வயனுறப் பூசனை புரிந்தக குலமெலாம
செயிலுறு வலுவினைச் சேரப் பெற்றனன். 20

பெற்றுக் கொண்டிந்திரன் முதற்பெரு தேவர்கட்
குற்றதீங் கிழைத்திவ னுறையுந் திசைகளிற்
பற்றிய பாலரை பகைததுமே ஜெய
முற்றுவாழ்ந் திருந்தன னுலகில் மிக்குளோன் 21

அரிதரு மயனிடை யமுது வெம்பியே
சுரர்க்குள பகையெலாம சொலலலாயினா
முறையுறு பதுமனும் முதியமாலிட
முரைப்பதற் கிசைந்துமே யுற்றக கேகினா 22

மாலடி வணங்கியே மாற்றலரின் பகை
யேல்வு மெடுததிவை யிசையக் கூறினர்
மாலொடு பிரமனும் மற்றுளாாகளு
மாலமுண்டவ னிடமறியக் கூறினர் 23

கயமுகன் செய்கொடுக கடமை கேட்டுமே
யயனரி யிந்திரன் றனைனை நோக்கினர்
ஜெயமுறு பிரணவ முருவமே யருள்
கயமுக னெனும்பகை களையு மெனறனா 24

அந்தநாள் வரைகொடும் பகை களைந்திட
ரிந்துவேணியனும் நீ யிருப்ப தெனனினும்
சிந்துர மதகிரி செய் யிடுக்கமு
மெந்தநூ ளொந்தையே யென்று சேட்டனர் 25

கேட்டவத் தேவருக் கிறைய ருளியே
நாட்டமிற் பிரணவ ரூப யானையாய்
வேட்டமாப் படைகளும் மேன்மை பூணஞ்
யாட்டமின் சடையுளோ னவதரித்தனன் 26

ஐங்கரம்பாலமுமழுகுதண்டமும்
சங்கர பாசமும் சடையுமேன்முடி
தங்கிய திகிரியும் தனுவுஞ்சங்கமு
மங்கணனருளினி லைங்கரன்தோன்றினார். 27

வேறு.

சத்திசத்தர்கள் தமுருவெலாந்திரண்டு
சார்ந்ததோர் வேழமாமுகமும்
வெற்றியைங்கரமும் மென்புரிநூலும்
விளங்கிய கிண்கிணி யரையும்
பற்றியகரங்கள் தோறுமாயுதமும்
பசுபாசம் விலக்கிடுநோக்கு
முற்றுநற்றவத்தோ ருளத்தினின்றாடு
மொருபெரும்பொருளெதிர்கின்றான். 28

பிரணவ சொரூபவதனமும் பெரியோர்
பேசவும் கூசுநன்மொழியும்
பரனருள்மதலை பாரினைப்பிளக்கும்
பக்குவதந்தமுமுலகை
யரைக்கணமதனில வலம் வருநடையு
மருமறைதமக்கெலா மெட்டாப்
பிரணவவடிவ வொருவனை நோக்கிப்
பிஞ்ஞகனறைகுவ னிதனை. 29

உலகிடைநீசென்று ருவெலாந்திரண்டே
யோங்கிய கயமுகனென்னும்
நிலையிலா லவுணன் குடிகெடுத்தருளி
கொடியமாலூழ்வினைபோக்கி
நலமுறக்கருதி நம்மையேவிரும்பி
நாயகிமாரிருவோர்கள்
வலமுறவதனைப்புதுக்கி யன்னவர்தம்
மனக்களிப்பேற்றியேவருக. 30

இறைவர்க்குத்துணையாயிரண்டாயிரம் வெள்ள
மியற்றியபூதமாகணமும்
பிறையணிசடையான் தந்துமேலிருக்கிற்
புகட்டியமந்திரமுரைத்துக்
கரிமுகன்றன்னை வாழ்த்திமெய்குளிரக்
கட்டியே தழுவியும்விடுத்தா
னறையில் கிண்கிணிகளார்ப்பவுமார்ப
வமர்க்கோலங்கொண்டனனையன். 31

துரகதம்பரிமா முன்னதாய் நடக்கத்
தோன்றலின் பின்னணிபதனில்
முறையுறு தேவ ரார்ப்பரிதெழுந்தே
முனிவர்கள் மறைதிரம்படிக்க
வருமறைவாசி பூட்டியரதத்தி
லார்ப்பரிந்தெழுந்து நின்றருளிப்
பெருவலியுடைய வவுணனூர்புகுந்தான்
பெருவலிகொண்டவனெழுந்தான். 32

ஆர்வலிகொண்டு தனுவினைவளைத்தங்
கடல்வலிகொண்டவந்நாளில்
பேர்வலிகொண்ட வவுணனினுயிரைப்
பெருவலிகொண்டிவன் கவர்ந்தான்
சீர்வலியுடைய வவுணன் மூஷிகமாய்ச்
சிவபிரான்மதலைமேல் சீறி
நேர்வருநாளில் குஞ்சிதத்தாளால்
நெறித்தனனவுணனுஞ்சோர்ந்தான். 33

எவ்வரம்வேண்டு மவுணனே யுனக்கென்
றெனவரன்மதலையுஞ்சாற்ற
வவ்வரமுமது பாதமெந்நாளு
மடியன்மேல்வருத்து நின்றருளிப்

பவ்வமாம்வினைகள் யாவையுந்தொலைத்தங்
குன்பார்வையென்மீதுறக்கருணை
யொவ்வவேபுரிய வேண்டினனென்று 3

கருங்கடலென்னத்திரண்ட வான்படையைக்
கணங்களுக்கிறையவனோக்கி
யருங்களாக்கனியினி றத்தினையுடைய
வாதிமால் சாபமும் நீக்கும்
பெருங்கடற்கருணை பூத்த வான் படையைப்
பேசரும் பாடியில் விடுத்துத்
தரும்வரைசிகரம் நிகர்குயமுடைய
தையலார்தாபந் தீர்த்தருள்வோம. 35

இவ்விதமியம்புமந்தணன் றிருத்தா
ளிறைஞ்சியேசநகனெனபவனு
மொவ்வியகருணைவள்ளலே யுன்ற
னுளத்திடை குடிகொளுமாட
லெவ்விதமுளதோ யாங்களுமறிய
வியற்றினீரெனதவ மிழைத்தோம்
கொவ்வைசேர்மொழியார் புண்ணியமயாதோ
கூட்டவுமாடவுமெனறா. 36

படைக்களத்தவந்த வுணர்வலாமுண்ட
பாரிடத்தலைவரைநோக்கி
யிடையதேவிடுதி யமைத்துளீர்விண்மி
னிவ் டந்தன்னிலே நெடுமால
தடையரவானு புன்மை நீத்தருளித்
தையலர்மோகமுந்தவிர்ப்போம்
விடைமிசைவருமெய்ஞானருளினுலென்றான்
வேதமுமறிவுறுமூர்த்தி. 37

இறைவனருளித்த பூதமாம்படைக
ளிருப்பதற்கிடமமைத்ததனால்
பிறைமுடிச்சடையோ னருளினலுணவங்
குண்டிருந்தருளியப்படைகள்
கருணையேவடிவா யெழுந்தருள்மூர்த்தி
கணமலரடியினைதொழுதங
கொருவருமுணரா மூவராலறியா
வுத்தமன்மால்பழி நீத்தான. 38

மாலினுக் குற்றபாம்புருகளைந்து
மான்மகன் மகள்தனைமணந்து
மேல்வருமின்னுர் விரும்பியவரங்கள்
விரும்பிய வாறவையளித்துச்
சேல்விழிபோன்ற மாதரோடிசைந்து
சிறந்தோரவர்கள் பூசித்த
மேலுறைமுல்லை வனமதையடைந்து
விரும்பினன் தவநிலையம்மா. 39

இந்நாளில் மாலிந்த முருவழித்து
மால்பூசைக்கிருந்து காத்துப்
பின்னளிலரிதனக்குப் பெரியவை
குண்டமெனும் பதமளித்தே
யன்றேனுங்கேட்டபடி யாழிமுதற்
படைக்கலமுமேயளித்துப்
பின்னேன்பெண்ணை நறபாவையரை
மணந்தாளட்டமியாட் பேசுநாலே. 40

தன்னுரிய பரிசனத்துக்குற்றபணியேயமைத்துத்
தவமேற்கொள்ளும
முன்னுரிய முனிவர்க்கு மரியவரமீந்தருளி
யடல்மேற்கொண்ட

பண்பினியபாரிடரின் பசிதவிர்த்துப்
படிவீடுபெடியச்செய்த
முன்னிலையால் பாடியென மொழிவதிந்த
நகரமதை முனிவர் என்றான். 41

பாவையர்களிருவரையும் பகர்ஞானவுருவாக்கி
பாவாயெம்மைத்
தாவிதவமிழைத்தமையால் தையலரே யிந்நகர்
முத்திதர
மாவதெனவநகருளி யனுதினமுமிங்குறைவோ
மரனைப்பூசைத்
தாவுதவமிழைத்திடவே வேண்டுமெனத்தனிக்கடவு
ளெழுந்தானங்கு. 42

கொண்டவாயுதங்கள் பாடிவீடமைத்துக்
குளிர்புன்லாடியே யின்றங்
கண்டர்கள்போற்று மஷ்டமியதனு
லரன் பூசைவிருமபியேபுரியத்
தண்டமிழதனைக்குறுமுனிக்களித்த
தரும்வலிதாயநா தன்றன்
கண்டுபூசித்தானைக்கரத்தோடும்
சளமலரீந்தனர் மாதா. 43

அசுரர்தம்வலியை யடக்கியாண்டருவ
யாரிழைமாாக்கின்பமேதந்து
பசுவிறத்துகளால் பூசனை புரிந்து
பராபரன்கருணையேயடைந்து
இசுவெனச்சுரர்கள் குலங்களைக்காத்துச்
செய்யதூர் கயமுகன்றனக்கே
யுசிதமாந்தனது மெல்லடி யவன்மேல்
விளங்கிடத்துலக்கினனுலகை. 44

பதுமனின்புதல்வி யிருவர்க்காச்செய்யப்
பாடலத்திருவடி நிழலில்
முதுமறையறியா வந்தணனிருக்க
முன்னவன் கருணையைநோக்கிப்
புதுமலரனந்தம் பூவையர்பரித்தங்
களிக்கவுங் களித்தருசசித்துத்
துதிபெருநதியுஞ் சோலையுஞ்சாலச
சூழ்ந்தனமுல்லைமாவனமே. 45

வே று.

அறிவே சிவமா யருளே பொருளாய்வருநாதன்
குறுமாமுனிவர் தொழுவேவாவினை தீரவலிதாயன்
திருமால்முதலோர் தினமும்வழிபாடுளபோதன
கரிமாமுனிவரே பொருளென்றுணராவாயே. 46
அடியார்வினையைப பொடிசெய்தருள்வீடருளுந்தன்
குடியாயடியாா மனவீடடையும் குணக்குன்றம்
பிடிநேரிடையுங் குயில்போல்மொழியுங குலமாத்தா
துடிநேர்விழியாய் மயல் தீரத்தருளும துரையம்மா. 47
மணமாமிருளை யடிவோகளையும் மொருகொம்ப
னிணமானவரை யினைமேசோக்கு மிருதாளன
கனமார்மலரோனடிமேல்வருடுங கனபாதன்
முனமாதொழவே வினைதீர்த்தருளும் முதலன்றே. 48
இருக்காலறியாட் பொருளையிறைவன் கரங்கொண்டு
இ()க்காலமுமே யிருக்கால்பூசை தெளிவிததான்
தருக்கால் மரதா தழையுற்றேருங்கித் தனியானை
செருக்கால் பூசை புரிவாரிவரே வலிதாயன். 49

வே று.

உடுபதிபூசைக்கிரங்கி வலிமையுளதெய்திப்
படுவிடயாற்றிப் பகலுக்குற்றபதமெய்திக்
கடேபட்டமுண்டு கண்டங்கறுத்தகடலானைத்
தொடுமலர்பூசை புரியவர்மேல்வீடடை வாரோ 50

வாசுகிகொண்டபகையை விலக்கும்வலிதாயன்
தேசுயர் வன்னி பூசனைபுரியுத் திகழ்கோமா
ஞேசறநின்று வாமனனுக்கு வரம்நல்கு
மீசனுமிவனே பிரணவமிது வென்றறிவாயே. 51

கற்பகமலரோன் பூசனைபுரிந்தகணநாத
னற்புதமாதர்தம்முட னின்றங்கலாகும
சிற்பரன்பாதம் பூசனைபுரிந்தான தினமென்றால்
பொற்புளவுலகோர் புகழ்வதுமெளிதோபுகல்வாயே. 52

மல்லிகைமுல்லை செண்பகமலரு மரமலிந்த
சொல்லறுகூவிளங் குவளைநற்புன்னை பரிசாதம்
நல்லநறுந்தேனினித்தெழுந்தருள மலர்கொண்டு
வல்லவனை வைஙகரன பூசைசெய்வலிதாயன். 53

மாமலர்கொன்றை பாடலம் நெய்தல் மகிழம்பூ
கோமுறைவட்டமருகொடு தும்பை குடமல்லி
சாமயம்விருட்சி பன்னீர்மருககடுமலலி
பூமியிலுள்ளமலரெலாஙகொடு பூசிததானே. 54

கனிரசம் நறுநெய் பால்தேனகொண்டுபடைப்பித்தங்
கறுசுவை போனக மட்டிலமைத்தே யனலாகும்
குருபரன்பூசை குறையறச செய்தான்குணம த
ிருபுறநின்றுயேந்தினமுறமை யென்சொல்வேன். 55

சோதிபெறுவொளி மாதரிருவரும் வலமாக
நாதனருள்கொடுபாதமலர் தனிற் பணிவெய்திப
போதமலர்கொடுநாதனடியிணை போற்றுங்கால்
வேதமறிவுரா நாதமலர்நிழல்பெற்றுய்ந்தார். 56

வேறு.

கற்பமெலாங்கடந்தருளிக்
காரணபஞ் சாக்கரமாங்கடவுள்பூவி
லுற்பதமா நானென்றே
யுரைப்போரே பார்க்கவருமுருவொன்றில்லா

வற்புதனையடியவர்க
ளகக்கமலங்குடிகொள்ளுமனுதிமுத்த
சிற்பரனையிப்புவியோ
ரப்படியென்றிப்படியென்றறைமொணுதே. 57

நவமூகூர்த்தங் தனக்குதலே
நான்மறைக்குந்தலையாகி நாதாந்தத்தின்
சிவமூகூர்த்தந்தனககுதலே
சின்மயதநின் முதலாகிச் சிறந்தோருள்ளம்
பவமகற்றும்பொருளாகிப்
பராபரமுங்கடந்ததுவாய்ப் பொருளொன்றுண்டென்
றவமகற்றும் பொருளெதுவோ
வதுவிந்தப்பொருளெனறு வரைந்திட்டேனே. 58

அரிபிரமாதியதேவர்
தமக்கயிக்கியமா மனுவினுள்ளும்
பிரிவதிலை யெனவிருக்கும
பொருளெதுவோ வெனவுரைக்கிற் பிரணவந்தான்
கரிமுகமுங்கரமைந்தும்
நால்வாயுமுபபுரியுங் கமலபாத
திருவின்றுபூசிக்குந்
திருமாலபூசித்ததிருவடியீதம்மா. 59

வே று.

இப்பெருங்கருத்தினு லிறைவன் வாழ்பதி
யற்புதம்பெருகிய வீரியபாடியாம
பொற்புறுவடந்தையா புணாசசியின்பமாங்
கற்பனைமாற்றியே கருதுஞ னமா
மற்புதமமிர்தமே யறிவைகக்கூட்டிஞன்
சிற்பரனருளினைச செப்பறபாலதோ. 60

தேவிமாரிருவரை நோக்கிமுன்னவன்
வாவிசூழிங்கிலை தன்னிலேசவம்
மேவிநீர்செய்த் மேற்குறியதிங்கியாதென
வாவியாங்கட்வுளை யரிவையர்காட்டினூ. 61

கைகமுகம்புரிந்துமே னகைமார்மனம்
பகைகளைந்திடுவரும் பருதிபோலவும்
முகைபுனைவேதமுப் பொருளுமாயிருட்
பகைகளைந்தவனிவை யறிந்துகூறுவான் 62

பொருளினையறிந்துநீ புரிந்தசெய்கையால்
கருதியபடிதவக் காட்சிகண்டனை
அறிவினிற் சிறந்தவ ராகினின்றமைப்
பிறிவுறுவரமுநீர் பெற்றதென்றனர். 63
பாடலவிருட்சமும் பாடிநாமமும்
ஆடகச்சபையிடை அமருந்தேவியும்
வீடகமிதுவென விளங்கநாடொறும்
தாடகத்தொழுபவர் தனிவீடெய்துவார். 64

வேறு.

சிந்தையில் வினைத்ததெல்லாஞ்
சிவபிரானருளால பெற்றே
எந்தையையிவ்வாறு பூசை
யியற்றினோ பெருமவீடெய்தி
அந்தணன்பாதநதன்னை
யடைகுவரென்றும் வாழ்த்திப்
பைந்தொடி மாதரோடு
பராபரன் கைலைசார்ந்தான். 65

வேறு.

பரிசனக்குமரனும் பருதிமைந்தனும்
கரிநடாவியநெடுங் ககனவேந்தனும்
பருதியின்குலப்பகை பரித்தராமனும்
திருவுடன்பூசைசெய் தெய்வமாநகர. 66
மான்மகனுடுபதி வன்னிசெங்கதிர்
வான்பொழிசதமகன் மறலிவாயுவும்
தேன்பொழிபங்கையன் தேவர்க்காரியன்
[illegible]ன்பகைகளைந்து செயூழிநீங்கினார். 67
பரவையின்கருவரு பாரத்துவாசனும்
முறையுறுதவத்தினால் முன்னவன்றனைப்
பிறையுறுமௌலியைப் பேதகமகன்றிட
மறையுறுவிதிப்படி வைகினான்றவம். 68

இன்னவர்யாவரும் யாதுகாரணம்
அன்னிலைதனிறவ் வுறிந்திழைத்தனர்
என்னவவ்வுமையவட் கிசைந்தவாய்மையால்
முன்னவன்றொண்டுசெய் முனிவன்கூறுவான். 69

வாசுகிதன்பெரும் வலுவடக்கிடத்
தேசுயர்வாயுவும் தேவதேவனைப்
பூசனைபுரிந்துல கேத்தமேன்வலு
நேசமுற்றடைந்தனன் நிலைமையென்னவே. 70

அடைந்திடுபரிசன னமரர்நல்லுல
கடைந்திடவம்புவி சீறிநடுங்கிட
மடங்கவேலிகர்வரை முடிகவாந்தனன்
நடம்பயில்சங்கர னல்வடிகொடே. 71

பிஞ்ஞகன்றிருத்தவ மழித்தல்வேண்டியே
வஞ்சமுற்றிந்திரன் மதனைப்போககினன
அஞ்சுறுகணையினால் அரனின்மேனியில்
பஞ்சபாணம்படப் பகைத்தெரிந்தனன். 72

அரன்விழிகனலினா லரியின்மைந்தனும்
எரியுறவானவ ரிசைந்தமாயனும
திரிபுரதகனன்பால் தேவர்வேண்டவே
குறியமாரனைக் குழகன்றந்தனன். 73

ஈசனுக்கிழைத்த் ஊழலைவசழிந்திட
வாசவன்முதலினோர்ம மாரன்றன்னொடு
தேசுயரிங்ஙகர் தேர்ந்த பூசைசெய்
தாசினையொழிந்தனர் தவத்தின்மேன்மையோர். 74

கனலியுமறலியின் சீற்பினானையே
புனலருகிடைகவர்ந் தொளித்துப்போயினன்
அனலிலாதுலகெலா மழிந்ததாழினால்
கனலியுமேற்றனன் கடிதிற்பாவமே. 75

அக்கொடும்வினையினை அகற்றவேண்டியே
மைக்குழல்பாகனூர் வாழுமிந்நகர்
புக்கொடுபூசனை புரிந்தவ்வூழியைச்
சிக்கறத்தலைத்தனன் செய்யவங்கியே. 76

ஈசனின்னன்பரை யேமனென்பவன்
நேசமொன்றின்றியே நெருங்கிப்பாசம்விட்
டீசனையன்பரை யீர்த்தபாதகம்
ஆசறவருச்சனை புரிந்தறுத்தன. 77

உடுபதிதினபதி யுரகர்புனமையால்
தொடுமெனவஞ்சி யத்துயரம்நீங்கிடக்
கொடுவிடமுண்டவன் குஞ்சிதத்திரு
அடிமலர்பூசைசெய் தாசுநீங்கினார். 78

அஞ்சனமேனியா னசுரர்தங்கு
வஞ்சியின்தர்பறு மகிழ்நர்போன்றுமே
வஞ்சனைமீதுறப் பருகுநாளையில்
பஞ்சியுறுணர்ந்தனள் மாலவனென்னவே. 79

அழகுறுமகிழ்நா பேரலாடல்பூண்டனை
கொழுனனீயென வுனைக்கொண்டபாதகம்
அழியுடல்விடுவதே யழகதாமென
செழுகனல்மூழ்கினாள் செய்யவலலியே. 80

ஆருயிர்கரைந்திடு மந்தநாளையில்
பாரிகர்மடந்தையும் பாவைமார்களால்
பேருறுமோகமாம் பித்துழன்றுநீ
சோர்வுறச்சாபமே சொல்லிப்போயினாள். 81

மடந்தையர்சாபமும் மாற்றல்வேண்டிய
விடர்தனையுண்டவன் மெல்லடிக்குநாள்
அடர்ந்தருமலர்கொடங் கருச்சனைபுரிந்
திடர்தவிர்த்தொழித்தன னின்பமிக்குளான். 82

தக்கனும்மகம்புரிந் திட்டநாளையில்
மைக்குழல்பாகன்மேல் வசைகள்கூறியே
இக்கெலாம்போற்றிடத் தேவரேத்திட
மிக்குறையாகத்தீ மூட்டினனரோ. 83

ஆம்பெருமகத்திடை யயனுஞ்செங்கண்மால
புக்கியுமுணர்ந்திதை புனிதனங்குறு
தக்கனுக்கவையினை தானுணர்த்திடா
மிக்கவுமியிருந் தியற்றினார்மகம். 84

அறிபவரறிந்திலார் தமக்கறிந்தமெய்
தெறிவுறக்கூறுதல் தேவநீதியால்
உரிமவனங்குறு துணர்விலாச்
உரியவனிகழ்ந்தமை செவிகொடுத்தனர். 85

சதமகன்பதுமனே சாருந்தேவர்பால்
இதருறயிருந்திவ ரியற்றுமிம்மகம்
அதமதாயொழிந்திட வையன்நோக்கினான்
சிதைவுகொண்டொழிந்தனர் செய்தமாக்களே. 86

ஞானமாமலரிடை நடிக்குமீசனை
மோனமுற்றவரறிந் துணருமெந்தையை
வானகவமிர்தமாய் வளருமபேற்றினை
ஏனையோர்புன்மொழி யேற்றலபாவமே. 87

இப்பெரும்பாதக மீடறுத்திட
ஒப்பிலா மூவரு முய்தலவேண்டியே
செப்பிளமுலையினாள் சேர்ந்தநலவலி
யப்பனைபூசைசெய் தவலநீங்கினா. 88

வானவாமிர்தமவேண்டி வாருதிகடைந்தபோது
நாணதுபொருதுநொந்து நடுங்கிடவிடத்தைவிட்டான்
வானவர்மனநடுங்கி மாதேவன்றனைப்போற்ற
ஊனமில்லாமலுண்டோ னுறைவலிதாயமாமே, 89

அந்நாள்தொடர்ந்து ஐயன்வாழ்பதிக்கே
அரியபஞ்சாக்கரப் பதியென்றும்
விந்தையாம் நீதிதருமமுறையுட்
விளைந்துமந்தகன் பூசைசெய்ததனால்
கொந்தலர்குழலாய் தருமபுரமென்றும்
குறித்தோர் வாயுபூசையினால்
எந்தையர்தமக்கு வலிதாயரென்றும்
இயல்பின்மால் பூசித்தநெறியால். 90

அந்தகாரணத்தால் அஷ்டாக்ஷரப்பதியாய்
அரியதாமரை மலர்கொண்டு
எந்தையைதிருமால் பின்னும்பூசித்த
[illegible]
செந்துவர்வாயாம் பஙகயபுரமென்றும்
சிறந்த இந்திரன்பூசித்தனால்
அந்தமாநகர்க்கு இந்திரபுரமென்றும்
அரைகுவர் கற்றுணர்ந்தோரே. 9[illegible]

எழுபரித்தேரோன் பூசனை புரிந்தே
இராக்கதர் குலப்பகை களைந்த
அழகுறுமுறையால் இன்னகர் தனக்கே
ஆதித்தன் நகரெனப் பெயராம்
புகழுறுமதியம் பூசனைபுரிந்து
புன்மையை யகற்றியயதனால்
பகருவர்சானறோர் சசிக்கிறை பெயர்கள்
பாவையேபொருந்து மிந்நகர்க்கே. 92

தழலவன்களித்துப் பூசனைபுரிந்து
தையலர் பாதகமெல்லாம்
அழலினில்விடுத்தமர் நாடடைந்தே
அரிதுயர் நீங்கியதனால்

மழுக்கரமுடையு வுள்ளற்குநாமம்
வளர்ந்தெழுவன்னி யென்றொருபேர்
இழிவடைந்திருந்த மாரன்பூசித்த
இயல்பினுல் சங்கரன் றனக்கு. 93

யரிவையும்வெல்லும் மீளியென்றொருபேர்
யாவற்குமரியா னென்றொருபேர்
காவனமதனில் ன்றகாரணததால்
காகுத்தன் பூசனைபுரிந்து
ஆவுணவசுராகுலந் தகாதவொழித்த
அரியபாதகமெலாம ஒழிந்து
தேவதேவனின் சகாயமும்பெற்றுத்
தேர்ந்தன ரிவரெலாமமமா. 94

இரவியின்மைந்தன் பரிசனமைந்தன்
இருவரால் பூசனைபுரிந்த
ஆரணன்றனககே யருள்தருவலியோன்
ஐந்தக்கரத்திறைவ னென்றொருபேர்
காரணமுடைய கன்னிகையான
கமலவல்லியர் பூசைசெய்த
பூரணன்றனக்குப் புலத்தின் பேரெல்லாம்
பொரிந்திடுமென்றனர் மறையோர். 95

பாவையின்மைந்தன் பூசனைபுரிந்து
பண்புறுநமக்குக் கண்ணொளியை
இறைவனுற்பெற் றங்கென்றும்மயங்கு
இருந்தனன்தவக் கோலமுடனே
அரன்றிருவடியை யண்டரினுசான்
அடைந்துபூசனை புரிந்தமையால்
ஒருவடிதமக்குக் குருவடியென்றே
கூறுவர்மறையுணர்ந்தவரே. 96

முனிவரிலனந்தர் தேவரிலனந்தர்
முழுமறையாதியதாக
பனிவரைக்கடவுள் தமக்குமேபலபேர்
பார்வதிபாகனுக் குண்டாம
இனிமைசே ரிரவிகுலத்திடைவந்த
இயலுறுகுசலவரென்றும்
புனிதபூசனையைப் புரிந்தகாரணத்தால்
புகழ்ந்தது குசலிங்கமென்றே. 97
இப்பெருசிவத்தின் குறியதுசிறுக
இருந்திடும் யாதினுலென்னில்
அப்பனும்சுயம்பா முருவமாயாதி
அரிவையர் தமக்கதாய்வந்த
பொற்புறுமிலிங்க வடிவமாமிதனிற்
பொருந்துறு பர்வதாகார
அப்பனென்றிவற்கே யாரணமெல்லாம்
அறைகுவு ரன்னேயே யென்றார். 9.

வேறு.

காசினியதனிற்காசிகாளத்தி கருவூர்காஞ்சி
பூசிதப்டேரூராரூர் புண்ணியப்புகலூர்திலலை
வாசிதிரவன்னிகுன்றம் மணிகுனறம ஜம்புநாதம்
தேசிகனுறையுங்கோயி லிரைசகெலா மதிகமாமே. 99
சிறந்தவின்நகரைக்கண்டு சேவிபபோர் செல்வமெய்திப்
பிறந்தருவிறுதிநீங்கி பேரின்டப்புனலில்மூழ்கி
அறம்பயிலன்னைபாக னைபருக்கனபேபூண்டு
சிரந்தரவீடடைந்து விமலனுரடிக்கீழ் வாழ்வார 100
இப்பெரும்நகரில்வநதோர் வசித்தவர்பிறந்திறந்தார்
ஒப்பிலாப்புனலிலமூழ்கி யொழுககமாயவலமாப்வந்தோா
மெய்ப்புனமடந்தடாகம் மேனமலர்வளங்கள்வைத்தே
அப்பனைப்பூசிப்போாக ளரியவீடடைவர்மாதோ. 101

திருச்சிற்றம்பலம்.